

„Ano nebo ne?“
 „Ano“, utrousil trpaslík, „jsem provozní vůdce“.
 „Takže jinak. Jste kompetentní k tomu, abyste za ty lidi mluvil? Můžete uzavírat dohody a ručit za ně?“
 „Ano... dá se to tak říct“.
 „Ehm... budu to brát jako ano“.
 „Berte to, jak je libo“.
 „Poslyšte, kapitáne“, otočil se Sirn na kapitána Kulicha, „nechte nás chvíli o samotě“.
 „Rozkaz, pane. Kdyby něco, jsme v pohotovosti“, opustil kajutu voják.
 „Takže od začátku, pane Bolbuch. Jste ochoten vydat peníze, které vám nepatří?“
 „Nevím o čem mluvíte, pane“.
 „Takže nejste. Přesto jsem ochoten učinit vám nabídku...“.
 „Nejsem proti“.
 „Ty peníze si můžete nechat, odepišu je. Dokonce vám vyplatím slíbených deset tisíc, které jsem vám slíbil za potvrzení existence Tarnoru...“.
 „Nejsem proti“.
 „Budu za to ovšem něco chtít...“.
 „Poslouchám“.
 „Nehodlám situaci hrotit, jde mi o dobré jméno Zeměpisné společnosti...“.
 „To chápu“.
 „Po připlutí do Nurnu budu chtít, aby někdo z vás o celé výpravě referoval před několika velmi významnými a vlivnými lidmi. A chci, aby to vyprávění bylo pojato, řekněme, hrdinsky. Velký objev, velké strádání, velké výzvy, vzdorování nepřiznivému osudu. Prostě takovýhle kec. Předpokládám, že vy referovat nechcete?“
 „Nejsem moc na mluvení, pane“.
 „Ale?“
 „Poptám se u svých lidí. Myslím, že takového člověka najdu“, připustil Bolbuch.
 „Poptejte se rychle, to jméno chci znát ještě dnes. Jinak dohoda padá“.
 „Rozumím“.
 „A dále. Nikde nebudete mluvit o kanibalismu, ke kterému tam došlo. Nikdo z vás, rozumíte?“
 „To rozhodně nepasuje k hrdinským historákům!“
 „Zafidím to“.
 „A ještě něco. To, co zbylo z bývalé posádky Karpeny, kapitán Bolen, kormidelník Krach, námořník Berda a dokonce i bocman Kosatka je pro vás tabu! Naprosté tabu! Jestli se někomu z nich z vaší strany něco stane, vyhodnotím to jako vzpouru! A doufám, že vám nemusím říkat, jak se taková vzpoura ve vojenském námořnictvu třestá! Ani žádné provokace! Prostě nic!“
 „Souhlasím“.
 „To je všechno. Můžete jít. A pošlete mi toho řečníka“, zašklebil se Sirn. „A jestli to bude ten Dorn, tak to budu považovat za vzpouru rovnou!“.

„Dorn to nebude. Jsem rád, že jsme se dohodli. Tak já jdu“, opustil Bolbuch Sirnovu kajutu.

V kajutě byl Bolbuch přivítán jako hrdina. Zvláště Jorchen Kierke při chvále provozního vůdce neměl daleko k podlézání. A to byl Bolbuch trpaslík! K přednášce před vybranými hosty se přihlásil Worrel Sovák a po připlutí do Nurnu tak skutečně učinil k plné Sirnově spokojenosti. Když před přítomnými hosty elf dramaticky ličil osud výpravy a ukazoval znetvořenou ruku, některé přítomné dámy omdlévaly a Zeměpisná společnost si získala velký respekt a další přízeň vlivných. Worrel Sovák skutečně pomlčel o tom, že na výpravě došlo ke kanibalismu. A také o tom, že se několikrát pokálel do fusaku. To k heroickým historákům nepatří.

„Myslím, že jste k nim byl příliš shovívavý a velkorysý, pane. Byli drzí a minimálně několik z nich zasloužilo přísné potrestání. Ale musím říct, že situace se uklidnila“, hlásil kapitán Kulich Sirnovi.

„Někdy musíte pro dobrou věc dělat kompromisy. To je život. A ti lidé nepatří ani k námořnictvu, ani k armádě. A co se týče té velkorysosti? Udělám to takhle“, vytáhl Sirn účetní knihu Zeměpisné společnosti a ukázal Kulichovi stranu, která se byla nadepsaná jako ‘Výprava Tarnor 1073-1074’, pak vzal brk, namočil jej do inkoustu a přeškrtl ve výdajích položku ‘Nurnské družině za mimořádné hrdinství a zásluhy o Gwendarron’.

Kapitán Kulich vytřeštil oči. Přeškrtnutá částka měla hodnotu šedesáti tisíc gwendarronských zlatek.

„Myslím, že jste to vyřešil dobře, pane“, zasmál se kapitán Kulich.

„Jsem stejného názoru“, pousmál se i Bořivoj Sirn a zhluboka se napil drahého vína...

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
 Jorchen Kierke, obecní rybníkář*

LYŠKÁNORA 94

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
 Poradostiny 1080 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Země Starého světa *

* Jednoho dne to přijde a člověk se stane - nebo nestane - hrdinou * V ledovém zajetí - část třetí *

Motta tohoto čísla

„...Zatím jsme tu pobili elfi učence a skřeti sběrače dřeva. Co budeme dělat, až narazíme na vojáky?...“

Malwo Lokýtko

„...Limbus měl být na vodítku...“

Otakáro Vesta

„...Když on vodítko nesnášel...“

Malwo Lokýtko

Země Starého světa

Jorchen Kierke

Angwarr

Vláda:

Království. V novodobé historii zemi vládně král čistě lidského rodu, který je dosazován dědičně z mužské linie, případně sňatkem.

Charakteristika:

Angwarr je starým trpasličím územím, které bylo odnepaměti ovládáno kmeny horských trpaslíků. Kraj je z větší části tvořen horami, od nichž pozdější království odvodilo své jméno. Od sousední říše Mubarrath je Angwarr oddělen mohutným veletokem, Grullduinou, na jejímž protilehlém břehu se zdvihají mohutné štíty Grullského pohoří. Od východu území odděluje hluboký Círhenský hvozď. Většina obyvatel Angwarru žije v pláních angwarrské kotliny. Nehostinné hornaté části země jsou obydleny řídcé.

Armáda:

V Angwarru je udržována velmi silná stálá armáda, Angwarr si také udržuje říční flotilu.

Obyvatelstvo:

Převládají trpaslíci a lidé. Lidská rasa odvozuje svůj původ od mubarrathských předků.

Města:

V čele měst stojí správci jmenovaní

králem. Správci měst mají vliv na spádovou oblast i na místně působné vojenské posádky. Důležitost města a tedy i postavení správce jsou úměrné přínosu do královské pokladnice.

Hospodářství:

Těžba a zpracování rud, nevyjimaje rudy drahých kovů a pravostříbra. Relativně bohaté žíly pravostříbra jsou dokladovány v útroběch hory Al-Mairros, avšak jejich dobývání je příčinou svárů s původním obyvatelstvem, které považuje horu za posvátnou. V úrodné angwarrské kotlině se daří zemědělství. Rozšířeno je pěstování obilí, zejména prosa, ovsa, ječmene a žita. Na horských úbočích chovají se kozy a ovce. Vody Grullduiny a jezera Urx jsou hojným zdrojem rybolovu.

Náboženství:

Původní trpasličí etnikum udržuje víru v nadpozemskou moc posvátné hory Al-Mairros a její ochránitelku, kamennou vilu Marraiah. Marraiah je považována za patronku trpasličího lidu a legendy praví, že byla zasnoubena s mužem lidské rasy. Prý se jej v nejtěžších chvílích pro trpasličí národ vzdala a poslala jej zemřít. Dnes trpasličí lid v modlitbách znovu žádá Marraiah, aby přivedla nového hrdinu, který by za svobodu lidu vykřvácel. Uznáván je též Dróin, dřívější mubarrathský král, jenž byl po smrti zbožštěn a lidští přistěhovanci se považují za jeho následovníky. Minoritně je v oblasti vyzývána bohyně Elliel. V oblasti se též věří na silomoc eärrilů, drahých kamenů vyvřelých z žhavého lůna hory Al-Mairros. Zmíněným relikviím, eärronu a eärredu, je přisuzován státotvorný až náboženský význam.

Historie:

První písemné zmínky o angwarrské historii pocházejí z dob panování krále Burrghoda I., kterému se přisuzuje sjednocení trpasličích klanů a jemuž se roku 875 narodil syn Berenhold. O Burrghodově vládě toho mnoho známo není, ale jeho syn se stal velice významnou historickou postavou. Berenhold II. byl roku 903 korunován za krále Angwarru a sporé prameny jej označují za toho, kdo získal eärrily. Eärrily, drahé kameny pocházející podle legendy ze samého nitra hory Al-Mairros, prý

kajuta Nurnských. Křik hádky slyšel dobře, ale přesný obsah neznal. Mohl se jen domnívat, co je její příčinou. A nemusel mnoho přemýšlet, aby si to domyslel.

„Raději povolejte několik mužů pro případ, že by se něco semlelo. A podávejte mi dál hlášení, o čem se hádají.“

„A pane... ještě něco... ehm.“

„Ano?“

„O vás říkají, že jste starý pirát...“

„Starý pirát?“

„Ano, přesně tak. Nejvíce to řve ten člověk, ten černovlasý. Alespoň si to myslím. Pamatuji si jej dobře, byl navztekaný už při příchodu...“

„Zajímavé“, pousmál se Sirn, „Velmi zajímavé. Sledujte je dál, ale rozhodně nezasahujte. Nesmíme zapominat, že ti muži mnoho vytrpěli, jsou to vlastně hrdinové.“

„Uráží vás, pane...“, poulil mladický setník dál oči.

„Ale no tak. Budeme přeci shovívaví. Sledujte situaci, připravte muže na případný zásah a zavolejte mi sem kapitána Kulicha. A hlavně mi dál hlase obsah té hádky. Rozumíte?“

„Jistě, pane. Rozkaz“, pozdravil předpisové setník po vojensku a opustil kajutu.

„Starý pirát? Hm, zajímavé. To sou věci“, zamumlal si pro sebe Bořivoj Sirn, a pak se rozesmál.

Když vystresovaný Zoltar dorazil opět do Sirnovy kajuty, byl zde přítomen již i kapitán Kulich, kterého znal. Ve zbroji a s vážným výrazem.

„Tak prosím, veliteli Zemikoso. Sem mi to předejte“, uvolnil místo na stole Bořivoj Sirn a ze šuplete vytáhl knihu, „Jak jsem říkal, účetnictví musíme mít v pořádku. Kapitáne, pomůžete mi počítat.“

„Hu... já... já ty peníze nemám?“ mračil se Zemikosa a otíral si zpocené ruce do kalhot.

„Nemáte? Ale to je smutný případ. Stalo se s nimi něco?“, trápil theurga Bořivoj Sirn. „Pokud jste snad o ně přišel, budete muset zcela věrohodně dokázat, za jakých okolností k tomu došlo.“

„Sem... sem... jsme je nenašli“, špitl Zoltar, který se ocitl mezi dvěma mlýnskými kameny a nevěděl, co má dělat.

„Nenašli? Nenašli!“, vstal najednou Sirn z křesla a Zoltar si opět uvědomil, jak je Sirn neuvěřitelně mohutný.

„Heee...“

„Neserte mě, veliteli Zemikoso! Blbce si dělejte z vaší matky!“

„Křtena“, hlesl Zoltar.

„Ze mě ne!“, praštil Sirn do stolu a zcela změnil původní bohorovný výraz. A kapitán Kulich se začal tvářit ještě přísněji.

„Já... já... nejsem už velitel“, vypadlo ze Zoltara.

„Co? Cože už nejste? Co teda vlastně ste?“

„Nejsem velitel. Nevedu je.“

„Vzpoura? Sesadili vás?“

„Ne! Odstoupil jsem sám. Pro nepřekonatelný rozpor a pro ideovou nesouhru“, nafoukl se Zoltar.

„Tohle už tady jednou bylo, pokud si vzpomínám! Jednou jste velitel, podruhé nejste velitel! Co vlastně ste?!“

„Sem... sem... Sem Zoltar Zemikosa a myslím to dobře. Jo, myslím to dobře!“

„Ale děláte to blbě! Víte, co je tohle?“, ukázal Sirn na účetní knihu a znovu se posadil.

„Kniha? Sešit nějaké? Účetní sešit. Jasně, je to účetní sešit.“

„Chytřej“, pochválil theurga ironicky Sirn a otevřel knihu dokořán, tak aby Zoltar mohl zahlédnout stránky rozdělené na sloupcečky a spoustu čísel.

„Takže já teď budu muset tu částku z tý pokladny odepsat. Pěkně minus. Účetnictví je spousta plusů a minusů. Uprímně řečeno, moc mě to nebaví. Když se na to tak koukám, tak celej Karpen je taky v minusu. To máme loď, náklady na plat posádky, kompletní výstroj a zásoby. To všechno je v minusu...“

„Jasně. Chápu. Vy to vodepíšete. To je účetnictví. Tomu rozumím“, nadechl se Zoltar Zemikosa s nadějí.

„Ovšem mnohem raději mám plusy. Našli jste Tarnor, učinili jste něco pro Gwendarron, Přinášeli jste oběti. Zeměpisná společnost z toho může ledacos vyžít, když se o to postarám.“

„Jo, strašně jsme mrzli a taky jsme měli hlad. Když mluvíte vo těch vobětech...“

„A v účetnictví se taky stává, že se některá položka může přesunout z minusu do plusu...“

„Jasně. Může. Jste študovanej“, pousmál se Zoltar a začal věřit, že nejhorší má za sebou.

„Máte tušení, která položka by to tady v tý mý účetní knize mohla být? Taková položka, kterou jsem již před několika dny odepsal?“

„Hm... ne.“

„Je to dost velká položka.“

„Ne, nic mě nenapadá. Nejsem účetní, jsem theurg.“

„Tak! Vy nejenže nejste velitel, a důvody proč tomu tak není, sou mi ukradený, vy jste navíc ještě blbec! Vypadněte! A zavolejte sem... třeba... třeba... toho Dorna. Jo. Darkala Dorna. A teď zmizte a zavřete za sebou dveře!“

Sirnova sázka na to, že se domluví s Darkalem Dornem, kterého letmo znal, a doplnil jím stav Nurnské družiny před vyplutím, se ukázala jako hodně nešťastný krok.

„Tak co? Žvanils?“, otázal se skleslého

Velvennor, a to ve prospěch trpaslíků. Tímto aktem ze svého hlediska vyřešil i potíže se silicím vlivem Ugoldarrského řádu, voláním velvennorského obyvatelstva po svobodě a voláním trpasličího národa po svébytném území. Na důkaz neměnnosti hranic a trvalého míru vyměnili si Glendorr a Perrim IV. eärrily. Eärron tedy nalezl místo na angwarrské koruně, zatímco eärrad ozdobil korunu velvennorského krále, krále trpaslíků. Glendorr IV. vládl do své smrti v roce 1044. Po něm na trůn usedl armádní velitel Norrangh, když pojal za manželku Glendorrovu jedinou dceru Glenir. Neuplynul však ani rok a královna Glenir spáchala sebevraždu skokem z tol-balhirrské věže, aniž by po sobě zanechala potomka.

Vládcí:

Burrghod I. (???-903), Berenhold II. *875 (903-952), Loddaron Baghmířský coby mubarrathský místodržící od roku 952, následně korunován jako Loddaron II. (1007-1020), Gwerraldhon III. (1020-1023), Glendorr IV. (1023-1044), Norangh *1001 (od r.1044). Linie trpasličí berenthaurské vzdorovlády - Anghold III. *929 (952-1005), Perrim IV. *972 (1005-1043), Bóin V. *1002 (od r.1043).

* Khanderwaed

Vláda:

Decentralizovaná vláda čtyř panských rodů podepsaných pod khanderwaedskou Panskou úmluvou.

Charakteristika:

Existence Khanderwaedu jako samostatného územního útvaru měla velmi krátkého trvání a skončila rozpadem svazku z důvodů ekonomického zhroucení. Khanderwaed existoval mezi lety 1023-1058 a definitivní zánik jeho torza se datuje k roku 1060, kdy poslední panství smlouvy, panství Heikornatské, vyhlásilo loajalitu Olvornu a stalo se dobrovolně jeho součástí. Khanderwaed je kraj ryze zemědělský, přes jeho území prochází méně významná, leč důležitá obchodní cesta do Angwaru.

Armáda:

Žádná stálá armáda.

Obyvatelstvo:

V převažující míře lidé a barbari.

Města:

Panská města Eiffer, Limbrador, Merdel a Heikornat.

Hospodářství:

Chov koní a dobytka. Těžba dřeva. Pěstování sadového ovoce, zeleniny a obilí.

Historie:

V reakci na Tharbekhovo povstání, vznik sousedního Olvornu a následné pogromy uzavřela v roce 1023 čtyři svobodná panství khanderwaedskou panskou úmluvu. Podpis úmluvy dal vznik Khanderwaedu. Do dřívě říce obydlené oblasti v té

době mířilo větší množství uprchlíků a velká část se zde počala usazovat. Roztrpčení starousedlého i přistěhovalého lidu nad situací u východního souseda a pocit možného ohrožení měly za následek, že svobodní páni nezávislých panství zasedli k jednomu stolu a podepsali zmíněnou úmluvu, v níž část původních svobod postoupili společně myšlence. V té době začal obchod na olvornské obchodní cestě vážnout a kupci našli jistou alternativu v zde procházející cestě do Angwaru.

K zabezpečení příjmů do panských pokladnic Khanderwaed začal razit vlastní silně nadhodnocenou měnu, stříbrný denuk. Tento nepromyšlený krok měl v samém důsledku spolu s postupným uklidněním olvornské situace zásadní vliv na plíživý hospodářský úpadek. Khanderwaed se rozpadl v roce 1058 spolu se zánikem Panské úmluvy, kdy ji páni z Eiffery a Limbradoru vypověděli a sklonili se před Olvornem. O rok později jejich příkladu následovalo panství Merdelské. Osířelým pánům z Heikornatu nezbylo, než v roce 1060 učinit totéž.

Vládcí:

Známi jsou tyto páni: Kasmir z Heikornatu, Bradok z Eiffery.

Kodgick

Vláda:

Ostrovní království. Zemi vládne král, který je dosazován dědičně z mužské linie. Většina vlád ale v minulosti skončila ozbrojeným pučem. Je známo, že podstatný vliv na vládu v zemi mají obchodní uskupení, cechy a městské gildy.

Charakteristika:

Kodgick je souostrovím, tvořeným čtyřmi ostrovy. Dle důležitosti a vlivu hlavním ostrovem je ostrov Kodgick, dříve nazývaný Zvar. Dalším ostrovem, co do rozlohy asi čtvrtinový, je ostrov Girum, následovaný větším, ale o to nehostinnějším Torkilem. Ostrov Torkil nesl do roku 1038 jméno Garum, proto je možné ve starší literatuře setkat se právě s tímto termínem. Posledním z ostrovů ve maličké Tichý ostrov, který je ostrovem trestním. Snad z důvodu utajení v některých pramenech není zmiňován vůbec. Kodgické království podporuje námořní obchod a piráctví, piráctví je součástí ostrovních tradic a je zde hluboce zakořeněno.

Armáda:

Pokud se o armádě jako takové dá hovořit, jedná se o královskou gardu, jež je využívána k ochraně královského paláce, králem vlastněného majetku a trestnic. Její početní stav je nestálý a proměnlivý.

Obyvatelstvo:

Drtivou většinou převládají lidé, avšak jsou zde zastoupeni i příslušníci malých ras. Co se týče vzhledu, je zde patrná směska různých typových rysů, vycházející z pirátské a námořní minulosti i

zvednout kotvy“.

„Proč vás nemají rádi?“ otázal se Thogey.
„Mubarrath je v konfliktu s Gwendarronem?“

„Ale kdepak! Ale co si budeme nalhávat. Sem posílá většinou zkrachovalce nebo z trestu. Tak. Prostě sou to takový chudáci. Taková žebrota“, rozprávěl dál kapitán Kulich. „Ostatně podívejte se, támhle se dva mubarrathský blíže. To je teda armáda, tfuj!“.

A skutečně, když se družina s doprovodem přiblížila k prvním barákům, zaregistrovali jejich pohyb i místní. Důvod značně odtažitého vztahu zdejší posádky ke gwendarronským, byl na první pohled zřejmý. Na míru šité parádní uniformy posádky Fardaše Duleho se nápadně odlišovaly od zbědovaných uniforem hoburských, potažmo mubarrathských vojáků. A gwendarronští až příliš dávali najevo svoji nadřazenost, která hraničila s pohrdáním. Posádka Fardaše Duleho sice řádně zaplatila všechny poplatky za kotvení, obchodování a lov ve zděších končinách, ale to k přátelským vztahům nevedlo. A cizí válečná loď byla v místních vodách spíše trpěna.

Po příchodu do Hoburgu byli Nurnští okamžitě obklopeni zvědavci a zасыпáni dotazy. Někteří si slávy užívali, ale většina byla příliš unavená.

Objevilo se několik dalších gwendarronských vojáků a námořníků, kteří Nurnské srdečně vítali. „Snad to nebude tak žhavé. Snad nás Bolen nepotopil“, pomyslel si trpaslík Bolbuch a v duchu si rovnal slova na přivítanou se Sirmem.

„Pan Sirm je na břehu nebo na lodi?“ otázal se setník Rapich jednoho z gwendarronských námořníků.

„Je na lodi. Už jsme mu poslali zprávu. Jste očekávání, pánové. Prosím do člunu“, ukázal námořník na velkou jolu, která kotvila u mola.

„Píráť jeden hnusnej“, ucekl polohlasně Jorchen Kierke.

„Myslím, že pirátů se bát nemusíme. Na nás se zaútočit neodváží“, odpověděl hraničnickovi setník Rapich, který význam Jorchenových slov nepochopil.

Jola za chvíli přirazila k boku Fardaše Duleho a všichni po provazovém žebříku vyšplhali na palubu. Na palubě stál rozkročený Bořivoj Sirm v drahém kožichu, obklopený důstojníky a posádkou. A přítomen byl i zbytek posádky Karpenu. Kapitán Bolen si podal ruku pouze se Zemikosou, Krach mlčel, Kosatka se tvářil značně provokativně a Berda si rozpačitě prohlížel špičku boty.

„Vítám vás zpět. Jsem hrdý na to, co jste dokázali“, potřásl každému z Nurnských Sirm pravici a prohodil ještě několik povzbuzujících slov.

„Rádi vás vidíme“, utrousil zdvořile Bolbuch.

„Oceňujeme, že jste pro nás přijel. A ještě více oceňujeme, že jste přijel osobně. A vůbec oceňujeme všechno...“, vypadlo ze Zoltara Zemikosy.

„Já také oceňuji. O své lidi se starám vždy a všude!, odpověděl Sirm a sebevědomě se rozhlédl po nastoupeném důstojnickém sboru. Všichni horlivě přikývli.

„Tak a už jste snad všichni, že?“ pokračoval Sirm. „Nazítří budeme moci odplout. Vaše kajuta je připravena, můžete se převléknout a vykoupat. A najezte se podle chuti. Pokud potřebujete ošetřit, lodní felčar je vám k dispozici“.

„Asi dost smrdíme, že jo?“ vypadlo z Worrela Sováka.

„Ve vašem případě máte dobrou omluvu“, pousmál se Sirm. „Pane Zemikosa, vás očekávám ve své kajutě. Sluha vás zavede, až se upravíte“.

„Jistě, jistě... jistě, pane Sirm“, odpověděl Zoltar a očima vyhledal trpaslíka Bolbucha. Ten pokrčil rameny a nijak nedal theurgovi najevo, co si myslí.

„Ták sem tady, pane Sirm. Umytej a v čistejch šatech“, zahlaholil Zoltar, když jej sluha uvedl do pohodné Sirmovy kajuty.

„Tak se posaďte, veliteli Zemikoso“, zavrtěl se mohutný Bořivoj Sirm v křesle a pohodlně si natáhl nohy. „Jistě se zajímavými informacemi a dobrodružnými historkami jen hemžíte“.

„No... kde bych tak začal?“

„Kde chcete, máme spoustu času“.

„Kapitán Bolen se už vrátil, všiml jsem si. To je dobře. Přezili všechny ty proklatý srázy, mrazy... co vám vyprávěl?“.

„Vyprávěl mi spoustu věcí“.

„Teda... jako... úplně jsme se s nima, myslím jako s posádkou kapitána Bolena, nepohodli...“.

„Hm...“.

„Asi vám to řekl, že jo?“.

„Myslíte si, že by mě takovou věc zamlčel?“ napil se Sirm vína z poháru.

„Asi... asi ne. To je logický. Pohádali jsme se. Prostě to bylo těžký. Bylo to hrozně náročné... jako myslím po tý stránce duševní...“.

„Takové věci se stávají...“.

„Že jo? Takové věci se stávají! Stávají se. Měli jsme hlad. Skoro pořád byla zima. Strašná zima. Ale Tarnor jsme našli!“, nadechl se Zoltar a dál nervózně sledoval Sirmu.

„Skvěle“.

„Ale to už asi taky víte... hm“.

„Kapitán Bolen přišel s ostatními o pár dní dříve“.

„Takže víte. Taky jsme přišli o Karpen. Ten tlak toho ledu byl strašnej. Asi jsme pluli moc na sever...“.

Vznešený (1011-1049), Osirich Girumský (1049-1061) a Krutěch Ostrý (od r. 1061).

Mubarrath

Vláda:

Království. Král je volen po smrti předchozího panovníka Královským sněmem, který je svolán pouze za účelem volby a účastní se jej krajší hejtmani a správci oblastí. Královský sněm není rozpuštěn, dokud z něj nevzejde jméno nového krále.

Charakteristika:

Mubarrath je rozlehlá říše, jež si vydobyla pevné místo na severu Starého světa, a to mnohdy na úkor okolních i vnitřních národů. Jde o zemi, v níž má velmi silné postavení armáda, a z toho vyplývá její nechvalně známá krvavá a dobytčá historie. Je známo, že s Mubarrathem není radno si cokoli začínat, a z toho plyne jeho jistá odloučenost a uzavřenost.

Armáda:

Mubarrath udržuje velmi silnou centralizovanou armádu, na jejíž chod mají představitelé měst pramalý vliv. Vrchním velitelem vojsk je král a bývá zvykem, že král vzhází z vojenských kruhů. Služba v armádě je považovaná za velice prestižní povolání a je téměř podmínkou dobrého postavení ve společnosti. Důstojníci veteráni bývají ti, z nichž se obvykle rekrutují hejtmani a správci oblastí. Známo je, že Mubarrath udržuje silnou námořní flotilu, jež mimo jiné po dlouhá desetiletí zajišťuje blokádu grullduinské delty.

Obyvatelstvo:

Skladba obyvatelstva je tvořena z valné většiny lidmi, barbarý a elfy. Ostatní rasy jsou zastoupeny menšinově, ale ne nevýznamně. V Grullské poušti na pokraji vyhnutí přebývají zbytkové kolonie grullů.

Města:

Země rozdělena do tří správních oblastí, jež spravují králem jmenovaní správci z oblastních měst, přičemž král je zároveň správcem nemirwaenských oblastí. Oblastními městy jsou Nemirwaen, Baghmír a Merrith. Oblasti se dále dělí do krajev, jež ovládají města krajská skrze správce dosazené hejtmany.

Hospodářství:

Těžba rud železa a barevných kovů. Rybolov, chov skotu, skopu a bravu. Pěstování odolných plodin, zejména prosa a šarlatových erteplí. Zvláštností je výsadba kaštanovníkových hájů pro sběr jedlých kaštanů. Kaštanová mouka je hlavní surovinou pro výrobu pečiva i piva.

Náboženství:

Silně zastoupena víra v zbožštěného Dróina, jenž je uctíván především lidmi, kteří prošli

armádou, a to ať jako bůh nebo jako dobyvatel. Dróin je někdy jako Dobyvatel označován, a pod tímto jménem uctíván. Jedná se ale vždy o jednu a tu samou religiózní podstatu. Minoritní je víra v krvavou bohyni Elliel, ale církev a sekty tohoto zaměření nebývají početné a není výjimkou, že se pohybují na hranici ilegality.

Historie:

Dróin I. Nemirwaenský, řečený Dobyvatel, se dožil plných 121 let, přičemž říši vládl účtyhodných dvaadvadesát let. Za tu dobu v dobytčáckých válkách říši nebyvale rozšířil v jejích nejrozlehlejších hranicích a upevnil vládu nad celým územím. Dróin byl k stáru uctíván jako nesmrtelný, ve svých sto dvaceti letech stále vypadal na statných šedesát, a není divu, že byl po své smrti zbožštěn. Traduje se, že Dróina udržovala při životě magie pocházející od draků z Grullské pouště, ale ani to jej nakonec nedokázalo vyrvat smrti. Dróin zhylnul rukou blízkého člověka, jenž mu podal jed. Skutečná pravda zůstala dlouhé roky skryta, tedy pravda, že se stal obětí touhy po moci svého budoucího následníka, nemirwaenského soudce Findora. Netušil to ani nikdo z vládnoucí elity, jež jej dlouho považovala za zmizelého, a soudce Findor osobně řídil pátrání po vládcích země.

Roku 985 Královský sněm na návrh nemirwaenského soudního dvora prohlásil Dróina za úředně mrtvého a vyvolil za krále říše soudce Findora. Findor II. vládl rukou nejistou, a to až do roku 1017. Za jeho vlády se země spíše zmenšovala. Odtrhly se Angwarrské državy a Venhirrel sužovaly rozsáhlé elfské rebelie. Došlo k značnému exodu obyvatelstva zejména z východních částí země. Ke konci Findorovy vlády hrozil rozpad Mubarrathu, respektive odtržení Baghmírské oblasti. A nakonec roku 1017 byly objeveny ostatky Dróina I.. Vyšel najevo způsob jeho smrti a neklamné důkazy svědčící ve Findorův neprospěch. Findor II. byl ještě téhož roku úkladně zavražděn a na jeho místo Královský sněm jmenoval baghmírského soudce Mordinuse.

Mordinus Baghmírský navázal na Dróinovy dobytčácké snahy a poté, co jednou provždy skoncoval s venhirrelskými rebeliemi a stabilizoval moc a armádu, zaútočil roku 1020 na odtržené Angwarrské državy. Vleklá válka však ve finále skončila neúspěchem. V roce 1023 ve vleklé dvouleté válce Mordinus svůj pokus připojit Angwarr silou zopakoval, avšak i tentokrát neúspěšně. Vojenské neúspěchy, jakkoli se mu podařilo stabilizovat rozháranou zemi, jej stály život. Byl zavražděn roku 1027 během vojenské přehlídky v sídelním městě říše otrávenou střelou z kuše. Bylo pochytno a popraveno několik domnělých vrahů, ale skutečnou pravdu se nepodařilo vypátrat nikdy.

Zasednutí královský sněm vyvolil králem Reifa Merrithského, řečeného První, který

Když po třech dnech vztekle doklopýtali na místo, kde původně slezli k moři, tak zjistili další problém. Na hlavu jim začaly dopadat kameny. Jeden omráčil Worrela Sováka, takže jej museli odtáhnout do relativního bezpečí pod převisem. Brzy seznali, že vrcholek srázu je obsazen množstvím vršticích gulidů, kteří v této pozici cítili převahu a začali to dávat zcela nepokrytě najevo.

„Co budeme dělat? Worrel má kebuli na maděru, musíme se schovat!“ vykřikl Jorchen Kierke.

„Tady sme v relativním bezpečí. Musíme počkat na noc, a pak je rozprášíme“, navrhl Dwany Růžička a jeho návrh byl přijat.

„Co to tam děláš?“ křikl na Zoltara Zemikosu barbar Thogey, který si všiml, že theurg něco kutí s čutorou u skalní stěny.

„Hledám nějakou uschlou vodu“, nešťastně se překlkl Zoltar.

„Uschlou vodu, jo? Co to jako je?“ začal se Zemikosovi posmívat Jorchen Kierke.

Zoltar na to nereagoval, protože se nechtěl zaplést do další hádky, a dál hledal nějaký čůrek vody, kterým by si naplnil čutoru.

A kameny pršely dál. Nicméně dolů se gulidé slézt neodvažovali. Obsadili průrvu, vedoucí na útes a čekali.

Když padla tma zneviditelnil stále mátožný Worrel Bolbucha, Růžičku a Rhaka Thogeye kouzlem. Ostatní se plazili za nimi, a tak vyrazili do útoku. Věděli, že se na tomto místě nemohou zdržovat donekonečna a že si cestu prostě prorazit musí.

Gulidí bojovníci byli prudkostí útoku zaskočení, ale brzy se vzbouřili k odporu. Nestáli však použit nachystané balvany a ostěpy. Nejhoršími soupeři pro Nurnské se tak opět ukázali být gulidí šamané. Jednoho sice stačil probodnout Dwany Růžička ještě před tím, než stačil seslat kouzlo, ale druhý dokázal oslepit na čas Jorchena Kierkeho, a tím ho vyřadit z boje. Překvapení však bylo na straně Nurnských, kteří navíc šli do boje ve zbrojích, které na sebe navlékli před bojem. Pokud ocelové zbraně dopadly na chabě oděné gulidy znamenalo to jejich konec. Strašlivé rány rozdáváné rozruženými dobrodruhy postupně prorazily nepřipravenou obranu primitivů. Bolbuch dorazil i druhého šamana a Zemikosa, Dorn i Thogey využili takolísání obránců a pokračovali v krvavém díle, dokud nezačal nepřítel ustupovat. Nejvíce se vyznamenal Dwany Růžička, který začal nepřátele pronásledovat, takže jej vůbec musel krotit, aby nezaběhl moc hluboko mezi prchající gulidy. Cesta k horám byla volná.

Z obavy před dalším útokem se družina však raději dala hned na pochod. U mrtvých někteří dobrodruzi ještě stačili posbírat některé zajímavé zbraně a předměty. Darkal Dorn u obou šamanů, ke

své radosti, našel další sušené byliny určené ke kouření. Úpatí hor dosáhli nerušení o hodinu později. Teprve nyní byl čas na ošetření ran. Dny byly nyní tak dlouhé, že se po krátkém odpočinku vydali hned do kopců. Počasí bylo příznivé, takže přespali pod širým nebem. Jorchen ani nestavěl stan.

Toto pohoří se ukázalo být mnohem přívětivější než to minulé. Několik vysokých hor snadno obehli a další se ukázaly být pouhými kopci. Po travnatých pláních se rychle blížili ke svému vysněnému cíli. Již druhý den začali klesat do údolí.

„Támhle něco je“, zaclonil si oči Dwany Růžička a ukázal rukou kupředu.

„Zase nějaká gulidí mohyla. Buďte ve střehu“, rozkázal Bolbuch.

„Teď už mě nezastaví ani stovka gulidů!“, odsekl Darkal Dorn a rozeběhl se k navršeným kamenům.

„Něco tam vlaje. Nějakej černej hadr! To nebudou gulidi, spíš třeba lovci z Hoburgu“, pronesl s úlevou ZoltarZemikosa.

V navršených kamenech byla skutečně zabodnutá černá vlajka. Když mohly rozebrali, našli v ní papír v koženém pouzdře a nějaké sušené maso.

Vzkaz posádce lodi GZS Karpen

Nalézáte se ve vzdálenosti zhruba 60 mil od přístavu Hoburg. Držte se černých vlajek. Lovci v krajině jsou o Vás informováni. Pátrání probíhá v oblasti podél hor a při pobřeží. Loď GKN Fardaš Dule bude v Hoburgu kotvit zhruba do půli měsíce Světa. Velitel Foldysach v Hoburgu Vám poskytne případnou další pomoc. Bohové s Vámi.

Sm.Haluš Karpach GKA – 8. Traven 1074

„To je pro nás. Vědí o nás!“, vykřikl radostí barbar Grendell. „Skončilo to. Je konec“.

„Konec ještě není. I když protáhneme krok, tak tam dorazíme nejdřív zejtra. Pudeme furt!“, rozhodl s úlevou v hlase trpaslík Bolbuch. „Dokud je hezky. Nemá cenu riskovat zase nějakou změnu počasí“.

„A víte, co to znamená? Že jsme možná předhonili Bolenovce!“, nadhodil Worrel Sovák.

„Třeba tam někde zmrzli, parchanti!“, pousmál se Jorchen Kierke.

„Taky mohli jít jinudy. Jistý je, že tudy určitě nešli. Tak, a deme!“, zavelel Bolbuch.

obchodu a moci, a toto rozhodnutí mělo svůj nesporný vliv na hospodářský rozvoj země.

Následovalo mnoho panovníků v řadě. Království od roku 1067 vládne král Amlach, který se hlásí, ostatně jako většina jeho předchůdců, k tradicím Kaygara Sjedenotitele. Nordwaith za celou dobu své existence drží politiku neutrality. Výjimkou bylo vedení ozbrojených výbojů na jih od hranic, a to pouze za vlády Mandrachta Jednookého a Wlachana Železného telete. Tyto územní výpady však ve výsledku nebyly úspěšné či dobytá území dlouhodoběji udržitelná, a oba zmínění panovníci zemřeli na bitevním poli.

Nordwaith mimo jiné staví svou politiku na míru s elfy z plání a lesními elfy z Barroldského hvozdu. K jejich svárům zaujímá výhradně neutrální postoj. Zmíněná území jsou součástí jeho dlouhodobé obranné strategie.

Vládci:

Kaygar Sjedenotitel (712-748), Genthorn (748-760), Lach Dlouhověký (760-829), Istan Daukenský (829-861), Mandracht Jednooký (861-895), Kaygar II. (895-913), Kaygar III. (913-937), Kaygar IV. (937-956), Genthorn II. (956-994), Genthorn III. (994-1010), Wlachan Železný tele (1010-1033), Kaygar V. Smírný (1033-1045), Lach II. (1045-1067) a po jeho smrti od roku 1067 Amlach.

Olvorn

Vláda:

Království. Král je korunován lenními pány a při korunovaci přijímá přízvisko, jež jej charakterizuje.

Charakteristika:

Chudý přímořský kraj táhnoucí se od Grullského pohoří po pohoří Nogol, k jehož území přináleží i malé ostrovy Daukím a Minir. Velkou část rozlohy zabírá těžko přístupný Khandúrský hvozď a nehostinný Rawwanský močál. Do roku 1062 svobodný městský stát, v současnosti království. Země rozšířila své hranice v roce 1058 respektive 1060 politickým připojením východních panství. Tento akt měl za následek zrušení rasových výnosů a měl podstatný vliv na změnu státního uspořádání. Panovník vládne z hradu Rybokost. Zajímavostí země je, že ačkoli je chudá a málo rozvinutá, je sídlem Olvorského cechu alchymistických věd, který je ve světě vědy považován za nezpochybnitelnou autoritu.

Armáda:

Armáda je silná a na její vydržování plyne většina prostředků se státní pokladnice. Je centralizovaná a její vrchní velení přináleží králi. Zajišťuje ostrahu hranic, bezpečnost v zemi i městech, jakož i výběr mýta a daní. Olvorn neudrzuje žádnou další ozbrojenou složku, ani v jakékoli jiné formě. Hierarchie armády, případně specializace, je

poměrně primitivní a opisuje dřívější kmenové zvyklosti. Každý voják je povinen přísahat oddanost Tharbekhově vůli, zavázat se bohu životem a uctívat jej.

Obyvatelstvo:

V letech po Tharbekhově povstání téměř výlučně barbarské, v současnosti jsou významnou menšinou obzvláště na východě země lidé.

Města:

Hlavním městem je Olvorn, kde byl vystavěn i panovníkův hrad Rybokost. Důležitými městy jsou Tugrin, Duifin a Ascarant, jež po připojení Khanderwaedu a vyhlášení království byla jmenována lenními městy a starostové povýšeni do panského stavu. Olvorn tedy dnes sestává z olvorského, duifinského, tugrinského, ascarantského, eifferského, limbradorského, merdelského a heikornatského panství, přičemž lenní města Khanderwaedu odvozují název od jmen tamních panství.

Hospodářství:

Tradiční je těžba dřeva, výroba papíru a dřevěného uhlí. Také je v kraji poměrně rozvinuté užité hrnčířství a výroba vepovic. Zemědělství se omezuje na nenáročné plodiny, jakými jsou tuřín, řepa a erteple. Plody kaštanovníku užívají se k výrobě mouky. V malé míře zastoupeno vinařství. Hospodářsky velmi významný je rybolov a sběr dalších mořských živočichů. Příjmy pokladny zajišťují cla z procházející severojižní obchodní cesty, která spojuje jih s Mubarrathem.

Náboženství:

V zemi neexistuje centrální náboženství a víra je spíše dána původem a způsobem života. Přesto jsou olvorňané velice bohabojným lidem. Měšťané ponejvíce obětují Tharbekhovi, jenž byl zbožštěn po své smrti v roce 1029 jako jako jistá civilizovanější forma vtělení Harr Ghned. Rybáři uctívají rozličná mořská božstva, jimž přisuzují vládu nad hojností rybolovu a příznivými větry. Mezi divokými kmeny uctíván je Harr Ghned v surové podobě. Učenci povětšinou uctívají bohyni Elliel, již považují za patronku vědění.

Historie:

Olvorn jakožto jedolitý celek vznikl spojením kmenových území nárokových zcivilizovaných barbarskými kmeny a klany, které trpěly pod jhem či byly vytěšňovány okolními uzurpátory, zejména Mubarrathem. Ke sjednocení došlo v letech 1021 - 1023 za takzvaného Tharbekhova lidového povstání. První zmínky o Tharbekhově odboji se však datují už do roku 1015, tedy do období sklonku slabé vlády mubarrathského krále Findora.

Vyhlášení samostatnosti a snaha o její udržení za každou cenu znamenala přinesla, respektive vyhánění lidí především nestarousedlého původu. První tři roky, než se stabilizovala armáda a

aby jim nakrmil svá mláďata. Byl napaden jiným orlem a musel svoji kořist pustit. Mrtvé dítě spadlo do hrnce. Nanortalik ochutnal polévku, kterou mu donesl jeho sluha. Její chuť jej ohromila a pokrm mu velmi zachutnal. Zeptal se svého sluhy z čeho dnes polévku připravil. Ten mu vyjmenoval všechny suroviny, které použil. Druhý den sluha Nanortalikovi opět přinesl polévku. Nanortalik ji ochutnal a rozzuřil se. Pak poručil služovi, aby mu donesl stejnou polévku jako včera. Marně sluha přísahal, že do polévky dal i dnes to, co včera. Nanortalik mu nařídil, že další jídlo musí chutnat jako to věřejší. Tak to šlo několik dní. Kuchař se marně snažil dosáhnout oné chuti, která jeho náčelníkovi tolik zachutnala. Nakonec se Nanortalik rozzuřil a kázal kuchaře zabít. Jeho tělo pak hodil do kuchařovy poslední polévky. „Když neumíš polévku připravit, tak v ní budeš plavat!“, vykřikl veliký náčelník. Pak polévku ochutnal a zajásal. Tak to byla ta tajemná přísada. Lidské maso!

Od té doby Nanortalik odmítal jíst cokoliv jiného. Jedl lidské maso gulidů z jiných kmenů, až široko daleko nezbyl žádný jiný gulid. Pak začal požírat i lidi z vlastního kmene. Nakonec zbyl jediný. A tak začal požírat sám sebe. Nakonec zbyla jen Nanortalikova hlava, která od těch dob bloudí sněžnými pláněmi a hledá lidské maso...

Zapsal Jahrr Olwarr 1012

„To sme dávno věděli, že ty gulidi žerou sami sebe“, pokýval hlavou Jorchen, když Bolbuch dočetl.

„My sme taky vlastně takový kanibáci“, zašklebil se Dwany Růžicka.

„Ale my museli. My k tomu byli donucení okolnostma. Bez toho bysme chcipli, ale ty gulidi to považují za zcela normální“, namítl barbar Grendell. „Prostě jeden den si daj tuleně, pak třeba medvěda nebo soba a přijde nedělní oběd a voni sežerou nějakýho příbuzného“.

„Ták, milé děti, dneska budeme mít babičku. Babičku né, babička je moc tuhá, radši si dáme sousedovic kluka“, gestikuloval rukama Darkal Dorn a smál se vlastnímu vtipu.

„Máš poslední dobou nějak podezřele dobrou náladu, barbare. To je co říct v téhle podmínkách. Nemáš nějaký ulitej chlast?“, zaptal se Dorna novopceňý vůdce Bolbuch.

„Nemám, ale u těch gulidů sem našel tohle. Cpu si to vobčas do dýmky“, ukázal barbar ostatním několik hrstí podezřelých sušených bylin. „Mám po tom pak takový divný stav. Ale zahání to hlad“.

„Ukaž. Dej mi taky zahulit“, přidal se Rhak Thogey.

Ten večer panovala v družině mnohem lepší nálada než jindy. Pouze Zoltar Zemikosa byl stále zamlklý a nezvykle odměřený. V duchu stále probíral, zda měl nebo neměl odstoupit

z vůdcovského postu.

„Možná to bylo unáhlený, hlavně teď“, když se všude nacházej ty granáty. Máme jich už za hezkejch pár desítek tisíc“, přemýšlel theurg, když večer usínal zabalený do potrháných dek.

A ráno museli opět na cestu i s kručícími žaludky. A opět lezení do srázu a pak balancování na skalní římse. A navíc ještě přišel prudký útok osamělé trollí tlupy, který sice odrazili, ale za cenu dalších krvavých šrámů, které se špatně hojily, a také v tomto boji někteří vystřelili své poslední šípy, které chtěli použít k případnému lovu. Ten den byl vůbec nabitý událostmi, neboť večer se strhla další severská bouře plná pestrobarevných blesků, z nichž některé udeřily velmi blízko družiny, která ten den nenalezla žádnou jeskyni. Leželi stočení v klubičkách ve sněhových jámách a odevzdaně čekali na konec té šílené bouře. Mnohým se spustila krev z nosu a očí. Nejhuře na tom opět byl zesláblý Worrel Sovák, který stále balancoval mezi životem a smrtí.

„Už to přestalo, musíme dál. Svítá“, zavelel ochraptělým hlasem trpaslík Bolbuch.

„Worrel sotva dejdchá“, upozornil Jorchen Kierke.

„To poslední dobou pořád. Thogeyi a Dorne, budete ho muset zase táhnout“, nařídil vůdce dvojici barbarů.

„No jo, porád“, zaklel Dorn. „To je smrad! Worrel smrdí jak pytel hoven!“.

„Sem se posral, no...“, sotva slyšitelně zasípal eflí kouzelník.

„To ho jako budeme přebalovat, nebo co?“, zeptal se Rhak Thogey a Dwany Růžicka se tomu zasmál.

„Nechte ho tak. Lepší když bude podělaný, než kdyby ho něco zase ofouklo. Je to nakonec jeho fusak“, rozhodl Jorchen Kierke a vůdce mu dal za pravdu.

Ten den se však konečně vymotali z hor. Psal se dvanáctý den měsíce předradostiny, když se před nimi rozprostřely zelené travnaté pláně, do kterých začali s úlevou sestupovat.

Poslední míle

„Jak daleko ještě můžeme bejt vod Hoburgu?“, zeptal se hobit Dwany Růžicka.

„Krach to naposled vodhadoval něco okolo dvouset mil. V těch horách jsme se motali sem a tam. Takže to bude pořád asi stejně. Ale tady po těch pláních to půjde snad rychle...“, promnul si trpaslík Bolbuch ruce, ze kterých si stáhl kožešinové rukavice.

„Zbejvá nám ale posledních pár soust“, podotkl Jorchen Kierke.

„Musíme to stočit na západ. K moři. Tam

vyznávaná původním obyvatelstvem. Ve Valdenu mezi barbary je též možné narazit na uctíváče Harr Ghnedu, ovšem v usedlé, umírněné formě. Ačkoli je Velvennor nábožensky tolerantní, jedna církev je zakázána, včetně vyznávání její věrouky. Jedná se o Ugoldarrský řád.

Historie:

Velvennorské království vzniklo z původního Východního Angwarru, držav, jež byly ustaveny na územích dobytých angwarrským králem Gwerraldhonem III.. Gwerraldhonův následník, Glendorr, daroval Velvennoru v roce 1025 svobodu a nechal korunovat králem země Perrima IV.. Mezi oběma zeměmi bylo uzavřeno pevné strategické spojení.

Roku 1035 velvennorská armáda čelila nájezdům divokých barbarů z východu, tyto kořistné nájezdy úspěšně rozprásla a vytěsnila cizácké hordy i z území sousedního Valdenu, který nebyl s to sám účinně se bránit. Na základě zmíněných vojenských úspěchů předáci valdenských osad a vsí ohnuli koleno před velvennorskou korunou a Valden se stal vnitřní součástí velvennorských hranic.

Perrim IV. vládl zemi pevnou rukou až do své smrti v roce 1043, kdy byl úkladně zavražděn příslušníky organizace Stín Valinnu. Rada Velvennorského stolu po bouřlivém jednání určila Perrimovým nástupcem Darlonna Velvennského. Ten v roce 1044 zrušil rasová nařízení.

Vládci:

Perrim IV. (1025-1043), od roku 1043 Darlonn Velvennský.

Jednoho dne to přijde a člověk se stane - nebo nestane - hrdinou

Bolbuch

Rozhovor uskutečněný s Al-Rahemem při zastávce družiny v Liscannoru v průběhu výpravy Elfi stopy.

Buď zdráv, Al-Raheme, chtěl bych si s tebou popovídat, ne jako starosta, ale jako služebně nejstarší aktivní dobrodruh. Jestli ti některé moje otázky budou připadat moc všetečné, dej mi to najevo, ale jinak budu rád, když si popovídáme bez obalu.

Já myslím, že si popovídáme bez problémů.

Zkusím se vyhnout otázkám, na které jsi odpovídal roku 1078 Otakáru Vestovi. Nejdříve bych si rád ujasnil základní údaje o tobě. Jsi jižan.

Assuaenec.

Zdá se, že jsi na to hrdý. Ale méně už je známo o tvoji víře a také o tvých rodinných poměrech. Začneme tou vírou. Při svém příchodu

v Kortu roku 1075 se zdálo, že vzýváš Amon-Súra. Jak moc to bylo jen naoko, či jak pevný ve věrě jsi. Co pro tebe Amon Súr znamená?

Jako většina poustních kmenů i já uctívám Al Achmala. Víra v Amon Súra nebyla z přesvědčení, byla z donucení. Ve chvíli, kdy jsem já opustil rodný písek a dva roky strávil v Kortu v přístavu, tak tam jiná víra než v Amon Súra byla naprosto zapovězená a to způsobem, že lidi hořeli na hranicích a byli pronásledováni. To znamená, že navenek člověk předstírá trochu něco jiného než v co skutečně věří.

Tak mi tedy povyprávěj o Al Achmalovi.

Al Achmal je pro nás bůh, kterého uctíváme, jediný bůh v kterého věříme. Ono se potom zdálo že má určité společné prvky s Amon Súrem, nicméně v průběhu této výpravy se ukázalo že Amon Súr je pouze bytost jaksi reálná, falešná, což samozřejmě dalo i mě podnět k tomu, že byla utvrzena víra v Al Achmala. Jak jsem říkal, Al Achmal je jediný bůh, který vlastně řídí všechny naše osudy.

Pro mě jako pro trpaslíka, bezvěrce, je to trochu obtížné pochopit. Ale praktikuješ nějak svojí víru?

Méně než by bylo záhodno. Méně než by bylo asi vyžadováno doma v Assuaenu. Hodně na to měl vliv asi - no přiznejme si, s Amon Súrem to pro mě byl jistý ořes, kdy z boha se stal podvodník. A zároveň pobyt v Liscannoru, v Gwendarronu, který je jaksi mimořádně kosmopolitní a velmi, řekl bych, chladný ve víře, tak moje víra trochu upadla. Respektive praktikování. Ano, vzývám Al Achmala. Je to soukromé. Občas člověk vzývá boha v myšlenkách. Veřejně nikoliv.

Co pro tebe znamená identita Assuaene a Assuaenská historie, jak moc hrdý národovec jsi? Občas se zmíníš o historických osobách, ale podle všeho je dnes Assuaen v kortoském područí? Jak vnímáš současnost?

Začnu postupně. Jsem hrdý na to, že jsem Assuaenec. Mé kořeny pochází z Assuaenu a je to pro mě to, z čeho já vycházím. Byl bych poloviční, kdybych jaksi necitl kořeny a svoji historii. Ostatně proto pro mě byla nesmírně důležitá výprava na Gurdutovy kruhy, která mi umožnila prozkoumat a dozvědět se mnohé o dávné assuaenské historii. I to byl důvod, proč jsem měl eminentní zájem na koupi obrazů a písemností, které s tím byly spojené. Co se týká současné assuaenské historie - ano, vládné Kort. Na území bývalého Assuaenu vládne Kort a nicméně jeho vláda nad vnitřní pouštní oblastí je nevýznamná. Ale pro nás jako pro Assuaence to neznamená klid, protože my potřebujeme obchodovat, získat většinu věcí důležitých pro život. Musíme obchodovat. To znamená že - ano, uvnitř pouště nám nikdo nerozkazuje, ale Kort, Kort vládne. To asi nemá cenu

řval Jorchen. „Zatáhl si nás do mrazu, kde nic není. Neumíš velet! Jenom slibuješ! A když nás někdo napadne, tak se ještě postavíš na jeho stranu!“

„Tohle si fakt poslal, Zoltare“, přisadil si Bolbuch na účet vůdce.

„Blbý je, že sme nikdy pořádně nevěděli, co budeme dělat“, ozval se i Dwany Růžicka. „Každej má nějakou pravdu, to je fakt, jenže ty si tu naši nikdy neumíš vyjádřit“.

„Seš tím svým vůdcovstvím úplně posedlej“, přidal se i ležící Worrel Sovák.

„Zemikosa, to je taková divná vášeň“, vypadlo i od jindy smířlivého barbara Grendella.

„To sem zvědavej, jak se teď tady z těch hor bez Kracha vymotáme“, sykl Rhak Thogey. „To nebylo moudrý si je takhle znepráčet!“

„Kam míříš?“, zeptal se barbara Jorchen. „Že se fakt zbytečně s každým hádáš!“

„A tohle říká někdo, kdo se paktoval s Kosátkou! Slyšíte?!“.

„S Kosátkou sem skončil, tak mě neovbviňuj! Byla to chyba, že sem mu věřil. A co?“, rozkřikl se Thogey. „Ale s vostatníma sem vycházel v pohodě. Na rozdíl vod tebe!“.

„Seš blbec, Thogey! Ovšem ne takovej, jako je tady Zemikosa! Ten poslal co mohl!“.

„Drž hubu, Jorchene! Ty si zkurvil, co se dalo. Umiš akorát všechny rozeštvat a dávat neužitečný rady...“.

„Jako třeba to, aby si všichni připravily nouzový zavazadla, co?!“.

„Tak zrovna v tomhle si měl pravdu. Stačí ti to? To ti přiznávám. Já chybu přiznat dovedu, na rozdíl vod tebe!“.

„To je fakt hrozně důležitý, že všechny ty svoje průsery dokážeš přiznat! To nám pomůže!“.

„Já sem jenom chtěl, aby všichni táhli za jeden provaz! Všichni! My i posádka! Sem zvědavej, jak bysme přežili, kdyby tam Bolenovci nebyli! Jo, já zapomněl! Jorchen by všechny ty trolly a gulidy uřval svejma jedovatejma kecama!“.

„Seš debil a nehodlám se s tebou bavit!“.

„Seš takovej kýbl žlučí!“.

„No dobrý. Takže co budeme dělat teď, vůdče?“, ironicky se zeptal Bolbuch, který podobné vypjaté situace zvládal vždy nejlépe.

„Nevím! Co po mě chceš? Rozumnýho z tebe nic nevypadne, ale podkopnout stoličku ve vhodný chvíli, to ti jde vždycky výborně, trpaslickej!“.

„Hm... to sis moh odpustit. Já se tě jenom ptám, co budeme dělat?“, šklebil se Bolbuch a moc dobře věděl, že Zoltar mele z posledního.

„Co asi budeme dělat? Deme dál!“.

„Tak to sou teda velerady! Díky, to by nikoho nenapadlo“.

„Seru na to! Skládám vůdcovství...“, vypadlo ze Zoltara.

„První rozumná řeč, kterou vod tebe

slyším“, okomentoval theurgovu porážku Jorchen.

„A víš, proč to pokládám? Protože kdybych tomu měl dál velet, tak bych tě musel zabít, ty vřede! A já nechci mít krev družníka na rukou. Proto to skládám! A teď mi polibte prdel!“.

„Kdo to vezme po něm?“, zeptal se Grendell.

„Bolbuch, kdo jinej?“, navrhl Jorchen, který si pád vůdce Zemikosy užíval.

„Jo, Bolbuch...“.

„Jo, ten to dořídí do klidnejch vod...“.

„Souhlasim...“.

„Nemusíme ani volit...“.

„Tak já to teda беру“, usmál se líšácky Bolbuch, kterému vůdcovství spadlo zadarmo do klína. „Já budu takovej provozní vůdce“.

Bloudění a paběrkování

Asi za hodinu byli opět na nohou a směřovali zpět na sever. Vzduchem líně poletovaly velké sněhové vločky, protože vítr našťásti ustoupil. Když došli na rozcestí, stočili se opět na jih po trase, kterou objevila průzkumná výprava. Měsíc traven se již nachyloval ke konci.

„A támhle bacha, tam bude ten sráz“, upozornil ostatní barbar Grendell.

„Hele... něco se tu válí!“, sehnul se k zasněžené zemi Worrel Sovák, který byl stále zesláblý nemocí, ale šel po svých. „To je Berdova noha!“.

„Fuj!“, vykřikl Rhak Thogey. „Myslim ta dřevěná“.

„Tak to sem si vodých“.

„Šli tady před náma, to je očividný. A tady se museli navazovat a přelýzt po tý úzký římse. Ta noha mu překázela, proto se jí zbavil“, ohledal místo Grendell.

„Zdá se, že zdrhaj, ale přesto musíme bejt ve střehu, kdyby měli nějaký škaredý úmysly“, varoval ostatní Bolbuch a začal odmotávat konopný provaz, na který se začali jednotlivě navazovat.

Nebezpečné místo nakonec zdolali bez zranění, ale přechodem ztratili dobré dvě hodiny. Za další hodinu se ocitli opět na nepřehledném místě.

„Tak kudy dál? Co myslíte?“, rozhodil vůdce rukama.

„Tak to je blbý, tady se dá jít třema směrama“, upozornil Jorchen Kierke.

„A kudy šli voni, nemůžeš to nějak zjistit?“, oslovil hraničníka Bolbuch.

„Těžko, stopy už sou dávno zavátý“.

„To aby si člověk hodil minci“, zašklebil se Darkal Dorn.

Radili se několik směn, ale ani potom si nebyli vůbec jistí směrem, kterým by se měli dál ubírat. Teď jim citelně chyběla Krachova orientace. Poměrně slušně se v terénu vyznal Jorchen Kierke,

zvolen Zoltar Zemikosa. A podle pohledů při volbě mi přišlo, že jsem byl jednak jediný, kdo o této dohodě nevěděl, a jednak že většinu lidí překvapilo, že o tom ani nevím. Takže v podstatě se dá říct, že z těchto čtyř - pak je otázka jestli Dwany Růžicka, který ale už na výpravy nechodí - ale nejlíže mám asi k tobě, Bolbuchu. Ale přirozený spojenec - já si myslím, že moje postavení v družině nevyplývá z nějakého spojenectví s někým, ale z mé práce, kterou jsem schopen odvádět. To znamená že svým způsobem budu užitečný pro jakéhokoli vůdce. Tak aby stálo za to se se mnou bavit. A abych byl vnímán už jako veterán v současné době asi.

Ano. Pojďme se ještě trochu dotknout tohoto tématu. Pokud jsem slyšel, tak v nedávné době zaznamenala družina zatím největší roztržku, která vyvrcholila tím, že Kierke zůstává ve vesnici a dál se zbytkem nepokračuje. Tomu podle všeho předcházela hádka. Jak jsi tu situaci viděl ty?

Já se přiznám, že jsem tuhle situaci příliš nevnímal, já jsem v tu chvíli byl kousek stranou družiny, tudíž jsem neslyšel nebo neviděl všechno, co se v tu chvíli stalo. Na druhou stranu myslím si, že tenhle konflikt byl v uvozovkách "připravován", nebo rostl z nějakého podhoubí mnoho měsíců, ne-li let. Došlo k němu - došlo, je pravda, že pro mě bylo třeba překvapením, když jsem zjistil, že Otakáro si vyvolal obrazy pro případný konflikt. V tu chvíli asi reálný. Ale přiznám se, že v tu chvíli já jsem byl stranou družiny a neslyšel jsem jak se to všechno seběhlo. Těžko se mi potom na to odpovídá. Ale jak jsem říkal, byl to konflikt, nebo situace, ke které to šlo už dlouho. Minimálně od Gurdutových kruhů. Pravda, nebyl jsem potom na salidské výpravě, tudíž úplně nevím, co se tam stalo. Přišlo mi, že co říkali druzi při návratu, že tam k žádným konfliktům nedošlo. Ale jestli byly nějaké skryté či řešené soukromě, to samozřejmě nevím.

Pojďme se vrátit k poklidnějším věcem. Co Liscannor, jak vnímáš soužití s dalšími obyvateli? Je tvoje brojení proti Peškovi motivováno skutečně jen snahou o čistotu potoka a povětrí, nebo za tím je i nějaký osobní spor?

Ne, osobní spor za tím rozhodně nestojí. S žádným z občanů Liscannoru nemám jakýkoliv problém. Tato snaha je skutečně motivována tím, že mi prostě vadí smrad z rybníka, případně z odtoku z rybníka dál, který, pro Peška bohužel, prochází okolo mých oken. Je samozřejmě pro mě nevýhodou, že jsem jediný, kdo má barák na této straně potůčku, ale samozřejmě mrzí mě, že Vilda Pešek není schopen se k tomu jakkoliv postavit. A to ani slovně, ani činy, nijak. Prostě strčí hlavu do písku a dělá, že nic, ignorace, nezáměr, nic se neděje. Ale není to rozhodně osobního rázu, proč bych s ním měl mít problém.

A co známé, svého času asi trochu

nafouknuté, plivání směrem k domu jistých sousedů, scházíte se ještě s Kierkem na zápraží? Nebo s někým jiným?

Trošku nafouknuté je slabé slovo. To bylo silně nafouknuto. Ano, se Jakoubkem a s Jorchemem jsme se scházeli u šiši a Jorchen, vždyť - jeho vztah s Otakárem je známý. Ale že bychom pořádali oslavy a plivali k baráku vzdálenému dvě stě tři sta sáhů, to je samozřejmě nesmysl. Jaksi, došlo k tomu, Jorchen se tím pak pochlubil, nebo dal to najevo Otakárovi a Otakáro z toho udělal aféru a Jorchen to přiznal, místo aby to vysvětlil. Prostě to přiznal, nafoukl. Ostatně já si myslím, že i Otakáro to bral jako legraci, případně to bral jako záminku jak šťourat do Jorchena. Nikoliv jako věc, která by narušovala sousedské vztahy mezi mnou a jím.

Jak se staviš k faktu, že dobrodruzí jsou valnou část roku na cestách, přesto ale mají v obci hlavní slovo a místní nemají faktickou moc něco v obci změnit. Mluvíme teď hlavně o volbách starosty.

Je to zvláštní. Je to zvláštní stav. Ale pokud vím a dočetl jsem se, doslechl jsem se, tak s těmito pravidly již obec byla zakládána. Na těchto pravidlech obec funguje odnepaměti. Tak to prostě беру, že to tak je. Jistě, samozřejmě, vdovy, potomci dobrodruhů by si možná zasloužili nějaký hlas. Ale prostě tato věc je dána, na tom je obec vystavěna. A tradice se mají dodržovat. Tradice jsou silné. Tradice - je dobré se něčeho držet, k něčemu vzhlízet. I když tradice nemusí být někdy úplně správné, ale jsou to prostě tradice, to je něco, co je prostě důležité. Z čeho se dá vycházet.

To se mi líbí. Blíží se další volby, budeš kandidovat? Kam by měl podle tvého názoru směřovat Liscannor?

Směřování Liscannoru. Já si nemyslím, že by Liscannor směřoval špatným směrem. Nechť směr, který v současné době je, ať zůstane. Já myslím, že vesnici se žije dobře. A co se týká mé kandidatury - přiznám se, že mě to nenapadlo. Tudíž jsem o tom nepřemýšlel. Nevím, teď ti, kór v průběhu výpravy, na které se může stát spousta věcí, asi neodpovím tak, jak by si chtěl slyšet. Skutečně nevím v tuhle chvíli.

Co tvoje profesní záležitosti, jsi spokojen s výcvikem v Nurnu, nebo dáváš přednost jižnímu stylu?

Tak určitě. V Nurnu jsem se naučil mnohé. Ať už u nejhrůznějších složek jaksi armádních či složek řečneme neveřejných. Ale je pochopitelné, že ty základy, to co je pro mě důležité, pochází z Assuaenu. Snažím se držet jakési assuaenské tradice a vychování. Nicméně samozřejmě Nurnem a znalostmi Nurnu, tedy řečneme jakýmsi výcvikem, dá-li se to tak nazvat, jsem samozřejmě silně ovlivněn. To bezpochyby. Snažím se držet toho, co je pro mě důležité, což jsou assuaenské tradice.

Bylo plno!“:

„Drž hubu! Moc dobře víš, že zmáčkout ste se tam mohli! Jemu šlo vo život! A tyhlety tvoje permanentně udržovaný stavy nenávisť, nám moc neprospívají! Tak mi teď polib prdel!“:

Průzkumná výprava se vrátila až druhý den. Všichni tři účastníci byli prokřehlí, neboť museli strávit noc venku. Zpráva, kterou přinesli, však byla pozitivní.

„Když se vrátíme, kudy jsme přišli, tak se na jednom místě můžeme vydat vlevo, dá se to tam projít. Došli jsme až ke srázu. A před tím srázem je jeskyně, tak dvě míle. A v tý jeskyni sou mrtvolý. A hlavně jsme tam u nich našli zase nějaký granáty. Vopracovaný a za pár tisícovek“, vykládal Bolbuch a srkal přitom horkou vodu, což by za jiných okolností bylo pro trpaslika spíše trestem.

„No to je skvělý. Sráz je i tady. To jste se moc nevytáhli. Teda až na ty kamínky, to je dobrý“, namítl Rhak Thogey.

„Nech domluvit staršího! Tenhle sráz půjde překonat. Lana máme. Nemůžeme to místo minout. A teď se zase smrskněte. Zejtra snad můžeme vyrazit. Počasí už se zlepšilo“.

„A co ty mrtvolý? Tarnorský?“, otázal se Dorn.

„Určitě. Nějaký ženský a děti. Nebylo to příjemný. Mrazem vysušený. No co nadělaš...“.

„A vy ste tady nák zamlklý. To dusno by se dalo krájet. Doufám, že ste se zase nepohádali“, pronesl Grendell, když si stahoval promrzlé boty.

A před jeskyní ten večer proběhl ještě jeden velmi zásadní rozhovor. Rozhovor mezi bývalým kapitánem a bývalým kormidelníkem potopené lodi Karpen.

„Jestli to takhle půjde dál, tak se tady povraždíme navzájem“, pronesl kapitán Bolen.

„To asi jo. Tomu Jorchenovi s chutí rozmaširuju ksicht“, odtušil kormidelník Krach.

„Rád bych tomu předešel. Uznej sám, do Hoburgu už se asi dostaneme. Přezili jsme ztroskotání, pochod po ledu, dlouhý měsíce vo hladu v jeskyni. Pochod na sever a teď pochod na jih. Led, sníh, hory. Nemusím pokračovat dál, ne?“.

„Kam míříš?“.

„Trhneme se vod nich. Nemáme vůči nim žádný závazky...“.

„Myslíš, že budou souhlasit? Ten jejich Zemikosa to nemá moc pod kontrolou...“.

„Trhnem se tajně. Poslouchal si, co říkal ten Bolbuch, když se vrátili?“.

„No jasně“.

„Tu cestu dál, k tý překročitelný propasti, najdem. Pak přelezeme a půdeme dál. Je to rozhodně menší risk, než že někomu zase rupnou nervy...“.

„Zasloužil si to...“.

„To jistě, taky ti nic nevyčítám, ale musíme myslet víc dopředu. Je jich víc a budou držet při sobě. Maj mnohem lepší vybavení na boj než my. To si musíme přiznat. A pak je tu Sirm...“.

„Co je s ním?“.

„Na tyhle typy von drží. Když se na to podíváš objektivně, tak sme něco dokázali. My i voni. Jo, přišli sme vo loď i vybavení, ale něco sme dokázali! Sirm tu loď přehlídne. Ale když se tady povraždíme navzájem, tak bude zuřit. S ním se musí na rovinu. Když je teď napadneme třeba ve spánku, tak asi vyhrajem. Jenomže, co potom? Stačí, když jedinej z nich to přežije. Bude vyšetřování. Jednou by to mohlo prasknout. Pak je s náma konec. Kosatkovi nemůžeš nikdy věřit, a přitom ho potřebujeme...“.

„Kosatka je hajzl! Klidně bych ho sejmul taky!“.

„Jasně, že je to hajzl! Ale dovede si to spočítat. Přežije s náma nebo s nima? Když zůstane s nima sám, tak ho sejmou okamžitě. Když mu slibím, že se nebudou vyšetřovat všechny ty jeho svinstva, tak bude držet hubu a poslechne nás...“.

„I to, že podle všeho zabil Zářeza a pak nám ho předložil k večerí?“.

„I tak! Není to dokazatelný. Je to strašný, ale je to kompromis, kterej musíme podstoupit. Prostě mu to budeme pardonovat. Hnus. Já vim, ale to je život. Nechám ho pak vyrazit ze Zeměpisný. V tomhle na mě Sirm dá a navíc je to v mý kompetenci. A už tu zrůdu nikdy neuvidíme...“.

„Sirmovi věřím. Je lepší s ním hrát rovinu. To souhlasím. Pamatuješ na šedesátej. Na Sillskej záliv ve Wenarenu?“.

„Jak bych se nepamatoval. To bylo slavný vítězství. Pod Sirmem jsme tam potopili a zajali skoro celou jejich flotilu. To byly slavný časy“.

„A víš, jak to dopadlo s těma zajatcema, který se vzdali a slibili, že nic nepodniknou až do konečný kapitulace? Důstojníkům jsme tenkrát nechali i jejich osobní zbraně. Sirm se spolehl na jejich čestný slovo...“.

„To si pamatuju moc dobře. Na to se nedá zapomenout! V noci podřezali naše stráže a pokusili se prchnout...“.

„Jo, a pak jsme je zase pochytili. A Sirm je nechal všechny pověsit! Do jednoho. Ani nečekal na jednání vo výkupný. Prostě se nasral. Takže ti dávám za pravdu. Trhnem se a Sirmovi pak řeknem pravdu. Že sme tím trhnutím se vlastně zabránili vraždění. Ale musíme je nějak zpomalit. Můžou nás pronásledovat a podezírat ze všeho možnýho“.

„Na to sem myslel. Musíme jim zničit tu jejich litač plachtu. Když si budou muset nýst všechno na zádech, tak je to zpomalí...“.

„Dobrá, jenomže nás zase bude zdržovat Berda. A toho tu nenecháme, je to dobrý chlap!“.

„Vo Berdu se postaráme. To je jasný. Je to člen posádky. Jeho podpírání dostane na starost

„To fakt není nic moc. Musíme si ulejt něco z toho, až něco ulovíme. Naporčujeme to maso na kusy už venku, a potom se houbelec pozná, kolik toho bylo původně...“.

„To je dobrý. A schováme to u člunů venku...“.

„To je ještě lepší...“.

„Ostatně, teď si vzpomínám, že ten Worrel bude mít určitě něco ulitýho, jak si už zmínil. Já ho jednou viděl. Dělal, že si přebaluje vonuce, ale vsadím se, že to bylo kradený žrádlo!“.

„Takže to máš potvrzený! To sou takový svině! A voni budou moralizovat! Kurvy! Ale nejvíc bude mít stejné nasyleno ten hobit!“.

„Hele, tak já s ním zkusím vyprovokovat zase hádku. A pak ho vodhalíme! Hobita jednoho smradlavýho! To nebude těžký. Je hádavej a navíc je dobrá doba, protože sou na něj nasraný i vostatní po tý události s tím vochočeným trollem“.

„Dobře. A já zase udeřím na toho elfa! Ale pozor. Musíme to udělat vopratně. Pěkně je musíme vokrajovat po kouskách...“.

„Jasně! To zni rozumně“.

„A to víš, že Bolen měl zaraženej postup, protože najel s lodí na mělčinu? A že Krach byl přeloženej z válečný lodí kvůli chlastu?“.

„To sem nevěděl, ale věřím tomu. To tu posádku vybírali na smetišti. Musíme postupovat rozumně. Musíme jim ukázat, kde je pravda! Přímou vzpouru bych zatím nechystal, ale musíme je diplomaticky donutit, aby dávali příkazy, který budou vyhovovat nám. Prostě slušnejm chlapům!“.

„Hele... to zni dobře“.

„Jasně! Dobrá chlapi musej držet spolu!“.

Kosatka dostal příležitost k uskutečnění plánů hned následující den, kdy byl přidělen na hlídku s Jorchenem Kierkem. Od vůdce to byl čirý nerozum dát na hlídku spolu zrovna tyhle dva. Jorchen zarytě mlčel. Ale Kosatka rozhodně ne.

„Dost nám dochází jídlo. Vsadím se, že sou mezi náma takový, co ho kradou!“.

„Nikdo se s sebou nebaví“, odsekl mu hraničnick.

„Takže tobě nevadí, že některý se cpou slatinou a ty máš sračku z lišejníku?“.

„Neser...“.

„Takže nevadí, jo? Tak se podívej, já ti votevřu voči!“.

vztyčil se bocman a kopancem probudil spícího Worrela. „Ukáž bágl! Vysyp ho, dělej! Seš podezřelý, že kraděš zásoby!“.

Bocmanův řev probudil i několik ostatních a nemocný Worrel se po dalším kopanci probral ze spánku.

„Nic ti ukazovat nebudu! Ty hajzle! Táhni!“.

„No jen ukaž! Ukaž! Co máš nakradeno!“.

Vzápětí se však Kosatka prudce zlomil

v pase, neboť na něj Jorcehn seslal útočné zakladadlo. A Zoltar Zemikosa s taseným mečem přispěchal Worrelovi na pomoc i s několika dalšími. Kosatka si uvědomil, že tohle mu nevyšlo, a začal couvat.

„Nechte mě! Myslím sem to dobře. Já jenom chci poukázat na některý nešvary. Aby tady byla spravedlnost“, loupí nenávisťně očima a zalezl raději do svých příkrývek. Jeho hlídka tak skončila.

Uběhl první týden měsíce jarn a ze zásob už zbývalo jen několik žalostných hromádek. Bocman Kosatka se dobrovolně přihlásil na lov a vzal s sebou Rhaka Thogeye a půlelfa Zářeza. Přesně, jak se před nedávnem domluvili. Panoval silný mráz, ale vítr se ten den utišíl, takže trojice lovců vyrazila ostrým tempem. Opatrně přešli po skalní římsce ke člunům, a potom zamířili dolů k zamrzlému moři, kde se stočili na sever. Po cestě vedli silácké řeci. Tedy hlavně Kosatka s Thogeyem. Zářez byl ducha mdlého, a tak spíše oběma jenom naslouchal a nechal si od Kosatky mazat med kolem huby.

„Tak hele, chlapi. Tady se rozdělíme. Tady už určitě budou ty díry, jak jima ty tuleni vylezaj, aby se nadejchali. Ty, Rhaku, běž tudyhle ještě na sever a zkus to tam vomrknout. Medvědi tady snad teď nebudou, a když se najednou porozhlídnem na dvou místech, tak máme větší šanci na úspěch. A až nalovíme, tak si část ulejeme pod čluny. Přesně, jak si navrhoval, Thogeyi. Tak hodně štěstí“, rozdělil malou výpravu Kosatka na dvě části.

Barbar Rhak se skutečně vydal na určené místo. Cítil se dobře, silný mráz mu nevalid a byl rád, že vypadl z věčného smradu jeskyně. Navíc se opájel pocitem vlastní důležitosti. Po úlovku však pátral marně.

„Hele, Zářezi, tady to vypadá jako tulení díra. Vem si sekeru a trochu ji rozšíř“, rozkázal půlelfovi bocman a voják se skutečně sklonil s nástrojem nad led. Vzápětí se vzduchem mihlo ostří a krev zbarvila sníh. Zářez nestačil ani vykřiknout. Bocman Kosatka poklekl a začal obratně pracovat s nožem.

Uplýnulo několik hodin a Thogey se bez úlovku vracel na místo, které si předtím s bocmanem domluvili. Bocman již čekal.

„Zdar, parde, tak co? Ulovils něco?“.

privítal Kosatka barbara.

„Měl sem smůlu. Jednoho sem viděl, ale zdrhnul mi. A co vy?“.

„Jo, my sme dva ulovili. Naporčoval sem to tudle do pytle. Kus sem oddělil. Ten dáme pod ten člun. Zbytek ale musíme donýst vostatním, aby viděli, že sme dobrý. A naše vážnost zase stoupne“.

„Já nevím... jestli stoupne? S tím Worrelem si to posledně provedl nějak moc hrrr...“.

„Všechno nevyjde vždycky podle

ruku Zoltar. Držel v ní kožený pytlík, ze kterého se sypaly opracované granáty. „Tak za kolik bude tohle, trpaslickej? Je to vymláčený z tý rudy a celkem vopracovaný, tak co?“

Bolbuch si vůdčův nález potěškal v ruce a pečlivě jej prohlédl proti zapadajícímu slunci.

„Jo, tohle bude za pár tisícovek. Řek bych tři až pět. Záleží na okolnostech. Ber to jako hrubej odhad“.

„Ták. A kolik to tak asi váží? Nemusíš odpovídat hned. Nebo já ti odpovím sám. Skoro nic. Takže s dopravou nebude problém“, šklebil se Zemikosa od ucha k uchu.

„Zase tak moc toho není“, brzdil vůdce Bolbuch.

„Jako když plivneš“, ušklíbl se Jorchen.

„Jenomže se dá předpokládat, že toho bude víc. Teď je jasný, že ty šutřiky neslí se sebou. A že těch Tamorských bylo pár stovek. A došli dva. Takže to máme asi deset mrtvejch, který měli pět tisíc. To je...“, zamyslel se ztěžka Zoltar Zemikosa. „To je nějakých půl miliónu na sto lidí. Bylo jich pár set... hm... hm...“

„hm...“

ták to máme hodně přes milión. Miliónovej Zemikosa! Takže sem měl vlastně pravdu. Jenom jsme to našli trochu jinde. Ták!“.

„Počkej, takhle to nemůžeš přece počítat!“, namítl Bolbuch.

„Navíc to počítá blbě. Úplně! Přidal sis tam nulu, trumbero!“

„Jo? Aha... no, asi jo. Ale pořádek je to fura prachů!“.

„Vůdce výpravy je polodebil! Nebo možná úplně debil!“

„rozesmál se Jorchen Kierke, „Debil, kterej má naprosto bludný a zhovadilý představu! Hlavně nezapomeň dát půl miliónu posádkce!“.

„No, půl miliónu nechceme, ale máme slíbený řádný podíl. Takže podle toho, kolik nás je, máme nárok na třetinu. I z tohohle nálezu. To je jasný, jako facka“, vložil se do rozhovoru kapitán Bolen.

„To se ještě uvidí, vy námořnický šmejdi!“

„Uvidí se co? Můžeš mi to zopakovat do vočí!“

„nakročil k hraničnickovi kormidelník Krach. „Váš vůdce nám něco slíbil. Všichni to slyšeli! Říká se tomu dohoda, ty smrade!“.

„Jo, slíbil, a platí to. Zatím to беру k sobě. Myslim, že brzo najdeme další“.

Vůdcovo potvrzení toho, co kdysi skutečně slíbil, se však vůbec nelíbilo většině Nurnských. O kořisti se vždy dělili velmi neradi. Zoltar Zemikosa celou záležitost myslel dobře a je třeba říci, že i spravedlivě, ale naprosto selhával ve schopnosti něco tvrdohlavým družiníkům vysvětlovat. Nálada se opět zhoršila.

Roztržka

Další den začali opět stoupat do hor. Rozbředlé pláně nechali za zády a všechny síly nyní museli soustředit na zledovatělý terén, který jim opět dal vědět, že jsou daleko na severu. Od Tarnoru již překonali nějakých dvěstěpadesát mil a podle Krachova odhadu se již přehoupli přes půlku vzdálenosti, kterou jim zbývalo ujít do Hoburgu. To však byla jen teorie, která v pustých horách neplatila. Orientace byla mizerná a někdy se museli vracet nazpět, neboť se ukázalo, že cestou, kterou se vydali, nelze dál pokračovat. Krajina byla plná zrádných strží, prudkých svahů nebo kamenných polí a spadlých lavin. Navíc se zde takřka neustále proháněl ostrý vítr, přinášející co chvíli mračna bodavých zmrazků a sněhu. Teplota opět citelně klesla, takže na řadu přišly opět kočizhy a beranice. Mnozí již také měli zcela rozervané boty, takže je nyní museli provizorně opravovat. Nejlépe tak na tom byl Berda, který se musel starat pouze o jednu botu.

„Žene se zase orkán! Musíme táhle pod ten převis. Ten nás aspoň trochu ochrání!“

„zařval Krach a v počínající metelici jej skoro nebylo slyšet. Bouře udeřila s plnou silou zakrátko. Tak zakrátko, že neměli ani čas si vyhrabat sněhové zábraby a stany postavili hodně ledabyly. Zemikosa na poslední chvíli stačil smotat plachtu a zatížit jí velkými kameny. V rychlosti zalézali v botách i zasněženém oblečení do nevypnutých stanů, do kterých také naházeli nějaké zásoby. Stanová plachta a několik soudků jim tak poskytla alespoň částečnou ochranu. Nespali a s obavami naslouchali běsnící bouři. Jorchen Kierke nespál s ostatními. Postavil si svůj vlastní malý stan pro dvě osoby, který si vzal ještě na lodi a přibral k sobě nemocného Worrela Sováka. Jeho stan měl tu výhodu, že byl vyrobený z kůže a byl z jednoho kusu, včetně podlahy. Stavěl se tak rychleji a hlavně byl odolnější proti počasi.“.

„V týhle pumelici aspoň nepřidou trollové“, zavtipkoval Dwany Růžička, který se choulil v rohu a vypadal jako kožešinová koule.

„Hlavně držte stanovou plachtu, ať nám neuletí“, nabádal Zoltar Zemikosa. „Co Bolenovi? Stačili postavít stan? Nebo sou v záhrabech?“.

„Seru na Bolenovce! Co je nám pořádek do nich?“

„zavrčel Bolbuch. „Potřebuju se jít vychcat. Pustě mě ven“, zvedl se Rhak Thogey a začal rozvažovat vchodovou tkanici, kterou s takovými obtížemi zavázali.

„Nikam! To budeš muset vydržet!“

„okřikl jej Dorn.

„Tak to se asi pochčiju!“.

Posádka na tom byla ještě hůře. Jejich stan byl v horším stavu než ten družiny. Po několika hodinách vichřice se začal rhat. Jakmile látky jednou

světla. Den se začal vracet. Stalo se tak sedmnáctý den měsíce jarn. Tou dobou už živořili v jeskyni šedesát sedm dní.

Následující den vyrazila většina z těch, kteří ještě měli trochu sil, na lov. Světlo nad obzorem jim vřilo novou nadějí do žil. Ten den měli štěstí a podařilo se jim ulouci několik tuleňů. Po Zářezovi však nebylo nikde ani stopy. Při návratu ještě hobit Růžička a barbar Grendell zaskočili prohlédnout oba čluny, jestli jsou stále v pořádku a budou ještě někdy schopné plavby.

„Všechno v pořádku?“, zeptal se jich Zemikosa, když se vrátili, „Mám s tím jedním člunem dost velké plány. Možná na něm poletíme domu. Až pominou ty zimní vichřice“.

„Jestli poletíme domu, to fakt netuším. Jo... čluny jsou v pořádku. Ale našli jsme tam tohle!“

„hodil na zem Růžička rozvázaný pytel z hrubého plátna. Na sněhu se objevila hromádka několika kusů zmrzlého masa.“.

Dobrodruzi se na sebe překvapeně podívali.

„Čí to je?“, zvedl kus masa Krach.

„Asi to tam nechali nějaký gulidi... tak... jako... že jo...“,

„komentoval se Rhaka Thogey. „Jo, nějaký gulidi, který ještě nikdo ani neviděl, nám tady nechali dárek!“

„zaječel Zoltar Zemikosa, „Poslední si při venku ty a Kosatka!“.

„A taky s nima byl Zářez! Ten Zářez, co záhadně zmizel“, přidal se k vůdci jeho zástupce Bolbuch.

„Prostě kus masa, já nevím, co děláte?“

„rozpačité se bránil barbar Thogey. „Ale já vim!“

„ozval se najednou hlasitě bocman Kosatka. „To je kus tulene z posledního lovu, jak jsme při něm ztratili našeho kamaráda Zářeza!“.

„... ale, to... to... není pravda“, pokoušel se dále lhát Thogey, který vůbec nepochopil o co najednou bocmanovi jde.

„Jasně, že je to pravda! Dal to sem tady Thogey s tím, že se nám to bude hodit, až spustíme ty čluny zase na moře. Aby veslaři měli sílu...“.

„Co to kecáš?! Takhle to... dyť ty si říkal...“.

„Jasně, že to tak bylo! Celý to spunktoval tuhle Thogey! Já sem nechtěl! Von mě do toho navezl! Já sem mu to rozmlouval a říkal sem, ať to vezmeme všechno do jeskyně, aby se chlapi pořádně najedli, ale von mi začal normálně vyhrožovat, že prej mě vočerní. A že s moji pověstí budete věřit jemu. Tak sem prostě musel takovému vydírání ustoupit. Aspoň sem to uhádal na to, že tady necháme jenom půlku toho zvířete. Von to tady chtěl zahrabat celý!“.

„To není pravda! To není pravda! Takhle to nebylo!“

„chabě se bránil zcela zmatený Thogey. „Chystal taky vzpouru! Naštěstí sem mu to včas rozmluvil. To se mi teď najednou ulevilo,

když je konečně pravda venku“, rozkládal rukama Kosatka a zcela ovládl situaci.

„Thogeyi, ta hajzle! Za tohle by si mohl taky viset!“

„začal zmatenému barbarovi vyhrožovat Zoltar. „Máš štěstí, že tady není nikde žádný strom“.

„Teda já připouštím, že je to taky moje vina. Tak se tady kajicně přiznávám. Měl sem to hned vozňat, do čeho se mě to tady ten gauner snažil zatáhnout!“

„sypal si dál popel na hlavu bocman Kosatka. „Ty drž taky hubu! To ti tak bude někdo věřit, že si se chtěl přiznat!“

„okřikl bocmana Jorchen Kierke. „Promiňte mi to, chlapi. Selhal jsem. Já se dobrovolně vzdám... na dva dny jídla“.

„Ty hajzle... tys mě zradil!“

„sípál vzšky Thogey, který se do celé situace naprosto zapletl.“.

Bocman Kosatka celou situaci ustál. Zemikosa ani Bolen neměli v tu chvíli sílu rozhodnout o nějakém radikálním trestu. Celá situace okolo mrtvého Zářeza se tak ještě více zamotala.

Tulení maso po pár dnech došlo. A další tuleně nebo jinou zvěř se nedařilo ulovit. Navíc se opět oklepal Kosatka, který se vrátil ke svému normálnímu hrubému chování. Když mu při jednom vydávání maličkého přidělu barbar Grendell naznačil, že to se zmizelým Zářezem je stejně nějaké divné, tak neváhal a napadl Grendella pěstmi. Srazil jej k zemi a začal do něj zběsile kopat. Bitému barbarovi však přiskočili ostatní na pomoc a tentokrát došlo i na zbraně a Worrel dokonce na agresivního bocmana seslal svazek blesků. Svě přidal magii i hraničnick Jorchen. Bolen s Krachem také vytáhli své krátké námořnické šavle a vrhli se po Kosatkově. Odolný Kosatka však přestál i tento útok. Celý zkrvavený a těžce raněný se v poslední chvíli vzdal a začal hlasitě prosit o milost.

„Táhni ven! Tady si skončil!“

„rozkázal mu Bolen.

„Musíme ho dorazit! Dyť přišť někoho zabije! Nedá se mu věřit!“

„křičel Jorchen, ale poslední krok nikdo neučinil. Navíc hysterický Jorchen byl u posádky oblíbený asi stejně jako Kosatka u Nurnských. A Zemikosa také zaváhal.

„Venku stejně zmrzne. Není třeba si s ním špinit ruce. Radši se někdo postarejte vo Grendella. Má ksicht na kaš“.

Kosatka ovšem venku nezmrzl. Těžce raněný bocman se na pokraji smrti po několika hodinách vrátil s prosíkem. Vybičovaná atmosféra mezitím poněkud opadla, a tak byl opět vzat na milost. Prohnaný bocman se stočil do klubička a jenom tiše hekal.

Přiděly se opět musely zmenšit. Počasí se sice celkově zlepšilo, ale lovci pro změnu nemohli nic

Příkládání mokrých hadrů mnoho nepomáhalo a postižení měli pocit, jako by jim někdo do očí sypal písek. Problém postupně vygradoval až do situace, kdy bylo nutné některé dobrodruhy vést oslepené na lanech, případně si někdo mohl odpočinout na plachtě. Ostatní se snažili chránit oči pomocí klobouků, které někteří vlastnili, a ceněny byly zvláště ty s širokou střešou. Ale protože se slunce odráželo od sněhu, tak se nakonec nejvíce osvědčily malé kousky dřeva, do kterých vyštípali úzké štěrbinu a natřeli je mastnými sazemi. S tímto nápadem přišel Worrák Sovák, který pocházel z drsného Alfreimu.

Další nepříjemnost potkala Zoltara Zemikosu, pod kterým se protrhla jeho plachta a bylo nutné ji znovu sešít. Naštěstí jí démon, kterého do ní theurg zaklel, neopustil, a tak její funkce letět zůstala zachována.

Na několik dní se ocitli opět v horách a blížili se k jeskyni. K té jeskyni, která jim byla po dlouhé zimní měsíce nuceným domovem.

„Posluchej, Jorchene. Jako by tam někdo bubnoval“, strčil do hraničnicka barbar Grendell, který s ním držel hliďku.

„Hm... gulidi. Čekám potíže. Ty parchanti se nastěhovali do NAŠÍ jeskyně! Svině!“.

A skutečně, když se druhý den přiblížili opět ke ‘své’ jeskyni, tentokrát z druhé strany, uviděli několik desítek povykujících postavíček v kožešinách. Byli to jejich starí známí. Obecně řečeno. Když spatřili příchozí, hned je obklopili a začali se dožadovat jejich věcí.

„Hod’te jim nějaký šmuky! Ať nevtrovávají“, zakřičel kapitán Bolen.

„Nešahej na to, parchante. Nebo ti ji fláknul!“.

„Nechci, nechci to! Strč si ty svoje plesnivý ryby do prdele!“.

„Ještě před pár dněma by ti ty jeho ryby byly dobré...!“.

„Ale teď ne! Zmiz, tlamo zakrslá!“.

„Sou strašně agresivní. Daleko víc než minule!“.

„Hele, támhle ten má naši halapartnu!“.

„Kterej debil mu ji vyměnil!“.

„Ty vůdče! To si byl ty!“.

„Necháš mi ten klobouk!“.

„Shromážděte se u plachty. Zaujměte kruhovou obranu!“.

„Vidím to blbě, mám brnění na tý pitomý plachtě!“.

„Do hajzlu! Voni lezou z ty jeskyně další!“.

„Támhle ten vypadá, že umí čarovat. Bacha na něj! Bacha na něj!“.

„Nešahej mi na vousy, dobytku! Tumáš!“.

zaječel trpaslík Bolbuch a zasekl jednu

z Turukosových seker do příliš dotěrného gulida. Vystříkla krev a vzápětí vypukla nepřehledná bitka. Gulidi začali vrhat oštěpy a pak vytáhli ostré sekery z nabroušeného kamene. Malí divoši se ukázali býti tvrdým soupeřem. Nurnští, natož posádka, neměli na sobě zbroje a nyní rychle tahali zbraně, aby čelili vzteklému útoku. Boj se rozpadl na několik skupinek. Hned na začátku oddělila skupina gulidů zpozdilého se námořníka Kazdu a rozmlátila mu hlavu na kaši. Navíc někteří obránci měli zraněné oči od prudkého slunce posledních dní a tak se hůře orientovali. Z jeskyně vyběhl gulidi šaman a za ním ještě jeden. Každý z nich vyvolal jakousi bytost ze záhrobí, která na sebe vzala příзраčnou humanoidní podobu. Nurnští i posádka se však vzpamatovali a svými mnohem lepšími zbraněmi začali gulidům oplácet jejich útoky. Země se začala barvit gulidi krví. Jeden z vyvolaných duchů však pronikl obranou a napadl hobita Lipiho Hopkala, který se snažil vylézt na pohupující se plachtu a z ní pak střílet. Malý hobit to již nestihl a závan mrazivé energie mu smrtelně pronikl do těla. Lipi Hopkal, který kdysi přežil i drsné skřeti zajetí, padl mrtev k zemi. Ostatní však jeho smrt pomstili, i když i oni utrpěli mnohá zranění. Na zemi se válelo několik desítek gulidů mrtvol a zbylí, pod vedením jednoho ze šamanů, utekli do jeskyně.

„Lipi nedejchá!“.

„Lipi nedejchá!“, zakřičel Worrel Sovák, oslabený tím, jak častoval nepříteli svými zakladny.

„Jorchene se taky váli v krvi, ale hejbe se! Pomozte mu někdo!“.

„Pomozte mu někdo!“, upozornil na těžce zraněného hraničnicka Rhak Thogey.

„Ještě nakopeme prdel těm uvnitř!“.

„Ještě před pár dněma by ti ty jeho ryby byly dobré...!“.

„Ale teď ne! Zmiz, tlamo zakrslá!“.

„Sou strašně agresivní. Daleko víc než minule!“.

„Hele, támhle ten má naši halapartnu!“.

„Kterej debil mu ji vyměnil!“.

„Ty vůdče! To si byl ty!“.

„Necháš mi ten klobouk!“.

„Shromážděte se u plachty. Zaujměte kruhovou obranu!“.

„Vidím to blbě, mám brnění na tý pitomý plachtě!“.

„Do hajzlu! Voni lezou z ty jeskyně další!“.

„Támhle ten vypadá, že umí čarovat. Bacha na něj! Bacha na něj!“.

„Nešahej mi na vousy, dobytku! Tumáš!“.

zaječel trpaslík Bolbuch a zasekl jednu

z Turukosových seker do příliš dotěrného gulida. Vystříkla krev a vzápětí vypukla nepřehledná bitka. Gulidi začali vrhat oštěpy a pak vytáhli ostré sekery z nabroušeného kamene. Malí divoši se ukázali býti tvrdým soupeřem. Nurnští, natož posádka, neměli na sobě zbroje a nyní rychle tahali zbraně, aby čelili vzteklému útoku. Boj se rozpadl na několik skupinek. Hned na začátku oddělila skupina gulidů zpozdilého se námořníka Kazdu a rozmlátila mu hlavu na kaši. Navíc někteří obránci měli zraněné oči od prudkého slunce posledních dní a tak se hůře orientovali. Z jeskyně vyběhl gulidi šaman a za ním ještě jeden. Každý z nich vyvolal jakousi bytost ze záhrobí, která na sebe vzala příзраčnou humanoidní podobu. Nurnští i posádka se však vzpamatovali a svými mnohem lepšími zbraněmi začali gulidům oplácet jejich útoky. Země se začala barvit gulidi krví. Jeden z vyvolaných duchů však pronikl obranou a napadl hobita Lipiho Hopkala, který se snažil vylézt na pohupující se plachtu a z ní pak střílet. Malý hobit to již nestihl a závan mrazivé energie mu smrtelně pronikl do těla. Lipi Hopkal, který kdysi přežil i drsné skřeti zajetí, padl mrtev k zemi. Ostatní však jeho smrt pomstili, i když i oni utrpěli mnohá zranění. Na zemi se válelo několik desítek gulidů mrtvol a zbylí, pod vedením jednoho ze šamanů, utekli do jeskyně.

„Lipi nedejchá!“.

„Lipi nedejchá!“, zakřičel Worrel Sovák, oslabený tím, jak častoval nepříteli svými zakladny.

„Jorchene se taky váli v krvi, ale hejbe se! Pomozte mu někdo!“.

„Pomozte mu někdo!“, upozornil na těžce zraněného hraničnicka Rhak Thogey.

„Ještě nakopeme prdel těm uvnitř!“.

„Ještě před pár dněma by ti ty jeho ryby byly dobré...!“.

„Ale teď ne! Zmiz, tlamo zakrslá!“.

„Sou strašně agresivní. Daleko víc než minule!“.

„Hele, támhle ten má naši halapartnu!“.

„Kterej debil mu ji vyměnil!“.

„Ty vůdče! To si byl ty!“.

„Necháš mi ten klobouk!“.

„Shromážděte se u plachty. Zaujměte kruhovou obranu!“.

„Vidím to blbě, mám brnění na tý pitomý plachtě!“.

„Do hajzlu! Voni lezou z ty jeskyně další!“.

„Támhle ten vypadá, že umí čarovat. Bacha na něj! Bacha na něj!“.

„Nešahej mi na vousy, dobytku! Tumáš!“.

zaječel trpaslík Bolbuch a zasekl jednu

z Turukosových seker do příliš dotěrného gulida. Vystříkla krev a vzápětí vypukla nepřehledná bitka. Gulidi začali vrhat oštěpy a pak vytáhli ostré sekery z nabroušeného kamene. Malí divoši se ukázali býti tvrdým soupeřem. Nurnští, natož posádka, neměli na sobě zbroje a nyní rychle tahali zbraně, aby čelili vzteklému útoku. Boj se rozpadl na několik skupinek. Hned na začátku oddělila skupina gulidů zpozdilého se námořníka Kazdu a rozmlátila mu hlavu na kaši. Navíc někteří obránci měli zraněné oči od prudkého slunce posledních dní a tak se hůře orientovali. Z jeskyně vyběhl gulidi šaman a za ním ještě jeden. Každý z nich vyvolal jakousi bytost ze záhrobí, která na sebe vzala příзраčnou humanoidní podobu. Nurnští i posádka se však vzpamatovali a svými mnohem lepšími zbraněmi začali gulidům oplácet jejich útoky. Země se začala barvit gulidi krví. Jeden z vyvolaných duchů však pronikl obranou a napadl hobita Lipiho Hopkala, který se snažil vylézt na pohupující se plachtu a z ní pak střílet. Malý hobit to již nestihl a závan mrazivé energie mu smrtelně pronikl do těla. Lipi Hopkal, který kdysi přežil i drsné skřeti zajetí, padl mrtev k zemi. Ostatní však jeho smrt pomstili, i když i oni utrpěli mnohá zranění. Na zemi se válelo několik desítek gulidů mrtvol a zbylí, pod vedením jednoho ze šamanů, utekli do jeskyně.

„Lipi nedejchá!“.

„Lipi nedejchá!“, zakřičel Worrel Sovák, oslabený tím, jak častoval nepříteli svými zakladny.

„Jorchene se taky váli v krvi, ale hejbe se! Pomozte mu někdo!“.

„Pomozte mu někdo!“, upozornil na těžce zraněného hraničnicka Rhak Thogey.

„Ještě nakopeme prdel těm uvnitř!“.

„Ještě před pár dněma by ti ty jeho ryby byly dobré...!“.

„Ale teď ne! Zmiz, tlamo zakrslá!“.

„Sou strašně agresivní. Daleko víc než minule!“.

„Hele, támhle ten má naši halapartnu!“.

„Kterej debil mu ji vyměnil!“.

„Ty vůdče! To si byl ty!“.

„Necháš mi ten klobouk!“.

„Shromážděte se u plachty. Zaujměte kruhovou obranu!“.

„Trollové žrát nejdou. To sme už zkusili a všichni sme se poblili a posrali. Jejich maso je jedovatý. To dávno víme!“.

„A co Berda? Je to blb, tomu to ani nedojde“, navrhl Bolbuch.

„To... to mi teda dojde. To se nedělá, takovýhle věci. To... to by mě pak chodil Kahanec strašit ve snech“, téměř se jedním okem rozplakal mohutný námořník.

„Tak at’ to udělá tady kuchař. Je to vlastně jeho práce. Jemu to nikdo přece nemůže vyčítat. Nakonec... budeme to jíst všichni“, vložil se do šílené debaty Krach.

„To je pravda. Vem to na sebe, hobito. Kahanec byl napul’ hobit. Takovej tvůj příbuznej druh. Ty budeš nejlíp vědět, jak ho naporcovat“, přidal se protentokrát na stranu kormidelníka Jorchene Kierke.

„A proč bys to nemohl udělat třeba ty, hraničnický druhu. Dyť si dával pořádku dobru nějaký úchylný historky vo tý tvoji službě v Trindindolu!“.

„Tak to nemáš vůbec pravdu. My do Trindindolu vůbec nesměli. To je něco jinýho. To lžeš. V Trindindolu je to daleko složitější“, odvedl Jorchene téma někam jinam.

„Hele, Lipi, dyť si přece sloužil v Kardamu skřetům. To taky muselo vobnášet všelijaký nechutnosti“, začal hobita přemlouvat i Zoltar Zemikosa, „Pamatuješ? Jak jsme tě tam zachránili...“.

„Jó, to je pravda...“.

„Vůdce má pravdu“.

„Tak se, Lipi, voběť. Co ti ti udělá?“.

„Jo, fik, fik a je to. Takovej tuleň“.

„Musíš bejt silnej. To zvládneš“.

„Jste hajzlové. Tak ho přineste, musí nejdřív rozmrznout“.

„Seš dobrý chlap, Lipi. Vyslovuju ti ústní pochvalu“.

„Di se bodnout!“.

První sousto z mrtvého Kahance dělalo většinu problémy. Ale nakonec byl nebohý kuchař z Karpenu sněden celý. Jedli ho tři dny. A jedli všichni. A venku stále zuřila bouře.

„A sme tam, kde sme byli, Kahanec je sežraný a ven nemůžu. Stálo to vůbec za to? Stálo to za to kanibalství?“, takřka filozoficky se zeptal Dwany Růžička.

„Kanibal seš především ty, Růžičko. Hobit se krmil hobytem. Já sem vlastně z oblga, když se to tak vezme. Je to jako kdybych jedl prase. Takovej poddruh...“.

„To spíš ty seš prase, ty poddruhu! A taky dost velké křetě!“.

„Nechte toho, do prdele! V tomhle jedem všichni! Z toho se nikdo nevyvlíkně! A jestli to přežijem, tak zakazuju, aby se vo tom někdy někde mluvilo! Teď budeme muset začít žrát i ty trolly“, utnul hrozící potyčku Zemikosa.

„Nejsem řečník, já sem magický. Študovaný specialista. Ne!“.

„A co Berda? Je to blb, tomu to ani nedojde“, navrhl Bolbuch.

„To... to mi teda dojde. To se nedělá, takovýhle věci. To... to by mě pak chodil Kahanec strašit ve snech“, téměř se jedním okem rozplakal mohutný námořník.

„Tak at’ to udělá tady kuchař. Je to vlastně jeho práce. Jemu to nikdo přece nemůže vyčítat. Nakonec... budeme to jíst všichni“, vložil se do šílené debaty Krach.

„To je pravda. Vem to na sebe, hobito. Kahanec byl napul’ hobit. Takovej tvůj příbuznej druh. Ty budeš nejlíp vědět, jak ho naporcovat“, přidal se protentokrát na stranu kormidelníka Jorchene Kierke.

„A proč bys to nemohl udělat třeba ty, hraničnický druhu. Dyť si dával pořádku dobru nějaký úchylný historky vo tý tvoji službě v Trindindolu!“.

„Tak to nemáš vůbec pravdu. My do Trindindolu vůbec nesměli. To je něco jinýho. To lžeš. V Trindindolu je to daleko složitější“, odvedl Jorchene téma někam jinam.

„Hele, Lipi, dyť si přece sloužil v Kardamu skřetům. To taky muselo vobnášet všelijaký nechutnosti“, začal hobita přemlouvat i Zoltar Zemikosa, „Pamatuješ? Jak jsme tě tam zachránili...“.

„Jó, to je pravda...“.

„Vůdce má pravdu“.

„Tak se, Lipi, voběť. Co ti ti udělá?“.

„Jo, fik, fik a je to. Takovej tuleň“.

Tarnor rozprostíral, se táhlo několik mil. Osada byla tvořena jednotlivými dvorci a nebyly zde žádné ulice. Šedá řeka údolí dělila na dvě poloviny. Kdysi zde byl dřevěný most, ale ten byl nyní rozebraný, a tak zde byly pouze kamenné základy. Řeku tak museli přebrodit.

„Zase nic. Je to úplně vpuštěný. Už pěkných pár let“, utrousil Lipi Hopkal.

„To je jasný, že je to vpuštěný pěkných pár let. Dokonce ti to můžu říct přesně. Je to tady takhle chciplý třináct let“, řekl Jorchen Kierke. „Ukaž, Zemikoso, ty papíry. Jo... tady. Vopustili to roku 1061. Skoro na den přesně. A to je třináct let. Vod tý doby se tady maximálně vobčas prohnali nějaký gulidi...“.

„To je jasný. To jsme věděli... Ale někde to tady musí bejt! Ty pytle s těma granátama. Ta holka vo tom mluvila, že je viděla! Kurva!“, začínal vůdce ztráct nervy.

„Nejzachovalejší je ten chrám. A tam bylo kulový. Kdyby ty poklady existovaly, tak bych to hledal tam“, ucedil Dwany Růžicka. „Někde tam sou třeba sklepy“.

„Sklepy? Tady? Proč by tady dělali nějaký sklepy? Dyť to sou všechno takový polozemnice. Tady pořádněj sklep nevyhloubíš. A hlavně by byl úplně zbytečnej. Obávám se, že sklep nenajdeme ani v tom chrámu. Takzvaným“, našťvaně Dwanyho okřikl Bolbuch.

„Juleho d'oura! Juleho d'oura! Důl! Granátovéj důl! Tam to musí bejt! Podle tady toho plánu to je něco přes míli. Na sever!“, zakřičel s novou nadějí vůdce.

„S tím severem se di už bodnout!“, zaječel Jorchen.

„Počkej, hraničnickej. Míli mu eště dáme“, sykl Bolbuch.

Místo označené jako Juleho d'oura našli celkem snadno. Nacházelo se na konci údolí, na úpatí skal. Několik kamenných staveb s propadlými drnovými střechami bylo postaveno v místě, kde byla do skály vyražená chodba. Ústí bylo nízké, tak jeden a půl sáhu, a šklebilo se na dobrodruhy černou tmou.

„Tak tady máš tu Juleho d'ouru, Zoltare. Muselo to dát pěknou makačku jí tady vyrazit. I když třeba kopírovali nějakou puklinu“, otočil se trpaslík na vůdce.

„Světlo! Zapalte někdo světlo a deme dovnitř!“, rozkázal Zemikoso a třesoucí se ruce prozrazovaly jeho nervozitu.

„Bacha! Vopatrně! Je to dávno neudržovaný a pracovala tady voda a led. Výdřeva je rozebraná...“.

„To udělali ty gulidi“, upozornil Grendell. „...rozebraná asi těma gulidama, takže pozor! Ať to na nás nespadne“, varoval Bolbuch.

„Nebo tam třeba něco žije. Někáká

krvelačná bestie!“, podotkl Rhak Thogey.

„Dobry, dobry. Já lezu první. Hlavně někdo svít'te!“, přikřčil se Zoltar a vydal se do dolu.

„Je to tady podmáčený a všechno se drolí, ale tady se dá aspoň postavit...“.

„Já stojim pořád. A co ty, Lipi?“, pousmál se Dwany Růžicka.

„Já taky“.

„Držte huby, zakrslíci!“.

Světlo osvítilo skalní prostoru, do které je dovedla chodba. Na zemi se válely staré pytle, nějaké dřevěné smyky, zrezlé krumpáče a špičáky. Z tohoto místa se pak rozbíhalo několik dalších chodbiček.

„Plazivky. Těm chodbičkám se říká plazivky. Asi vám nemusim vysvětlovat proč“, ujal se slova opět Bolbuch.

„Tady, podívejte se tady! Vidíte! To sou narubaný kusy horniny. Tady v těch plesnivejch pytlích!“, oznámil nález Dwany Růžicka.

„Ukaž! Posvit' pořádně! Jo, to sou skutečně asi granáty...“.

„Jóóó...!“.

„Neřvi, Zemikoso! Neřvi! V dole se neřve! Chceš, aby se to tady sesypalo?“.

„Jo, jasně, trpaslickej. Jasně. Tak za kolik toho je?“.

„Seš máklej na hlavu? Jak to mám asi vědět? Je to pár šutříků v hornině. To se musí nejdřív z toho dostat...“.

„Tak to z toho dostaň! A dávat to můžeš támhle do pytlů“, máchl vůdce rukou.

„Dyť se rozpadaj. Všechny sou k ničemu!“.

„Rozkazuju vytahat všechnu tu vzácnou rudu ven. Je to kousek. A tady Lipi a Dwany prolezou ty plazivky a zjistěj, co tam je“, rozděloval úkoly Zemikoso.

Všechny plazivky končily po pár desítkách sáhů ve skále nebo byly úplně zavalené. Po několikahodinovém úsilí vytahali promáčení dobrodruzi několik hromad už narubané granátonosné surové horniny ven na denní světlo.

„Spočítej to“, rozkázal Zemikoso Bolbuchovi.

„Je to naprosto nerentabilní...“.

„Spočítej to!“.

„Nemáme stejně prostředky, jak to rozbít a ty granáty z toho dostat...“.

„Počítej!!!“.

„A vzít to s sebou stejně nemůžeme, protože to prostě neutáhnem. Je to k ničemu. V tomhle stavu je to k ničemu...“.

„Tak to aspoň vodhadni! Kurva práce! Vodhadni to! Sto tisíc?“.

„Ses poslal?!“, rozesmál se křečovitě Bolbuch. „Dejme tomu, že to z toho beze ztrát někdo dostane. Pak to někdo vybrousí a pak to někdo koupí.

kus křišťálu, kterému se v odborné hantýrce říká astron, měl zabalený do měkkého hadru. Opatrně jej vyndal a položil na kus kůže. Vedle si připravil nevábně vyhlížející alchymistickou hmotu, která jemně světélkovala nazelenalým světlem. Tu získal převážně z trollich očí, které tak v poslení době usilovně sbíral. A kvůli kterým se občas stával terčem posměchu. Teď si však Zoltar Zemikosa rozhodně směšně neptipadal.

„A teď tam venku držte huby!“.

Nyní byl poutníkem po jiných světech, teď pronikal astrálními zakoutími do hlubin vesmíru. Teď volně letěl mimo prostor a čas. Teď byl pánem démonů. Teď přikazoval. Teď... Něco se pokazilo. Theurgovo tělo se vzepjalo a vzápětí zase ochablo.

„Kurva! Kurva! Takovej zkurvenej kus zkurvený zkurveniny! A bahno je v prdeli! Tak zase znova!“.

A opět se Zoltar pohroužil do hlubin sfér, které jsou normálním bytostem skryté. Opět běžel nahý pod hvězdnou oblohou a pod nohama měl prázdný prostor. Opět míjel spektrum všech barev. Opět tápal tmou a opět proplouval oceány. A opět zažíval všechny bolesti i všechny rozkoše. Bral si vše a vše rozdával. Tryskal energií, a pak poručil!

Míhotavý plamen v lucerně pohasl a ve stanu se rozprostřela tma. Vyčerpaný Zoltar však věděl, že tentokrát uspěl. Sešitá plachta se vzemula a vyplnila již tak malou prostoru. Zoltar si na plachtu přelezl, rozvázal vchodovou tkanici a vyplul vítězoslavně do jeskyně před vyjevené zraký ostatních.

„Letí, von fakt letí! Teda to sou věci!“, vykřikl Thogey. „Teda to je dobrý. Ukaž, můžu taky? A jak to řídíš? Máš na to nějaký vopratě? Pusť mě k sobě“.

„Počkej. Nesmiš bejt tak hrrr. Zase tolik lidí to neuveze...“.

„A jak dlouho to vydrží ve vzduchu?“.

„Pět let. Pět let“.

„Pět let! To je dobrý!“.

„To víš, démoni...“.

„No a kolik to teda uveze těch osob?“, zeptal se Bolbuch.

„Mě a třeba tady mrzáka Berdu“.

„A to je všechno?“.

„Všechno?! Víš co to stálo úsilí? A ty si řekneš 'všechno'. Si to můžeš zkusit sám, když seš tak chytřej!“.

„No, a jak se to bude chovat, až bude fičet ten příšernej vítr, kterej je tady skoro pořád?“.

„Tak na to sem eště teda jako nemyslel...“.

„Asi dost blbě, co?“.

„Nechám tu plachtu letět nízko nad zemí.

Tak třeba sáh. A když přijde víchř, tak poručim a vona sedne na zem a tam ji normálně zatížime“.

„Ty seš fakt magor, Zemikoso! Když si vzpomenu, jak si vykládal, že nás to vodveze všechny...“, přisadil si Jorchen.

„Jo, to sem možná říkal. Neměl jsem to úplně spočítaný. Ale co, i tohle nám pomůže. Můžeme na to naložit naše zásoby a jít jen tak nalehko a někdo tam eště může vodpočítat...“.

„Třeba ten pitomej mrzák Berda, co není ani družiník, že jo?“, zasyčel trpaslík Bolbuch.

„Já můžu jít pěšky. To pude. Vo mě si nemusíte dělat starosti...“, rozpačitě se ozval Berda.

„Ne! Když bude potřeba, tak klidně poletíš! Třeba jenom pro to, že nejseš takovej ukňouranej sráč, jako některý tady!“, vybuchl Zemikoso. „Potížisti zasaný!“.

„Na čí seš vlastně straně? Ty krtenovic nádhro? Ty vůbec nejseš Nurnskej! Co to tady předvádíš?!“, zaječel na vůdce Jorchen Kierke.

„Poslyš, drž už hubu, když se bavěj dospělý! Tebe mám už dlouho v merku! Pořád se akorát vztekáš!“, zařval na hraničnicka zrudlý Krach a výhrůžně se k němu přiblížil.

„Tááák, tady to máme! Rozkazuje tady nějakěj špinavej námořník“, odsekl Jorchen, ale pro jistotu podstoupil o dva kroky vzad.

„Nechte toho všichni. Musíme se teda dohodnout, co uděláme dál. Tohle k ničemu nevede!“, ozval se Bolen. „Tak, pane Zemikoso. Řekněte nám další postup. Ať tady na sebe pořád neřveme“.

„Díky, kapitáne... takže“, nadechl se Zoltar a pokračoval: „Tááák, ještě něco nalovíme. Venku už je kus dne i dobře vidět. Pak si zabalíme a vyrazíme do Tarnoru...“.

„Ty hovado! Ty blbě blbě! To je na sever!“, vybuchl Jorchen.

„Jasně, že je to na sever! Ty hraničnickej parchante! Kam by to asi bylo? Ale je to pár dní. Dyť jsme tady našli ten jejich deník! Pár dní na sever! Zásoby a bačky dáme na litací plachtu, kterou sem zařídil já! Počasí už je klidnější. Dojdeme tam, splníme úkol a posbíráme granáty. A pak se vrátíme sem a uvidíme, jak to bude s mořem. Jestli bude zamrzlý nebo ne. Podle toho se pak rozhodneme. Jestli budeme pokračovat pěšky nebo na člunech. Tak! Takhle to bude!“.

„Tak to teda nebude! Chci, aby se vo tom hlasovalo!“.

„Jo, to má Jorchen asi pravdu, tohle musíme vodhlasovat“, podpořil hraničnicka Bolbuch.

„Ale budou hlasovat všichni! I posádka! Jedeme v tom všichni! A já si bude dělat poznámky vo tom, jak kdo hlasoval...“.

„Tak to bude teda svobodná volba! Ty zasaněj vyděrači! Zatáhneš do toho cizí lidi a eště si budeš dělat poznámky!“.

„Hele... víš ty co, Jorchene! Di do prdele! Hlasujem!“.

obdarovávaly svého nositele nezměrnou vůlí. Kameny (či jejich zpodobnění) byly vnímány jako symboly síly a jednoty Angwarru a staly se součástí nejen královských insignií, ale i bojových zástav a po roce 1007 i ústředním motivem angwarrského znaku. Berenhold nechal oba eärilly, eärron i eärred, zasadit do královské koruny a na jejich počest kázal v nitru Círrhenu vystavět Síně Berenthauru.

V roce 927 došlo pod velením Dróina I. Mubarrathského ke vpádu sousedních vojsk do země. Válka vyvrcholila památnou bitvou na Beriondských polích, a v ní se Angwarrským podařilo vojska silnějšího souseda zahnat na ústup. O krvavé bitvě na Beriondských polích vypráví legenda o Khrathachovi a Marraiah. K roku 929 se datuje narození dědice trůnu Angholda.

Roku 952 propukla nová mubarrathsko-angwarrská válka, jež vyvrcholila drtivou porážkou Angwarrských na Beriondských polích, v tak řečené Druhé beriondské bitvě. V této bitvě padl Berenhold II. a poražená vojska trpaslíků byla rozprášena. Angwarrskou kotlinu obsadili Mubarrathští, Angwarr byl anektován a prohlášen za Angwarrské državy. Mubarrathský král Dróin do země dosadil vlastního místodržícího, jistého Loddarona z Baghmiru. Započala první přístěhovalecká vlna ze západu, která měla za následek útlak a rozmělnění původního obyvatelstva. Mnoho trpaslíků odešlo do hor, ať již z hrstosti, odmítání nových pořádků či dovlečené kultury, nebo před obavami z represí.

Koruna králů včetně eärrilů v nastalých zmatcích zmizela. Nebylo příliš známo, že trpasličí vůdci se se zbytky věrných stáhli do hloubi divokého Círrhenského hvozdu, kde v Síních Berenthauru tajně korunovali Berenholdova syna Angholda za jediného právoplatného krále Angwarru. Toto plané gesto mělo za cíl udržet královskou linii nepřerušenou a sjednocovat již tak ochablý odpor.

V Angwarru byla zatím novými pány založena města Balhírr, Rawan, Werin, Mohwarr a Darrgou, jež vznikla na místě původních trpasličích osad. Podpora přístěhovalectví se stala jedním ze zásadních způsobů potlačení odboje, a mubarrathští okupanti, zvoucí sebe sama hrdé Angwarrští, brzy uchválili vládu nad zemí takřka neochvějně. Síně Berenthauru, známé dříve pouze vyvoleným, byly do dvaceti let zcela zapomenuty, respektive tradovalo se, že byly zničeny. Roku 980 byl s velkou slávou nalezen eärrad a uložen v Loddaronově klenotnici. Roku 994 jej však uloupila čtveřice trpasličích zbojníků.

V roce 1007 za neobvyklých okolností zmizel mubarrathský král Dróin a na osiřelý trůn nastoupil Findor Nemirwaenský. Následkem jeho mírné politiky se Angwarrské državy odtrhly od Mubarrathské říše a Loddaron Baghmírský se prohlásil za svrchovaného krále Angwarru a pravého

Dróinova nástupce. Došlo k druhé vlně angwarrské kolonizace, kdy do země zamířili Dróinovi stoupenci, kteří věřili, že starý král je naživu. Tradovalo se o něm totiž, že je nesmrtelný, respektive že zmrtvýchvstal. Roku 1017 byly objeveny Dróinovy ostatky, což v samém důsledku vedlo ke změně mubarrathského režimu, a Angwarr zaplavila třetí, nejmasyvnější vlna nových osídlenců.

Roku 1020 se konflikt s Mubarrathem nebývale vyostřil a angwarrská kotlina se počala připravovat na vpád nepřátelských vojsk. Stále hrozbě války předcházelo několik neúspěšných pokusů stran Mubarratských o odstranění Loddarona. Král Loddaron byl nakonec odstraněn, ale jeho smrt je připisována Círrhenským. Círrhenské v té době vedl Perrim, řečený čtvrtý trpasličí král. Právě jemu, vzdorovládcí a králi-bezzemkovi, jsou připisovány únos a smrt Loddarona Baghmírského. Taktéž znovuobjeven byl eärrad, který se ocitl v držení Tol-Balhírrského správce, a eärron, jenž se ocitl v rukou Perrima IV.. Po Loddaronově smrti nastoupil na trůn jeho syn Gwerraldhon.

Gwerraldhon III. byl velmi mladý a ctižádostivý. Nedbal na hrozbu ze západu a v touze pomstít smrt svého otce obrátil podstatnou sílu angwarrských armád na východ k Círrhenu a dál na východ k Velvennoru. Výsledkem Gwerraldhonových dobovačských snah a neutuchající touhy po odplatě byla značná roztržičnost sil, ale také dobytí velké části na válku nepřipraveného velvennorského území. Roku 1022 byl kraje velvennorské prohlášeny za Východní Angwarr a správa území byla přičlena Glendorru Nardalaenskému, dřívějšímu vlivnému správci Tol-Balhírru.

V zimě roku 1023 došlo k nočnímu vpádu mubarrathských vojsk na oslabené posty u grullduinského přístavu Werrin. Začala válka o Angwarr a ještě téhož roku v bitvě u Rawanu nerozvázný Gwerraldhon III. padl. Konec Loddaronova rodu znamenal, že byla přerušena dědičná linie a správci angwarrských měst pod hrozbou rychle postupující linie nepřátelských vojsk byli nuceni narychlo vyvolit krále nového. Tím se stal Glendorr, jenž byl balhírrskými oblíben a v novém působiti poměrně uznáván. Glendorr IV. po uzavření jistých dohod stáhl vojska z Východního Angwarru a v místě jmenoval správcem velvennořana a svého přítele Darlonna. Veškerou vojenskou sílu Angwarru obrátil proti mubarrathským liniím. Veřejně vyhlásil zrušení trpasličího otroctví a příslibil horskému národu postoupení některých angwarrských území. Tím si naklonil horské klany, jež měly nemalý vliv na rozdrčení a vyhnání Mordinusových vojsk. Válka přesto byla velmi krvavá a vyžádala si dlouhé dva roky bojů. Roku 1025 Glendorr IV. naplnil slib a vzdal se nároků na Východní Angwarr, nyní již opět

Zoltara Jorchen Kierke po jeho příchodu do kajuty, ve které vládla bojovná nálada. Vydát peníze? Nikdy!

„Drž hubu!“, odsekl hraničníkovi theurg a padlý vůdce.

„Počkej, cos mu teda řekl?“, nenechal Zemikosu odpočinout trpaslík Bolbuch.

„Že už nejsem vůdce. Dejte mi pokoj. Sme za úplný blbce. Jo, a má tam jít Dorn“, svalil se uraženě Zoltar na kavalce a přestal komunikovat.

„Proč já? Hu...“, udivil se Dorn a mocně zabafal z dýmky, do které si nacpal již druhou dávku gulidího hulení.

„To je jasný, protože seš Sirnův špicl. To mi bylo jasný vod začátku“, zamračil se Jorchen.

„Špicl? Já... hu... hu... hu“, rozkašlal se Dorn.

„Ty seš fakt špicl, jo? To je zajímavý. Jak se to dělá?“, otázal se Rhak Thogey.

„Seš máklej, hu?“.

„Hele Dorne, možná bys tam měl jít. A pamatuj si. Žádný prachy!“, otočil se na Dorna vůdce Bolbuch.

„A proč tam nejdeš ty, vůdče?“, otázal se trpaslíka Worrel Sovák.

„Taktika. Já to jistim tady z kavalce. Mám nějaký životní zkušenosti. Tak už běž, Dorne“.

H u ... d u ... žádnýprachynaserupirátovinastůl, hu“, ztěžka odkráčel z kajuty barbar Dorn.

„Nevim, jestli to byl nejlepší nápad, vůdče“, utrousil Worrel.

„Pan Dorn? Posad'te se. Víte proč tu jste? Potřebujeme vyřešit tu záležitost ohledně lodní pokladny“, zkoumavě si nejistě se pohupujícího barbara, prohlédl Bořivoj Sirn. „Nesete mi konečně ty peníze, ať to můžem uzavřít a řešit konečně už příjemnější věci?“.

H u ... h u ... žádnýprachynedostanešpiráteposranejosounašepřac hy... šáhninaněarozbijutipalicikladivem... našepeníze... mysijepřineslahovnohovnohovno... nicnedostnešzlodějí!!!!“, vypadlo ze zcela zhuleného barbara Dorna.

„Prosím?“, vytřeštil oči Sirn a kapitán Kulich povytáhl meč z pochvy.

„Mám ho nechat zatknout?“, otázal se Sirna.

„Zajímavé, zajímavé... co to, kapitáne, ta osoba povídala?“.

„Nic pěkného. Domnívám se, pane. Mám ho nechat sebrat a zbičovat?“.

„Ne, ne. Tady názorně vidíte, jak se projevují dlouhodobá zátěž ve spojení s vrozenou polodebilitou“.

„Hu... žádnýpenízešpirátenebošlus... trpaslíkrozskáznicevydatjátakynicevydám... nenechámesevokrádat!!!!“.

„Poslyšte, kapitáne! Vyved'te to

individuum, nebo za sebe vážně neručím!“, začínal ztrácet nervy i životem protřelý Sirn. „A zarazte jim přiděl chlastu!“.

Dorn opustil Sirnovu místnost. Když kráčel spojovací chodbičkou, všechno se okolo něj divně pohupovalo a po stěnách tančily divné stíny. Nijak nevnímal, že je tu najednou více vojáků, kteří zde předtím nebyli.

„Tak co?“, zeptali se jej ostatní dobrodruzi.

„Peníze na šenici jsem nevydal. Dejtemi ještě moudra...“.

„No, dalo by se říct, že splnil přesně tvůj požadavek, vůdče“, poškrábal se na nose Worrel, „Ale co z toho bude, to vážně nevim“.

„Dobře udělal! Nepodělal se z toho piráta. Jako tady Zemikosa!“, vyštěkl Jorchen a přihnul si z lahve.

„Jsme připraveni zasáhnout, pane. Kapitán lodi Gdoul je o všem informován a za chvíli dorazí. Máme brát zajatce?“, zahlásil kapitán Kulich.

„Snad nebude tak zle. Teda aspoň pořád doufám. Ale tohle si pro jistotu připravím“, potřásl Sirn v ruce těžké bojové kladivo. „Zajatce samozřejmě berte, kdyby se něco semlelo. Pořád jsou to osoby, které něco dokázaly. Věřím, že je mezi nimi stále někdo příčetný. Ostatně, škodí především sami sobě.“

„Domnívám se, že zásah je na místě. Navrhoval bych naopak poslat jim další pití a pak tam vtrhnout. Odzbrojíme je, a pak je rozdělíme. Sebereme jim ty peníze a ty nejdrzejší, případně ty, kteří se postaví na odpor, necháme zmrskat. A pak je třeba vysadíme“, rozvíjel případný plán kapitán Kulich.

„To je zcela rozumný návrh. Ale dáme jim ještě šanci. Pamatujete si, co říkal ten pitomec naposled? Mám pocit, že říkal něco o nějakém trpaslíkovi, který mu vydal nějaký rozkaz ohledně těch peněz“.

„Jeden trpaslík mezi nimi je, pane. Starý...“.

„Já vím, Bolbát... Dubrát... nebo tak nějak. Podle všeho to bude vůdce po tom neschopném Zemikosovi. Nechápu, proč za mnou ještě nepřišel. Dáme jim ještě šanci. Zkuste ho zavolat“.

„Bolbuch. Méno mý. Prej jste se mnou ráčil mluvit“, ležerně se Sirnovi představil trpaslík.

„Jestli jsem to dobře pochopil, tak vy jste nyní vůdce po Zoltaru Zemikosovi. Možná jste mi to mohl oznámit hned“, začal rozhovor s trpaslíkem Sirn. „Nemusel jste za sebe posílat... ehm... nekompetentní osoby“.

„Nikdo se mě na nic neptal“.

„Takže jste vůdce nebo nejste?“.

„Dá se to tak říct“.

současnosti.

Města:

Vliv nad městy či obcemi drží v rukou především cechy a obchodní spolky. Jednotný model správy měst není pevně dán. Rozhodující je míra vlivu dané mocenské skupiny.

Hospodářství:

Obchod, překupnictví, rybolov. Těžba síry, rud kovů, drahokamů, polodrahokamů, obsidiánu (tzv. dračí sklo). Je veřejným tajemstvím, že Kodgick tyje z pirátství a trhu s otroky. Běžnou a uznávanou formou obživy je úplatkářství a lichva, v oblibě je směnný obchod, v němž je možné smlouváním prokázat obchodní kvality.

Náboženství:

Víra v moc peněz a obchodu. Jako zosobnění jediného boha vzýván Chalmán Zvíře, Otec ostrovů. Střežením jeho svátosti je povinován Chalmánův řád, řád mnišských bratrů. V lidech je též silně zakoreněná úcta v projevy sopečné činnosti, jež jsou vykládány jako osudová znamení a je jim přisuzován hluboký význam.

Historie:

Historie Kodgického souostroví jako jednolitého státního celku se začíná psát s rokem 742, a to konkrétně s vyloděním obávaného a krutého pirátů Chalmána Kodgicka, zvaného Mořské Zvíře, na nejmenším z ostrovů, neúrodném a nehostinném Tichém ostrově. Chalmán Kodgick na ostrově vystavěl malé opevnění a též kotviště, kde krvežíznivá tlupa zacelovala šrámy, hromadila kořist, a odkud podnikala své nájezdy po okolních mořích. Období Chalmánových výpadů a terorizování okolí je na Kodgicku nazýváno a opěvováno jako Chalmánova válka a obecně je chápáno jako uchvacování nadvlády a počátek sjednocení.

Chalmánova válka trvala celých dlouhých devět let a podstatou Zvířetova úspěchu byla spíše pověst, jež jej předcházela, a legenda, jež jej obklopovala. Obyvatelé ostrovů postupně raději, než aby byly jejich usedlosti vydrancovány a vyplněny, ohnuli před obávaným Chalmánem koleno a zahrnovali jej dary. Chalmán tak na svobodomyšlných Ostrovech položil základy svérázného daňového systému, jenž tam svým způsobem v nezměněné podobě funguje dodnes. Chalmán Zvíře postupně sjednotil všechny čtyři ostrovy souostroví pod svým výhradním vlivem a od těch dob se jim říká Kodgické souostroví.

Roku 753 Chalmán přidělil z nehostinného Tichého ostrova na největší z ostrovů, Zvar, a přejmenoval jej na Kodgick. Písemné doklady z časů Chalmánovy války a z dob před ní se nedochovaly, historické realie z té doby jsou svým způsobem zpětnou rekonstrukcí a výkladem zkazek a legend o slovných činech Mořského Zvířete a jeho družiny.

Písemná dokumentace přichází až po

vzniku Kodgického království, jež je datováno k roku 842. Je ale zajímavé, že prameny a archiválie pozdější mnohdy zmiňují rok 742, někdy i 753. Z dnešního pohledu je Chalmán Kodgick považován obyvatelstvem za prvního krále Kodgicka, a takto je zřejmě třeba jeho osobu chápat. Zároveň jako jediný smrtelník byl po své smrti zbožštěn. Roku 783 po Chalmánově skonu bylo jeho tělo převezeno zpátky na Tichý ostrov a zde také s pietou pohřbeno v místě, kde stálo v té době již opuštěné a polorozbořené opevnění Kodgick. V roce 892 během bouřlivých oslav padesátiletého let vyhlášení Kodgického království byla na Tichém ostrově v místě, kde stálo opevnění, postavena obrovská Chalmánova mohyla s hrobkou a svěcové ostatky přemístěny sem. O ostatky Otce ostrovů, jak se Chalmánu Zvířeti také přezdívalo, převzali pěti girumští mniši, kteří zde položili základy kláštera a nového Chalmánova řádu. Chalmán Zvíře byl zbožštěn a dodnes je jako božské zosobnění uctíván. K Chalmánovu vysvěcení došlo roku 895 po vystavění kláštera.

Roku 1012 byla na Tichém ostrově za vlády krále Korima vystavěna trestnice a pojmenována po něm. V trestnici Korima skončil nejeden z kodgických panovníků a odpůrců starých pořádků, později včetně Korima samotného. V roce 1036 garumský klan Torkilů ovládl kodgické diamantové doly a nebyvale zbohatl, což vedlo následujícího roku k přejmenování ostrova Garum na Torkil a o dva roky později k únosu krále Korima (1039-1040) a všeobecné občanské válce. Válku ukončila zloba Chalmána Zvířete, zvěstovaná výbuchem torkilské sopky, a znovuosednutí krále Korima na trůn. Vliv Torkilů byl potlačen silnými represemi, jež byly podpořeny výklady Chalmánových znamení vyjevenými představenými opatem Chalmánova řádu.

Král Korim vládl do roku 1049, kdy byl svržen během puče známého jako Šavlový tanec. Roku 1061 došlo k dalšímu puči, nočnímu převratu, nazývanému jako Noc ohňů. Tento převrat byl vyvolán girumskou gildou zvanou Břítva.

Vládci:

Chalmán Kodgick, zvaný Mořské Zvíře nebo též Otec ostrovů (742-783), Chalmin Kodgick, zvaný Malé Zvíře (783-790), Kravaj Udatný (790-803), Luddor Břítva (803-812), Žlut Torkil, zvaný Obsidiánový Žlut (812-818), Ražachtan Břítva (818-836), Pajach Břítva (836-840), Nábel Torkil, zvaný Trpasličí Mor (840-873), Usman Garumský, řečený Mor Torkilů (873-875), Beno Smírce (875-879), Kravaj Druhý (879-886), Vasut Pěna (886-892), Blaho Torkil, řečený Démantový (892-919), Kajaba Moudrý (919-934), Bolzen (934-935), Wajdara Prudký (935-948), Wolodar Zvíře (948-973), Wladar, řečený Vlčí (973-980), Kafta Torkil, řečený Zlatý (980-983), Oladan Girumský (983-992), Wolotar, zvaný Divoké Zvíře (992-1011), Korim

„Veliteli Zemikoso, můžu se vás zeptat? Vy jste byl kapitán Karpenu?“.

„To sem nebyl“.

„Takže přeci nemůžete být viněn z jeho ztráty“.

„To nemůžu! To máte pravdu“, ulevilo se bývalému vůdci Nurnských.

„Když se taková věc stane, tak se ustanoví komise a ta potom takovou ztrátu vyšetřuje. A příslušný kapitán se pak zodpovídá, za jakých okolností k tomu došlo...“.

„Já to nebyl!“.

„Přesně tak. Vy jste nebyl. Vy jste měl na starosti, řekněme, pozemní část výpravy. Tak povídejte“, dolil Sirn potícimu se Zoltarovi jeho pohár.

A uvolněný Zoltar Zemikosa povídal a povídal. O boji s piráty, o ztroskotání, o šíleném pochodu po ledovém poli k pobřeží, o věčné tmě, o sněhu, o jeskyni, o mrazu, o bouřích, o gulidech, o trollech, o věčném hladu, o beznaději, o Tarnoru, o zpáteční cestě i o věčných hádkách. A ke cti Zoltara Zemikosa je třeba říci, že ve své výpovědi na nikoho neházel špinu ani si s nikým nevyřizoval účty. Sirn bedlivě poslouchal a občas si udělal nějakou poznámku.

„Prý došlo i ke kanibalismu? Je to pravda?“.

„Ne. Ne... teda... jo. Došlo. Ale to bylo strašně složité, umírali jsme hladu a Kahanec byl dávno mrtvej. My ho nezabili...“.

„Věřím vám. Mimořádná situace si žádá mimořádná řešení. Ale o tomhle radši nikde nevyprávějte. Tohle by nemuselo být pochopeno dobře. Informujte o tom i své muže“.

Budu... teda, budu je o tom informovat, ty moje... Prostě jim řeknu, aby to nikde nevyklápili. Myslím, že jsem jim to už říkal hned potom... Jako po té údlosti...“.

„Správně, pochopil jste to dobře“.

„...moji muži, hm...“.

„Ohledně toho Tarnoru. Kapitán Bolen jeho polohu celkem dobře zakreslil do lodního deníku. Budu pak po vás chtít, abychom si to tady pak prošli společně“.

„Jasně, to není problém“.

„Zbývá poslední záležitost...“.

„Jasně...“.

„Lodní pokladna, či spíše její obsah“.

„Chmmm... jo?“.

„Ano“.

„A...?“.

„Ten obsah bych potřeboval vrátit. Jedná se o majetek Zeměpisné společnosti“.

„Vážně? To asi ano. To je logický“.

„Kapitán Bolen i ostatní potvrdili, že to máte u sebe. Nebo někdo z vaší skupiny...“.

„Podívám se po tom. Někdo se mi to vykouřilo z hlavy. Ale jasně...“.

„Tak mi ty peníze přineste. To víte... účetnictví“.

„Hned?“.

„Brání vám v tom něco?“.

„Ne... jasně, že ne“.

O chvíli později přišel Zoltar Zemikosa do velké kajuty, kde byl ubytován zbytek družiny. Najedení, a někteří i umytí a oholení, dobrodruzi z Nurnské družiny se váleli na kavalcích a vedli řeči.

„Tak co, Zemikoso? Dobrý? Byl si tam docela dlouho...“.

„Jo, to sem byl. Jenom mi teď dejte ty prachy z lodní pokladny. Sirn je chce“.

„To si se zbláznil? To sou naše peníze!“, zakřičel Jorchen Kierke.

„To teda sou!“, přidal se Darkal Dorn.

„Co to tady předvádíš? Proč máme vracet něco, co je naše?“, zašklebil se trpaslík Bolbuch, skutečný vůdce družiny.

„Víš, že je máme...“.

„No a co?! Ty prachy patříej nám!“, zasmál se Dwany Růžicka.

„Prej ne, prej je to majetek tý Zeměpisné společnosti. Že prej patříej ke Karpenu...“, utěl si theurg zpacené čelo.

„Karpen se potopil, jestli sis nevším, blběče!“, zakřičel Jorchen až na stole nadskočily misky se zbytky jídla.

„Ale... ale... ale..., já nevím... říká to Sirn“, zaštlitil se Zemikosa nepřítomným.

„Ten starý pirát! At' si políbí řiť“, křičel Jorchen dál.

„Ty si nás normálně udal, Zemikoso! Na čí vlastně seš straně?“, přidal se i Rhak Thogey.

„Nikoho sem neudal. Dyť von to ví! Ví to vod Bolena... dyť není blběj!“.

„Normálně si to vyžer sám, bonzáku! Prachy sou naše! Nic!“, Jorchen dál nemilosrdně útočil na bývalého vůdce.

„A kolik tam vůbec je?“, zeptal se Worrel Sovák.

„Nevím to přesně. Něco vokolo deseti tisíc“, ozval se vůdce Bolbuch.

„A stojí nám to za to?“, opatrně se otázel Worrel Sovák.

„Jasně, že nám to stojí za to! To sou naše prachy! My sme mrzli, my sme trpěli! A ten hnusnej pirát si válel šunky v teple“, pokračoval Jorchen, který dobře věděl, že v téhle záležitosti budou skoro všichni proti Zemikosovi. Družiníci se vždy neradi vzdávali zlata. Tak to vždy bylo.

„Běž si to vyřídít. A běda, jak nám někdo na ty prachy sáhne!“, pohrozil Zemikosovi Bolbuch.

„Řvou tam na sebe, pane. Je to slyšet až na palubu“, zahlásil mladý setník Sironovi informaci, kterou díky intenzitě hádky, věděl i šéf Zeměpisné společnosti. Jeho kajuta byla na stejné palubě jako

vládl zemi do roku 1042, kdy zemřel na zápal plic. Za jeho vlády se politika země odvrátila od stabilizujícího se východu a obrátila se na oblast západního a severního moře, respektive tamních ostrovů. V jeho úsilí pokračoval jeho nejstarší syn Raff a vnuk Raff Malý. Vláda Raffa Malého byla poměrně krátká a nevýrazná, nedůležitý panovník přišel nešťastnou náhodou při lovu o život. V současně době říší vládně Ormor Jednooký.

Vládci:

Dróin I. Nemirwaenský *864 (893-985), dožil se 121 let, Findor II. Nemirwaenský (985-1017), Mordinus Baghmírský (1017-1027), Reif I. Merrihský (1027-1042), Raff II. Merrihský (1042-1065), Raff III. Merrihský, řečený Malý (1065-1068), od roku 1068 Ormor Jednooký.

Nordwaith

Vláda:

Království. Zemi kládne král, který je dosazován dědičně výhradně z mužské linie.

Charakteristika:

Nordwaithské království udržuje až na výjimky myšlenky Kaygara Sjedenotitele, tedy podřizuje veškerou politiku udržení celistvosti a síly země. Odtud pramení neutralita k vnějšímu okolí, zejména ke konfliktům mezi lesními elfy z Barroldského hvozdu a Wilfskými. Udržování přátelských vazeb k okolním státům a územím má strategické důvody - tato okolní území jsou považována za nedílnou součást obranné strategie, jejímž hlavním pilířem je Hymlajské pohoří. Země je dělena na severní a jižní část, přičemž do jižní části počítáno je i zalesněné území Temného hvozdu. Státoprávně je země členěna do lenních území pod vládou jednotlivých lenních pánů, loajálních koruně.

Armáda:

Hlavní síla armády je udržována v sídelním městě Dauken. Nordwaithská armáda podléhá králi, který je jejím vrchním velitelem. Malé vojenské posádky udržují i lenní páni, kterým tyto posádky podléhají a kterými jsou placeny. Skrze lenní pány jsou součástí armády. Udržovány jsou i oddíly domobrany, ty jsou podřízeny místnímu správnímu představiteli, jenž podléhá lennímu pánu. Domobrana je pro Nordwaith levnějším řešením, než udržovat stále vojenské posádky. Na rozdíl od jiných částí světa je nordwaithská domobrana považována za součást armády a požívá jistou vážnost.

Obyvatelstvo:

Obyvatelstvo země je velmi kosmopolitní, nicméně výraznější podíl tvoří lidé a po nich elfové. Kostrbaty jsou známy početnou populací národa horských krollů.

Města:

Města i obce jsou spravovány pověřeným správcem, dosazovaným příslušným lenním pánem. V případě měst je schvalována i rada, jejíž velikost

je odvislá od velikosti populace. Hlavním městem je Dauken.

Hospodářství:

Nordwaith je proslulý chovem koní, z jejichž krve prý dalším šlechtěním vzešli koně wilfstí. Pro jízdní vlastnosti jsou honorováni obzvláště koně nuzburgští, takzvaní nuzburgáni, pocházející z mezihallemských pastvin. Pro potah či namáhavou práci se hodí naopak koně drastanští. Ale existuje i mnoho dalších chovů. Co se týče zemědělství, Nordwaith je známý pěstováním vinné révy a výrobou vína či destilátů z něj. Vinná kořalka hallemovka se připravuje destilací kvašených vinných hroznů, mačkaných a nahnílených, s užitím vody výhradně z Vroucí Hallemi. Voda dává kořalce nezaměnitelnou bázi chuti, chuťový přívlastek potom dodává odrůda a původ hroznů, které ale vždy musí pocházet z nordwaithského území. Tradice výroby je udržována královským výnosem a kontrolována úřady.

Náboženství:

V zemi je udržována svoboda náboženského vyznání. Vyznávání jsou tradiční bohové, mezi nimiž převládá víra v Matku Nifredil, Velkou Matku stvoření a země. Uctíváním symbolem země je horská lvice.

Historie:

Historie nordwaithského území je velice stará, ale jako jednotlý celek existuje země až od roku 712. Vznikla spojením území ovládaných pány z Krivého rohu, Wauhallu a dnes již neexistující Albarethské tvrze, pod jejíž vládou spadala celá Kostrbatská pusta. Prvním králem Nordwaithu se stal Kaygar Sjedenotitel, pán z Krivého rohu. Krivý roh byl po dlouhou dobu sídelním hradem panovníků. Za Kaygarovy vlády, která skončila jeho smrtí v roce 748, došlo k připojení dalších území. Před Kaygarem sklonili hlavu především pánové z Nuzburgu, kteří ovládali divokou a nepřehlednou oblast východní části Temného hvozdu.

Vláda nad územím byla předávána z otce na syna. Upevněna byla budováním lenních hradů, jež měly lépe chránit území rozdělená královským výnosem v menší celky. Tak byly postupně zbudovány hrady Osuch, Antracht a Krušný, jež měly bránit proti nebezpečí, která skrývalo pohoří Hymlaj, a dále hrady Koštar a Draghan, jež chránily hraniční stezky do Wilfu a přes Vrchovinu.

Upevňování hranic a jednoty bylo hlavním směrem, jímž se vyznačovaly vlády Genthorna a jeho syna Lacha Dlouhověkého. Během té doby království vzkvétalo a v nordwaithských pláních vznikaly vesnice a městysy. Za vlády Istana Daukenského bylo založeno město Dauken a vystavěn daukenský hrad. Dauken se roku 842 na počest stotřicetiletého výročí sjednocení země stal sídelním městem království a sídelním hradem králů. Poloha Daukeny byla příhodnější pro centrum

Pan Sirn se zlobí

Psal se první den měsíce poradostiny roku 1074, kdy téměř po roce opět spatřili osadu Hoburg. Teď jim nepřipadala jako nějaká ztracená díra na konci světa. Těch několik oprýskaných baráček, tonoucích v rozlehlé kotlině, jim připadalo jako malebné městečko. Viděli na celý hoburský záliv i několik kotvících lodí.

„To je taková krása. Taková krása“, klesl na kolena se slzami v očích Worrel Sovák a někteří se k němu přidali.

„Támhle ta loď, to musí bejt ten Fardaš Dule. Válečnou loď poznám na první pohled. Však sem léta sloužil u gwendarronského námonictva“, pochlubil se Darkal Dorn a ukazoval na loď, která kotvila stranou od ostatních. Nebyla příliš velká a ve válečném námořnictvu sloužila bezpochyby jako průzkumná. I tak byla podstatně větší než potopený Karpen.

„Já myslím, že si sloužil u městský strážce“, otázal se Dorna Rhak Thogey.

„To až potom, nejdřív sem byl u námonictva“, pochlubil se barbar, který se zřejmě rozpovídal pod tíhou radostného okamžiku, protože jinak toho z něj nikdy mnoho nevypadlo.

Někteří dobrodruzi nezávazně tlachali, ale na vůdci i několika dalších, byla vidět nervozita. Předběhla je posádka nebo ne? A pokud ano, tak jak Bolen a ostatní referovali o událostech posledních dní? Gwendarronská válečná loď sem bezpochyby připlula kvůli nim, což byla skutečnost, kterou by všichni za jiných okolností přivítali a náležitě ocenili, ale ve světle nedávné roztržky se nyní věci jevíly poněkud jinak.

„Hele, támhle! Někdo k nám míří“, upozornil Grendell na čtveřici mužů, kteří k nim mířili a volali na ně. Když přišli blíž, seznali Nurnští, že se podle uniforem jedná o gwendarronské vojáky. Pod lehkými kožesinovými vestami měli dva z přichozích důstojnické uniformy královského námonictva. Zbýlí dva, kteří je doprovázeli, měli široké námořnické kalhoty, kabátce rovněž od uniformy a na ramenou nesli několik zastřelených sněžných kurů.

„Pánové, vítejte. Vy musíte být z Karpenu. Těší mě, že vás poznávám“, udeřil se jeden z důstojníků pravicí do hrudi vojenským pozdravem. „Jsem kapitán Kulich, a tohle je setník Rapich. Je mi ctí“.

„Zoltar Zemikosa!“, pozdravil jako první z Nurnských theurg a potřásl si pravicí se všemi čtyřmi muži.

„Bolbuch“, kysele se na Zemikosu podíval trpaslík a současný vůdce, ale dál malé společenské fópá nekomentoval.

Vzápětí se představili i ostatní a poněkud škrobená atmosféra opadla. Někteří z dobrodruhů si sice při pohledu na oholené a dobře oblečené důstojníky uvědomili svůj žalostný stav, ale nakonec se neměli za co stydět.

„Pojďte s námi, doprovodíme vás na loď. Našli jste naše vzkazy?“, otázal se kapitán Kulich.

„Jo, našli, psal to nějaký Karpach. To byl dobrej nápad s tou černou vlnkou. Tu hromadu šutrů jsme viděli zdaleka“, odpověděl mu Grendell.

„Setník Karpach. Ano, byl jedním z těch, kteří orientační body v krajině vytyčovali“.

„A co je s ním teď?“, otázal se Thogey.

„Co by s ním bylo? Podle rozvrhu má dnes volno jako my. Asi bude někde na lovu“.

„A kdy jste připluli?“, zeptal se Zoltar Zemikosa.

„Někdy před dvěma měsíci. Pan Sirn to u námonictva zařídil jako cvičení...“.

„Sirn? Myslel jsem, že dělá pro Zeměpisnou společnost“.

„To jistě, ale u královského námonictva má pořád spoustu přátel i vliv“.

„Takže Sirn, Bořivoj Sirn vás pro nás poslal. To je vod něj moc hezký, že nebudeme muset shánět nějakou loď a plahočit se po všelijaké přístavech, když jsme vo tu naši přišli...“.

„Pan Sirn nejenže Fardaše Duleho zařídil, ale on sem i připlul. Za chvíli se s ním setkáte“.

„Sirn je tady, uf. No a co ještě pan Sirn říkal? Ani vás nepřekvapilo, že jsme přišli vo loď“, opatrně nakousl Bolbuch další téma.

„Nepřekvapilo, my už to víme...“.

„Víte? A jak to víte?“.

„No dyť přece část z vás už dorazila před několika dny. Vy to nevíte?“, pozastavil se Kulich.

„Ale víme... víme. Rozdělili jsme se. Jenom, že to tak rychle stihli s tím jednohým...“, vpadlo z Bolbucha.

„Námořník Berda! To je hrdina! Určitě se mu dostane náležitého vyznamenání“, přidal se do rozhovoru i setník Rapich.

„A jak to vlastně toho Sirna napadlo, že sem poslal pro nás loď? Dyť v Nurnu nemohl vědět, že Karpen byl rozdrčený v ledu?“, zajímal se dál Zoltar.

„Pokud je mi známo, tak se prostě Karpen dlouho nevracel, skoro rok. Sirn díky svým kontaktům v námořnictvu zajistil Fardaše Duleho, a jak jsem již říkal, bylo to pojato jako cvičení. Takže teď máme na palubě víc důstojníků, než bývá obvyklé. Samé budoucí kapitány. Navigační výcvik se vždy hodí“.

„A co ještě říkal kapitán Bolen... třeba?“, otázal se dále Bolbuch.

„Nevím to přesně, ostatně za chvíli se s ním potkáte. Ale jinak vám řeknu, že je to tady hrozná díra. Konec světa. A místní nás také mnoho nemusí. Sirn bude rád, že jste dorazili a budeme moci

správa země pod vedením olvornské radnice, přinesly mnoho krvavě potlačených rasových nepokojů. Vysoká cla na hranicích, jež byla za často měnicích se nařízení vyměřována nerovnou měrou, přinesla útlum obchodního ruchu a tedy i hlubší chudobu země.

Postupné rozměňování zmíněných neduhů mladého státu trvalo celá desetiletí. Roku 1058, po zhroutení ekonomiky krajů za východní hranicí země a rozpadu khanderwaedské panské úmluvy, páni z Eifferu a Limbradoru přijali olvornskou nabídku a ohnuli koleno před olvornskou vládou. Roku 1059 se sklonil i Merdel a o rok později došlo k přidružení zbídačelého Heikornatu. Tento akt měl zásadní význam i pro Olvorn, kdy fakticky znamenal zrušení zbytků rasových výnosů a nepochybně vedl ke změně státoprávního uspořádání. Na aktu připojení se výraznou měrou podílelo dobrozdání Cechu alchymistických věd, které podrobně prokázalo historickou a kulturní spjatost Khanderwaedu s Olvornem, nově získané území bylo v jistém smyslu označeno za pravlast zdejšího lidu.

Olvorn byl v roce 1062 vyhlášen královstvím. Korunován byl tehdejší starosta Olvornu a přijal přízvisko podle hradu, jež v předchozích letech podle vlastních vizí nechal zbudovat.

Vládcí:

Thargum Rybokost (1062-1070), Kharbach Zavalitý (1070-1075), od roku 1075 Gzivar Kamenosval.

Velvennor

Vláda:

Království. Král je dosazován Radou velvennorského stolu a volen z jejího středu. Radní je jmenován nadoživotí samotnou Radou. Do roku 1044 složení Rady ze zákona stanoveno pevným poměrem trpasličích a kudůčích zástupců. Starý stabilizační zákon, který měl ve své době vážné státotvorné opodstatnění, byl zrušen králem Darlonnem Velvennským.

Charakteristika:

Za Velvennor je označována původní zemědělská oblast v jižním podhůří Ugoldarrského pohoří mezi Círrhenským a Skardanským hvozdem. Vzhledem k příhodným podmínkám pro zakládání rolí a pastvin se v kraji odedávna usazovali rolníci, mezi nimiž se velmi dařilo početným kudůčím komunitám. Velvennor jako jednotlý státní útvar nemá dlouhou historii, původně se jednalo o samostatná území, přimykající se k usedlostem a později zbudovaným městům. Občasné kočovnícké nájezdy barbarů hord z dálných východních plání nikdy nebyly vedeny snahou podrobit si území, takže tehdejší velvennorská města necítila potřebu stmelit se v těsnějším svazku.

Nutnost jeho vytvoření si obyvatelé zdejších krajů uvědomili příliš pozdě, poté, co byl roku 1022 Velvennor anektován Angwarrem a označen za Východní Angwarr. Tehdy vlastně poprvé byly přesně vytyčeny velvennorské hranice. Východní Angwarr se díky své částečné autonomii stal útočištěm trpasličích běženců ze západu. Území získalo svobodu až roku 1025, a to výnosem Glendorra IV., angwarrského krále, jenž takto splatil dluh za podporu během angwarrsko-mubarrathské války. Není sporu o tom, že se proň jednalo o důležitý politický tah. Velvennor tedy získal vytoženou svobodu, avšak z hlediska původního obyvatelstva byla svoboda vykoupena poměrně vysokou cenou. Králem Velvennoru byl korunován trpaslík, tedy cizinec, a byl vyhlášen výnos o vzniku Rady velvennorského stolu. Odtud pramení řevnivost mezi kudůčím a trpasličím etnikem.

Armáda:

Od vyhlášení království si Velvennor udržuje stálou armádu, tato armáda je však významně decentralizovaná a není považována za příliš akceschopnou. Přesto schopnosti některých trpasličích oddílů jsou mezi vojenskými zaslouženci vysoce hodnoceny. Velvennorská armáda se v krátkém výčtu svých úspěchů honosí především vytlačení barbarů nájezdů ze země a ze sousedního Valdeny v roce 1035. Její válečné úspěchy zřejmě podstatnou měrou přispěly k tomu, že valdenské území se dobrovolně vydalo pod správu velvennorské koruny.

Obyvatelstvo:

Z valné části tvořeno kudůky a trpaslíky, jejichž poměr je víceméně vyvážený. V menší míře zastoupení lidé a barbari. Po započtení Valdeny, jehož skladba obyvatelstva i po dlouhých desetiletích připojení zůstává v leccems odlišná, lze za výraznou majoritu považovat i barbary. Ti jsou pozůstatkem dřívějších barbarů nájezdů.

Města:

Hlavním a sídelním městem království je Velvenn, mezi městy s největším vlivem lze jmenovat Sakrausty či Korkas.

Hospodářství:

Hospodářství země je orientováno na zemědělství a chov dobytka, především dobytka menšího vzrůstu, tedy koz, ovců a býložravých vepřů. Pěstováno je vše od luštěnin a obilovin po kořenovou zeleninu, též je rozšířené sadařství. Trpasličí přistěhovalci přinesli do země umění těžby a zpracování rud, ale rudné doly v Ugoldarru nejsou nikterak významné.

Náboženství:

Z hlediska náboženského vyznání je Velvennor značně tolerantním až atheistickým státem. Pravověrní trpaslíci uctívají posvátnost hory Al-Mairros a její patronku, vílu Marraiah. Méně pravověrní přijali rustikální božstva úrody a vláhy,

bude větší šance něco ulovit“, navrhl Grendell.

„To je fakt. Sice si tím pár mil zajdeme, ale jíst musíme“, rozhodl vůdce Bolbuch. „I když mě by stačila flaška kořalky. Jak já bych chlastal“.

„Jenože nás ještě čekaj jedny hory. Minimálně. Ty před Hoburgem. Dobře sem je tam viděl“, upozornil na nepříjemnost Darkal Dorn.

„Ty už by neměl bejt tak vysoký. Zatím na to nebudeme myslet, stejně s tím nic neuděláme“, zašklebil se Zoltar Zemikosa.

Další den směřovali na jihozápad skrze protivný mokřad a mraky komárů. Darkal Dorn v blátě ztratil botu, kterou již nenašel, takže musel pokračovat pouze v s onuci. Naštěstí bylo relativně teplo, takže ani barbarovi, ani nikomu jinému nehrozily omrzliny. I Worrel Sovák byl schopen chůze, byť o obsah jeho batohu se museli postarat ostatní. Pouze elfův spací fusak nikdo nést nechtěl, i když jej Worrel obrátil při jednom odpočinku naruby a jakž takž očistil.

Objevil se však další problém. Či spíše starý známý problém. Druhý den po sestupu z hor narazili na početnou skupinu gulidů, kteří táhli krajinou. Místní primitivové se rozhodli Nurnskou družinu doprovázet. Zvědavě dobrodruhy pozorovali a co chvíli se pokusili o nějakou krádež. Povykovali ve své hatmatilce, provokovali oplzlými gesty a občas přiletěl i kámen. Bylo jich tolik, že se družina snažila vyhnout za každou cenu konfrontaci. Sice se od nich podařilo získat něco sušených ryb, ale vzhledem k neustálé agresivitě těch pár soust za to ani nestálo. Družinici se museli neustále držet pohromadě a dávat bedlivý pozor. Byla to tvrdá zkouška nervů. Povykující gulidé se proti komárům chránili tím, že si odkrytou pokožku natírali žluklým tulením tukem, takže všichni vydatně páchli.

„Teda, to sem radši čuchal podělanýho Worrela, než tyhle záprdky“, ulevil si Rhak Thogey.

„No tak sem se posral! No a co?! To se může stát každému!“, odsekl barbarovi Worrel.

„Mně ne. Já můžu seřzat třeba botu a špatně mi nebude. Mám dobrý trávení“, zašklebil se Thogey.

„Což je ovšem pravda“, utrousil pro sebe Jorchen Kierke, který se pajdal opodál.

Po dvou úmorných dnech je konečně všeitici gulidé opustili. Byla to ohromná úleva. Navíc dorazili k moři. Celý půlden sice museli hledat sestupovou cestu k hladině, ale nakonec s pomocí navázaného provazu sešplhali až na kamenitou pláž. Vítr, který se zde proháněl také spolehlivě odehnal dotěrné komáry. O pár set metrů dále narazili i na celé stádo vyhřívajících se tuleňů, takže celkem pohodlně obnovili zásoby masa.

Pak vůdce rozhodl o celodenním odpočinku, který byl přijat s úlevou. Během něj bylo rozhodnuto, že se pokusí dosáhnout Hoburgu podél moře, aby se vyhnuli dalšímu přechodu zrádných hor. Cesta po pobřeží se ukázala jako velice namáhavá, neboť museli přelézat drobná skaliska a spoustu balvanů, někdy museli čekat na odliv, všechno bylo zmačkané a ztěžklé od prosolené vodní tříště. Ale již nešlo o život. Všichni byli zarostlí a pohublí. Těla měli pokrytá boláky a nehojícími se šrámy. Někteří trpěli vleklými průjmy od jednostranné a nedostatečně připravované stravy. Vztahy uvnitř družiny také nestály za mnoho, i když je pravda, že většina přivítala změnu na postu vůdce. Trpaslík Bolbuch neměl s velením vlastně žádné potíže. Ostatní jej respektovali, a tak se vše tak nějak samo sunulo kupředu. Zoltarovi se také nějak ulevilo. Nemusel se namáhat s přemýšlením, jak neustále odrážet výpady vůči své osobě, ať oprávněné nebo pouze provokační. Worrel Sovák měl pobledlý obličej pokrytý drobnými vřidky, ale šel sám a bez pomoci.

„A sme zase v prdeli! Sme v prdeli!“, vykřikl stopař Grendell po dvou dnech trmácení. Barbar šel v tu chvíli nějakých padesát sáhů před družinou jako předvoj.

„Co se děje?“, otázal se jej vůdce, i když tušil co asi je důvodem barbarova vzteku.

„Tohle nevobejdem! Končí to tu! Tady voda nevopadne. Prostě to tu končí!“,

„Ne, to ne! To ne! Já se na to už vyseru! Proč nám to bohové dělaj?! Kurva, tohle není možný! Já už toho mám plný zuby! Který teda nemá! Jestli já mám tohle zapotřebí! Bez chlastu a s vopruzenou prdelí se tady trmácím na konci světa!“, zhroutil se vůdce Bolbuch. V jeho případě se jednalo o pověstnou poslední kapku. Ted' se trpaslík sesul k zemi a sypal se sebe jednu nadávku za druhou.

„Tak tady zkusíme vylyžt nahoru“, navrhl hobit Dwany.

„Nahoru? Nahoru! Jak tady polezeme několik set sáhů nahoru?! A co potom? Kde se vocitnem, ty pitomče?!“.

„Zkusit to můžeme. Třeba na jiným místě...“, nevzdával se Dwany Růžicka svého nápadu. „Pošlem třeba někoho to vomrknout“.

„To je kravina! Úplná blbost!“, povoloval si Bolbuch řemeny na batohu a natáhl se na vlhký písek. Vzteky jenom sípal.

Tenhle výběžek, o který se třísťily vlny, se opravdu obejít nedal. Museli se vydat nazpátek a opět se tak vzdálit od Hoburgu, který již někteří tušili takřka na dosah ruky. Není nic horšího, než se vracet stejnou cestou. Nálada se opět zhoršila. Někteří si svůj vztek vybili na stádu tuleňů, které zbytečně zmasakrovali. Tolik masa rozhodně nepotřebovali, a tak za svými zády zanechali jenom zbytečně ubitá zvířata.

zastírat.

Ty jsi už zřejmě pevně usazen v Gwendarronu. Plánuješ založit v Liscannoru i rodinu?

Po nedávném problému s věkem si myslím, že mám ještě dostatek času. Nicméně rád bych, ano. Ale kdy k tomu dojde, s kým a za jakých okolností, to je ve hvězdách.

Pojďme teď k tvému životu dobrodruha. Hned na druhém dobrodružství ses stal vůdcem, bylo to při velmi spekulativní volbě po mém odchodu od družiny v Kostenci. Všem jsi ovšem vytřel zrak, když jsi vydal vzápětí rozkazy, se kterými nepočítali. Tím jsi asi získal pověst poněkud nepředvídatelného dobrodruha. Nemyslíš, že se následky tohoto tvého kontroverzního vůdcování táhnou vlastně dodneška, že ti ostatní tolik nedůvěřují?

To je otázka. Vzhledem k tomu, že mnoho pamětníků této výpravy není at už mezi živými nebo nejsou aktivními dobrodruhy, je spousta nových tváří v družině, tak těžko soudit. V podstatě tohle spíš otázka na Otakára, Jorchena nebo Zemikosu, o tom do jaké míry změnilo tyto události jejich pohled na mě. Ale nemyslím si, že by byl důvod, aby se tohleto se mnou nějak táhlo.

Jak jsi vůbec vnímal celou tu situaci v Kostenci? Jak jsi to viděl ty?

Tak především problémy s volbou vůdce se táhnou delší dobu. Speciálně na této výpravě už kroll Babrak byl zvolen velmi, velmi spekulativně. To znamená, že já jsem byl jeden z dalších, kteří byli takto zvoleni. A vnímání - já jsem rozhodl tak, jak mi v té chvíli připadalo nejspřávnější, nejlogičtější, protože situace byla taková, že jsme vlastně nevěděli moc co dál, nic moc jsme z toho jaksi neměli a bylo to trochu jako mlácení prázdných klasů. To že se potom někteří postavili za, jiní proti, docházelo k přesvědčování nerozhodných lidí na jednu nebo na druhou stranu - tak to už je osud, to už prostě v tu chvíli nebylo dáno, aby bylo dokončeno to, co bylo dáno za rozkaz. Byť slovo rozkaz tady asi není na místě, ale je asi nejbližší tomu, co to bylo.

Další dobrodružství v Nordwaithu mělo pro tebe nějaký moment, na který bys chtěl upozornit? Co ti přineslo?

Problémy se Zoltarem Zemikosou. Nevím, jak to vnímá on, ale z mé strany to dodneška není úplně v pořádku, ten vztah. Jinak klíčový moment - asi obecně se to týkalo chování Zoltara Zemikosa jakožto vůdce. Od té doby já mu ještě stále nejsem příliš schopen v některých otázkách důvěřovat.

Konkrétně? Měli jste spolu nějakou dohodu, kterou porušil?

Ne, ne, žádnou dohodu jsem s ním neměl. Vadilo mi několik věcí. Jednak jeho řekneme zbytečně zneužívání mě na pozici družinového průzkumu. A s tím zejména souvisí událost bláh

paměti s Milem Peliškem na průzkumu, kde jsme byli spolu a Milo Pelišek byl ode mě rozdělen po útoku jakýchsi varanů či ještěřů. A problém z toho, co o této události říkali někteří dobrodruzi a co konal vůdce. Druhý problém potom byl při dělení kořisti. To se týkalo zejména odměny ve prospěch Menhoriana Blathela. A hlavně co nejvíce otfáslu moji důvěrou - ono důvěra není to správné slovo - spíš důvěrou ve schopnosti Zoltara Zemikosa jakožto vůdce, bylo potom finální rozhodnutí, kdy on nereflektoval to, na co jsem já nebo Otakáro Vesta poukazovali a vlastně zcela nesmyslně sám sobě snížil podíl a zvedl ho Jakoubkovi. Nikoliv aby se zaměřil na problém, který jaksi vznikl, a to byl Menhorian Blathel a jeho podíl. Tohleto rozhodnutí pro mě bylo natolik nepochopitelné, že mi to udělalo problém se vnímáním Zoltara Zemikosa jakožto soudné osoby v některých věcech.

Dobře. Při výpravě na ostrovech Gurdutovy kruhy se stále více polarizovala družina, na jedné straně s Jorchem Kierkem a na druhé straně s Otakárem Vestou, podporovaným Zoltarem Zemikosou. Ty, ač v té době už relativně silný muž družiny, ses podle mého nepostavil ani na jednu stranu, čímž ses nedostal do konfliktu, ale zase nezískal žádný další vliv navíc. Je to tak?

Těžká otázka. Nepostavil jsem se na žádnou stranu. Neměl jsem důvod stavět se na stranu Otakára Vesty a Zoltara Zemikosa, ale spíš jsem se domníval, že jsem na straně Jorchena Kierkeho. Nicméně při událostech, kterými Gurdutovy kruhy končily, vlastně už v Liscannoru, to jest primárně dělení kořisti, jsem zjistil, že z hlediska Jorchena Kierkeho tomu tak rozhodně nebylo. A jestli jsem ztratil nebo získal vliv - zase, to ať posoudí jiní. Moje ambice nejsou takové, abych si budoval pozici, ale tak abych za sebe byl čistej. Nikoliv aby mě jiní vnímali jako že jsem nebo nejsem něco.

Je to teda tak že chceš být zodpovědný sám sobě, nemáš v družině nikoho, vůči komu by tě vázalo nějaké spolenectví? Anebo mi řekni obecně - kdo z těch, kteří jsou v družině děle, je ti nejbližší a proč? Kdo je tvým přirozeným spojencem a tvojí krevní skupinou?

Tak pokud předchozí otázka byla těžká, tak tahle bude ještě víc. Jak jsem řekl, já mám problém s určitými věcmi okolo Zoltara Zemikosa. Co se týká Gurdutových kruhů, tak od té doby mám problémy s Jorchem Kierkem. Respektive problémy on má spíš se mnou než já s ním. Ale Otakáro - jsou věci, které mi na něm vadí, na druhou stranu nemůžu proti němu asi říct nic špatného. To samé platí vlastně o tobě. Ostatně mám pocit, že se to projevilo nejvíce tenkrát při volbě vůdce v Kostenci, kdy já jsem si dal za podmínku, že budeš zvolen vůdcem ty a neměl jsem nejmenší tušení o tom, že mezi družinou proběhla dohoda o tom, že bude

Grendell a také Worrel Sovák, který si pamatoval mnohé z toho, co ho kormidelník naučil, ale jistý si nebyl nikdo. Nakonec se rozhodli jít přímo na jih. Po několika milích našli jeskyni. A opět byla plná mrtvol Tarnorských osadníků. Ovšem dvě míle za jeskyní byl terén opět zcela neschůdný. Museli se vrátit a náladu jim tak spravilo pouze prohledání mrtvých, u kterých opět našli něco granátů.

Když se vrátili na rozcestí, rozhodli se tentokrát zamířit směrem od moře na východ, ale po nějaké době se cesta opět dvojila.

„Sakra, tady taky můžeme bloudit měsíce!“, začal se rozčilovat Dwany Růžicka.

„Musíme hlavně někam zalézt. Už se smráká“, navrhl Bolbuch.

„Nějaký jeskyně tu určitě budou, myslím, že před chvílí jsme jednu minuli“, ukázal rukou Jorchen.

Jeskyni našli ještě předtím než padla tma. Jak přicházelo léto, tak se dny prodlužovaly, ale v hlubokých horách se to tolik neprojevovalo.

„Zase sou tu mrtvolý! Dyť je to tady jeden velkej hřbitov! Tfu!“ zaklel Dorn.

„Mrtvolý mi nevědej. Ukaž!“ odstrčil barbara stranou Worrel Sovák, kterému se ten den udělalo opět lépe. „Hele, tyhle sou nějakých dětí. Vypadaj zachovale“.

„Tak to tam vykydejte, ať se tam můžem nakýblovat. Myslím, že v noci bude mráz. Vobloha je jasná. Sou vidět hvězdy“, uplivil si Dwany Růžicka, kterému začínala být zima.

Když se nasoukali dovnitř a připravili si večeri ze stále tenčících se zásob, začal se uzdravený elf z Álfheimu nudit.

„Něco vám ukážu. Dneska v noci si můžem vodpočinout všichni. Zařídím hlídače“.

„A já. Zase nějaký prasárny! To tě to eště nepustilo?“, ulevil si na elfovu adresu Zoltar Zemikosa, který toho od svého pádu mnoho nenamluvil.

„Že mu to, vůdče, nezatrheš“, přidal se Grendell.

„Hm, když nás to neohroží“, pokrčil rameny lidový vůdce Bolbuch, a tím Worrelovi nekromantský obřad schválil.

„No podívejte. Není jako živá?“, usmíval se Sowák, když ostatním předvedl své temné umění. „Hlídej a nikoho sem nepuť!“.

Zombie, vytvořená z těla asi osmileté holčičky, se poslušně odebrala k ústí jeskyně a upřela prázdné oční dulký to tmy.

„Ráno, až načerpám sílu, jí udělám i bratříčka“, zasnul se Sovák.

„Hm...“.

Za rozbřesku skutečně elf učinil, co večer slíbil. Nyní měl na povel dvě dětské zombie. Atmosféra byla ponurá, když se družina sbírala k odchodu. Z nebe padal sníh, obloha byla šedá a navíc na balící se dobroduhy netečně pohlížely dvě dětské zombie.

„Bereš je s sebou?“, otázal se Worrela Rhak Thogey.

„Neberu, stojí mě to dost sil. Udržovat je takhle poslušný. A zase na mě něco leze. Ty jeskyně sou příšerně studený“, odpověděl barbarovi Worrel Sovák. „Počkám, až budete dost daleko, a pak jim dám svobodu“.

„Pěkně děkuju... za takovou svobodu“, ulevil si Grendell.

Jeden za druhým opustili družiníci jeskyni a vydávali se na další zoufalý pochod. Worrel Sovák skutečně počkal, a pak uvolnil duševní pouto, které jej k zombiím poutalo.

„Jděte a zabijte všechno na co narazíte!“, dal jim poslední rozkaz.

Dětské zombie, za života snad bratříček a sestřička, se chytly za ruce a odkráčely do počínající chumelenice.

Celý další týden se družina motala v nepřehledném labyrintu hor. Počasí bylo značně nestálé, ale největší problém začaly opět činit docházející zásoby potravin. Opět bylo nutné zavést přídelový systém, který rychle ubíral dobrodruhům síly. Stejně jako neustálé vyčerpávající hledání správné cesty. Několikrát se stalo, že si všichni mysleli, že již jdou dobrou cestou, když se ukázalo, že tomu tak není. V hlubokých skalních rozsedlinách museli brodit přes potoky běsnící ledové vody, aby vzápětí museli šplhat do příkrých srázů. Někdy měli štěstí a našli jeskyni, ve které mohli přechkat noc, ale také se stalo, že museli spát ve sněhových záhrabech. Worrel Sovák opět onemocněl. Dostal těžký zápal plic a při životě jej držela jen Jorchanova magie a ochota ostatních táhnout jej s sebou ve spacím fusaku.

Vzpruhou těchto dnů se tak staly pouze občasné nálezy mrtvol Tarnorských osadníků, které u sebe často měly váčky s granáty a občas i nějakou jinou drahocennost v podobě starých šperků nebo zbraní.

„Hele, co sem tady u týhle mrtvolý našel“, vytáhl Bolbuch několik pergamenů ze staré kožené brašny. Pak se na mrtvého posadil a začal ostatním při svitu lucerny předčítat.

Gulidí kanibal

Velký gulidí náčelník Nanortalik rád jedl. Jedl všechno a hodně. Jeho sluha mu musel každý den připravovat oblíbené lahůdky. Jednou nad jeho hřncem přelétal orel, který předtím ulovil gulidí dítě,

Co považuješ za svůj zatím největší úspěch jako dobrodruha? Co bys chtěl dosáhnout v nejbližší době?

Co je to největší úspěch? Skolit draka? Ukrást poklad? Pomoci přežít jinému dobrodruhoví?

Třeba. Něco, na co jsi nejvíc hrdý.

Nevím, asi nedokážu odpovědět. Vypíchnout jednu událost, takhle, před ostatní. Ne, nedokážu vypíchnout jednu událost nad ostatní tak, aby to byl skutečně jako majstrštyk nebo jakási zásadní událost. A čeho bych chtěl dosáhnout? Bylo by hezké, kdyby se povedl nějaký majstrštyk, na který by vzpomínali, možná ne až tolik já, jako ostatní. Možná trochu přizemně se zapsat nějakým velkým činem do povědomí. Možná ne až tak druhů jako Liscannoru. Bylo by hezké, aby součástí liscannorských legend bylo, že Al-Rahem tenkrát tohle a tohle. To by bylo samozřejmě krásné. Ale to samozřejmě vyžaduje v nejbližší době přežít, přežívat a postupně to přijde samo, takováhle příležitost. Já si nemyslím, že tohleto jsou věci, které si člověk dokáže napláňovat nebo vymyslet. Jednoho dne to přijde a člověk se stane nebo nestane hrdinou.

Ale už samotná ta touha zapsat se do historie je motivující.

Je to motivující a je to neskromné. A je to přirozené.

Já ti děkuju za rozhovor a přeju hodně štěstí.

Taky děkuju a doufám, že se setkáme teď po návratu z jihu.

V ledovém zajetí - část třetí

Otakáro Vesta

Mrtvé maso

Atmosféra v jeskyni byla strašná a nijak ji nerozptýlilo ani ulovení čtyř tuleňů během jediného lovu, o což se zasloužil Krach, Thogey a Záfěz. A pak se znovu začal sypat sníh a vanout ledový víchr. A v nejdolehlejším koutě jeskyně si spolu začali tlumenými hlasy dlouze rozprávět bocman Kosatka a barbar Rhak Thogey z Numské družiny.

„Sem si všim, že si to byl ty, kdo přivlekl toho elfího chčipáčka. A k tomu ještě pořádné kus masa“, oslovil Rhaka Thogeye bocman.

„Jo, to si si všim dobře. Beze mě by skapal...“.

„A přitom takový jako von nám silnějším a schopnějším jenom ujídat žrádlo“.

„To si řek přesně...“.

„Takový darmožrouti by měli být vyhozený na mráz“.

„Taky si myslím. Jenomže co nadělatš?“

Když nad nima drží Zemikosa a Bolen vochrano

ruku“.

„To je smutná pravda. Vsadím se, že třeba ten elf, jak mu teď řezali tu ruku a jak si ho zachránil, si pro sebe křečkuje jídlo...“.

„To je dost možný! Já mám podezření hlavně na toho našeho hobita. Na toho pitomce Hopkala! Však sem mu taky tudlenc rozmlátil držku! A kdyby nezasáhl ten hobitofil Zemikosa, tak sem mu jich vrazil vo pěkných pár víc! Ten by zuby hledal až v Hoburgu!“.

„Jo, tak proto má ten monokl. Cha. Dobrá práce! Takhle se na ně musí, na darmožrouty!“.

„Tos řek dobře!“.

„Musíme se dát dohromady. Myslím jako my dva, protože my se vo sebe dokážeme postarat...“.

„To je dobrý. Musíme ale vopatrně“.

„Prostě musíme zvyšovat svůj vliv. Hele... já zpracuju Záfěza. Ten mě bude poslouchat“.

„Nejdřív bych si posvítil na toho Hopkala. Já nesnáším hobity. Kdyby aspoň drželi hubu a šoupali nohama, ale to voni ne! Sabotujou dobrý věci a ještě pořád do všeho kafrají!“.

„Jo, a všechno sežerou. Ovšem, když jsme u toho, kdo kolik sežere, tak třeba takovej Berda je nám úplně k hovnu! Posranej mrzák!“.

„Berdu bych zatím nechal. Ten aspoň neškodí. Ale ten hobit...“.

„Dobře. Začneme s ním. Proklepneme si jeho bág! A když se ukáže, že křečkuje zásoby, tak už s tím bude muset něco ten pitomej Bolen dělat!“.

„Jo, musíme to vzít do rukou my! Pořádný chlapi! Teď z toho prťavce nespustím voči. Každopádně náš vůdce se ukázal jako nějaký hefmánkovéj vodvárek! Ten prťavec se protivil jeho příkazu a nic! Nechal si srát na hlavu!“.

„Zase nesmíme být moc hrrr. Pudeme na lov, přineseme pořádné úlovky, a tím zase stoupne naše cena. Bez nás by stejně chčipali!“.

„Jo, naše chvíle přijde!“.

„Takže začneme tím hobitákem!“.

„Pozná, co je to disciplína! Dostane lekci!“.

„Sem si taky všim, že vo tobě ty tvoji kumpáni vobčas mluvěj dost pohrdavě. To bych jim taky spočítal!“.

„Sou to hajzlové nevďěčný. Ale na tebe taky nadávaj. A vaší taky!“.

„Však jim to spočítáme. I tomu vašemu Zemikosovi, i tomu debilnímu Bolenovi!“.

„Ty seš stejně dobrý chlap, Kosatko. Rozhodněj a tvrdej! Jako sám život!“.

„Tos řek dobře. Důležitéj je nenechat si srát na hlavu“.

„Akorát abychom na tom lovu nepotkali nějaký trolly...“.

„Se nebojím trollů, ale darmožroutů, který nám užíraj zásoby. Hele, a ty máš ulitou nějakou bokovku?“.

„Nic moc. Nějaký špek a pár sucharů...“.

Kosatka. Aspoň ho to zaměstná a nebude myslet na podrazy. Dám mu to rozkazem! A je zase bude zdržovat ten Worrel. Je na tom tak zle, že ho budou muset táhnout. To Berda aspoň může pajdat...“.

„Dobře, takže bereme naše zbraně a zásoby. Pak musíme vzít nějaký lana a skoby...“.

„Jedinou starost mi dělaj peníze z lodní pokladny. Deník mám u sebe, ale ty peníze si vzal k sobě Zemikosa. Ty nám můžou chybět a riskovat, že se kvůli nim někdo vzbudí, se mi nechce...“.

„Na ty peníze kašlem. Budeme je stejně potřebovat až v Hoburgu. A to už je civilizace... no... je to civilizace. A tam už se o sebe vždycky postaráme...“.

„Hm, myslel sem na to taky. V Hoburgu se s nima setkáme. Myslím teda, že tam dojdem dřív než voni, ale musíme si tam dát na ně sakra pozor a hlavně pak vodplout na jiný lodi než voni. Tohle musíme ještě promyslet...“.

„Touhle dobou už tam může být dost kupeckejch lodí. Když budeme mít štěstí, tak se s nima ani nemusíme potkat...“.

„V to bych nedoufal. Ale teď to nevyřešíme...“.

„Jasně, takže jak to provedem? Musíme mít náskok“.

„Počkáme na noc. Snad dneska bude dobrý počasí. Když vyjde hlídka na nás, tak je to jasný. A když na ně, tak tu hlídku sejmem. Vomráčíme je. Uděláme to na začátku druhý hlídky“.

„Hlídka bude asi dvojí. To zaměstná dva z nás. Další pak zničí plachtu a padáme!“.

„Přesně, padáme! Pokud to vyjde, tak budeme mít čtyři hodiny náskoku. I víc, nevyrazej přece hned. Já to teď domluvim s Kosatkou a ty se postarej o Berdu. Ať je připravený!“.

„Teď mě něco napadlo. Možná tady v těch horách taky najdeme nějaký ty granáty u těch mrtvejch osadníků“.

„V to skrytě doufám. Takže na starý časy, Krachu!“.

„Na starý časy, Bolene!“.

„Takže první hlídku si bere Dorn a já. Druhou Jorchen a Grendell. Poslední pak Bolbuch a Růžička“, rozdělil večer vůdce Zemikosa hlídky.

Bolen s Krachem na sebe mrkli.

„Beru si Jorchena. To mi neupřeš, ne?“,

sykl Krach.

„Dobře. A toho Grendella si bere Kosatka. Vo všem ví. Bude držet basu. Ať je Berda připravený, kdyby se něco semlelo“, odpověděl kormidelníkovi Bolen.

Všichni se pomalu chystali ke spánku. Až na hlídku a na ty, kteří nyní tvořili zbytek posádky Karpenu.

Pád vůdce

Jorchen se ztěžka probíral z omráčení. Hlava mu třeštila. Slyšel okolo sebe zmatené výkřiky. Někdo mu třel studeným sněhem obličej.

„To je dost, že si se probral! A na hlídce ste asi chrápali?“, uslyšel nad sebou hlas Darkala Dorna.

„Co... co... co se stalo?“.

„Stalo se dost! Sou pryč!“.

„Kdo... kdo je pryč?“.

„Bolenovci! Kdo jinej! A s nima i část zásob. Teď to počítáme“, sypal ze sebe informace, jinak většinou mlčenlivý, barbar Dorn.

„Grendell už se probral! Teď bleje“, oznamoval Rhak Thogey.

„Do prdele! Plachta je v řiti! Moje plachta je na hadry! To jim nezapomenul“, ječel Zoltar Zemikosa, „Můžu si z ní udělat tak leda vonuce!“.

„Venku nikdo není, navíc zase začalo sněžit“, oznamoval další skutečnost Dwany Růžička.

„Převezli nás. Sou fuč! To je jasný. Sebrali se a vypařili. Zničili tuhle to Zoltarovo veleřilo a zdrhli. To je holá skutečnost“, shrnul všechny doposavad zjištěné události trpaslík Bolbuch.

„Tak to je paráda! To sme to dopracovali“, uplivil si Rhak Thogey.

„Možná je to dobře. Aspoň se to vyřešilo, tak nějak samo“, řekl Bolbuch.

„Můžem je zkusit honit. Sestavíme údernej oddíl a budeme je pronásledovat, zase tak daleko být nemůžou. Pár hodin tady v tom terénu nic neznamená“, navrhl Dwany Růžička.

„To je blbost. I když je dohoníme, tak co?“, namítl Bolbuch.

„Rozbijeme jim držky, za to co udělali...“, pokračoval Dwany.

„A donutíme je zašít tu Zemikosovu plachtu, che?!“, rozesmál se Bolbuch. „A co když tam na nás někde skočej za rohem. Dyť sou to všechno tvrdý chlapi. Nemá cenu riskovat s nima boj. A hlavně, k čemu?“.

„Na plachtu kašlu. Je pryč. Já se jim ani nedivím. Dyť tady bylo pořád dusněj a dusněj“, mávl rukou vůdce Zemikosa. „Kolik toho chybí?“.

„Nějaký vybavení, jejich věci a skoro půlka zásob“, oznámil posmrkávající Worrel Sovák, kterým lomcovala horečka.

„Hřáli sme si hady na prsou!“, vyštěkl Jorchen, který zatím přišel plně k vědomí a nyní si utíral krev z temene hlavy.

„Ale hovno, hraničnickej! To dusno si tady dělal hlavně ty! Protože ty se s nikým nesneseš!“, rozeřval se nyní pro změnu Zoltar Zemikosa.

„Já jo? Ty gaunere, já aspoň vim, kam patřím! Já se nepákoval s cizákama! Já jim nenabízel naše podíly! Teď se podívej, kam si to dopracovali!“.

představ. Hlavně, že máme dobrou úroveň. To už pěkných pár dní nikdo nepřinesl. Prostě jsme dobří“.

„Jo, jsme dobří. Kde je Zářez?“.

„Nevím, musíme na něj počkat. Ještě se šel podívat támhle kousek za ty torosy. Tady padla mlha a já sem ho ztratil z dohledu“.

„Jo, chvíli počkáme“.

Čekali asi hodinu, ale Zářez se stále nevracel. Začal se zvedat vítr a Kosatka rozhodl, že teď stejně nebudou mít šanci ztracené najít.

„Von trefí sám. Asi zabloudil. Potkáme se s ním v jeskyni. Deme, nebo budeme muset bivakovat venku“.

„Máte něco?“, přivítal Kosatku a Thogey Lipi Hopkal, „nemám už co do hrnce“.

„Jasně, že máme. My vždycky ulovíme. Tady máš a můžeš to rovnou uvařit. Už je to naporcovaný“, podal bocman hobitovi zkravený pytel.

„Paráda. To ste ulovili aspoň dva“, potěškal Lipi Hopkal pytel a přidal do ohně kus smradlavého tuku, aby se více rozhořel.

„Jo, my totiž lovit umíme. A jen tak mimochodem, Zářez už se vrátil?“.

„Zářez? Ne, nevrátil. Dyť vyrazil s váma, ne?“, zeptal se Krach.

„Tak to je teda blbý. Padla mlha a my se rozdělili. Mysleli jsme, že už musel dorazit. Venku se zase zvedá víchr. Musíme ho jít hledat. Rychle, chlapi! Mohl by tam sám klidně i zmrznout“, zakřičel do jeskyně bocman Kosatka.

Záchranná výprava však půlefa nenalezla. Ani žádné stopy, které by poukázaly na jeho osud.

„V tomhle víchru nemá šanci. Ten už někde umrzl“, vpadl do jeskyně Zoltar Zemikosa, který byl poslední ze záchranné výpravy a teď pečlivě zadělával vchodovou plachtu.

„No aspoň, že bude dneska něco teplého do břicha. Sem hladý už úplně zesláblý“, hodil pohledem směrem k Lipimu traslák Bolbuch. „Hm, zase tuleň. To by se hodilo spláchnout kořalkou. Nemáme tam ještě flašku?“.

„Máme poslední dvě láhve. Musíme šetřit...“, odpověděl mu Lipi Hopkal, který v kotlíku připravoval skromné jídlo.

„To je život. Kurva, že bych se na to nevysral! No tak to maso aspoň pořádně podus. Ať je to měkký. Nějak se mi viklají zuby“.

„Fuj! Cos to krucí přidal do toho masa, hobite blbě?! To tam musíš házet kdejaký svinstvo! Aspoň to jedno jídlo denně kdyby bylo k žrádlu!“, zaklel Jorchen a vyplivl něco z pusy.

„Si podí vařit sám, chytráku. Jestli chceš, tak si to můžeš vylepšit lišejníkem. Berda ho dneska seškrabal slušný množstvím“, odsekl mu Lipi.

„Jo, našel sem tady kousek takový slušný

místěčko, kde ho je hodně“, zazubil se prostoduchý Berda.

„To... to je... kurva, to je nehet! Ty prase, když ti slejzaj nehty, tak nemáš vařit! To je teda nechutný. Hobití nehet! Čeho se tady ještě dočkám?“, prohlížel si hraničnicko to co vyplivl z pusy.

„Tak to asi těžko. Já mám nehty všechny. Jenom se mi trochu viklají zuby. A navíc nejsem sám. Takže si nejdřív prohlídni svoje pracky, než budeš někoho vobviňovat!“.

„Hm... možná máš pravdu. Pár mi jich slezlo... ale já sem kruci nevařil! A ty nehty mi slezly už před pár dnama!“.

„...ted' mě napadlo... něco hrozného“, sykl Grendell a zezelenal v obličeji.

„Mě taky! Co to vůbec jíme za maso?“, těžce polkl poslední sousto Dwany Růžicka.

„Tu nejlepší svíčkovou asi, troubo, ne? Proč se ptáš? Tuleň, co jinýho? Jak ho dneska přinesli Kosatka s Thogeyem“, odpověděl mu uražený Lipi Hopkal.

„Jasně! Protože my dovedeme lovit. Na rozdíl od jiných, co se akorát flákají“, olízl si mastné prsty Rhak Thogey.

„Tak mě ale napadá. Vy ste to maso přinesli už naporcovaný? Proč?“, znejistěl i Bolen.

„Jasně. Tuhle Kosatka vám chtěl ušetřit práci. Nechápu kam míříte?“, ušklíbl se Thogey a spokojeně se natáhl na spací fusak.

„A není to náhodou Zářez? Vy prasata!“, zaječel Zoltar Zemikosa.

„Tak ted' už sem se nasral! Kam míříš, ty špíno?! Normálně sem ulovil dva tuleňe! A když sem čekal na Zářeza, tak sem je rovnou naporcoval, aby se mi vešli do pytle!“, povstal bocman Kosatka a sevřel pěsti.

„Thogeyi! Řekni, jak to bylo?“, křikl na barbara Bolbuch.

„Normálně. Já sem lovil vo kus dál, pak sem se vrátil a...“.

„Co se s nima vůbec bavíš?! S lenochama! Sami sou schopný chytit tak akorát vši ve svejch vlasech! A když člověk udělá něco pro vstání, tak akorát držkujou! To máme za naši snahu!“, okřikl Thogeye Kosatka.

„Mluví Thogey! Tak ho nepřerušuj!“, udeřil na bocmana Bolen.

„No... takhle to bylo. Jak říká tady Kosatka. Nevím co máte? Prostě někomu slezl nehet. To je toho! Místo, aby nás někdo vocenil, tak naznačujete nějaký blbosti“.

„Tak vidíte, vy špinavci podezíravý. Zářez byl nejlepší z vás a někde tam chudák umrzl. A až jeho tělo najdeme, tak se mi všichni... a zdůrazňuju všichni, vmluvíte!“, řval bocman a tvářil se zle.

Uplýnulo několik dalších ponurých dní, když barbar Grendell přinesl alespoň trochu pozitivní zprávu. Nad obzorem se začínal objevovat tenký pás

povolila, trhala se pak daleko snadněji. Za pár chvil byli zbývající čtyři členové posádky z potopeného Karpenu zcela bez ochrany před zuřící bouří. Ted' se musel postarat každý sám o sebe. Oslepený Krach se ve vánici doplazil ke stanu Jorchena Kierkeho.

„Pusťte mě dovnitř! Pusťte mě dovnitř!“, dožadoval se kormidelník, ale ten večer zaklepal na ty špatné dveře.

„Kdo je to?“, ozvalo se zevnitř. Jorchen nespál a s obavami také sledoval počasí. Nemocný Worrel se zmítal v horečkách a nebyl schopen slova.

„Kormidelník! Uletěl nám stan! Musím se někde schovat!“.

„Táhni! Tady není místo!“.

„Zmrznu tady! Zmáčknu se!“.

„Řekl sem, aby si táhnul, hajzle. Seru na tebe, zasranej Bolenovče!“.

Po nějaké době se Krachovi podařilo prostrčit hlavu dovnitř, ale okamžitě schytl kopanec.

„Táhni, táhni! Pro tebe tu místo není!“, kopal hystericky hraničnick dál směrem ke vchodu a nakonec své obydlí uhájil.

Krach se odpočáel do mrazu.

Po dlouhých hodinách nakonec bouře ustala. Kupodivu přežili všichni. I posádka, která přechkala schoulená pod převisem. Noční událost však opět přilila pořádnou kapku do poháru nenávisti, který stále plnil.

„Přišli jsme vo nějaký zásoby a vo jeden stan. Musíme se dát dohromady. Musí tu být nějaká jeskyně“, poradili se dobrodruzi druhý den. Jeskyni o několik mil dále skutečně našli. Hned za ní však byl prudký sráz a bylo jasné, že tudy dále jít nemohou. Nasoukali se tedy do jeskyně s vědomím, že budou muset hledat jinou cestu. Ve srovnání s jeskyní, ve které strávili zimu, byla tahle mnohem menší, takže se uvnitř museli poněkud stěsnat. Pomocí magických bezmegů si vytvořili magický oheň, který alespoň částečně vypudil z jeskyně zimu. Přesto byla atmosféra mrazivá. Nevraživost, která vládla mezi posádkou a Nurnskými byla stále větší a větší. A neváživost nevedla pouze v této rovině, ale panovala i mezi jednotlivými členy výpravy.

Většina družiny měla vztek na vůdce Zemikosu, který podle jejich názoru příliš ustupoval posádce. Rhak Thogey nenáviděl bocmana Kosatku za to, že jej namočil do, stále nepříteli jasně, události okolo zmizení námořníka Zářeza a následného ukrývání zásob. V Krachovi zase vřela krev, kdykoliv se podíval na Jorchena, kterému nemohl zapomenout, že jej za bouře nepustil do stanu. A pak se samozřejmě projevovovala celá řada drobných animozit, jejichž spouštěčem se mohlo stát cokoliv. Nevhodně zvolené slovo, otočení ve spacím fusaku, zakašlání, vypuštění psouk a mnoho dalších věcí, kterých by si za normální situace nikdo ani nevšiml. Dobrodruzi

však již celou řadu měsíců rozhodně nebyli v normální situaci. A venku se zase několik dní sypal sněh.

Vyčáslilo se až dvacátý druhý den měsíce travna. Bolbuch, Růžicka a Grendell byli vysláni na průzkum, aby zse pokusili nalézt další cestu na jih. V jeskyni se tak poněkud uvolnilo místo. Jorchen si vytáhl stan a začal na něm vyspravovat škody, které napáchala poslední bouře.

„Šiješ to jak prase!“, vyštěkl Krach na Jorchena.

„Nestarej se!“, odsekl mu hraničnick.

„Musíš to šít dvojmo a dělej ty stehy víc u sebe!“.

„Co je ti do toho?!“.

„Když vidím takhle lajdačskou práci, tak mi do toho je!“.

„Se nestarej. Je to můj stan!“.

„Tvůj? Pokud vim, tak si ho sebral z lodního skladiště!“.

„Mohl sis vzít taky. Já ho vzal, tak je můj!“.

„Tak každej táhne něco! A někdo táhne i věci pro vstání! Ne jako ty! Škudlikskej parchant!“.

„Neser! Nebo...“, Jorchen se nervózně rozhlédl kolem a uvědomil si, že část družiny je na průzkumu.

„Srát se budu! A za poslední mi něco dlužíš! Vyrazím ti všechny zuby z tlamý!“.

„Žádný rozbroje! Nech ho být!“, zastal se hraničnicka Worrel Sovák.

„Ty drží klapačku a dávej si pozor, aby sis zase nepochcal deky!“.

Navztekaný Krach, kterému hraničnick ležel v žaludku již pěkně dlouho, se přestal ovládat a vrazil mu ránu pěstí. Kormidelník měl velkou sílu a nebýt Worrela, který spustil poplach, mohlo to s Jorchenem špatně dopadnout. Zachránil ho v poslední chvíli Bolen, který rozzuřeného kormidelníka odtáhl a uklidnil. Alespoň pro tuto chvíli. Napětí v jeskyni opět o něco stoupl. Bocman Kosatka se tentokrát do ničeho nezamíchal. Po ostré domluvě od kapitána Bolena před několika dny se nyní raději držel stranou. Bocman si dobře uvědomoval, že by mu kapitán mohl zavařit u Sirna.

„Normálně mě přepad, hajzl! Měl by si s tím něco dělat!“, vyjel na Zoltara Zemikosu Jorchen Kierke o chvíli později, když se ocitli o samotě.

„Nemáš ho provokovat! Dej mi s tím pokoj“.

„Kdo ho provokoval? Sem si spravoval stan, ty hajzle! Tak takhle se za nás staviš?!“.

„Pár přes hubu bys teda potřeboval! Klidně ses s ním moh za tý bouře vo ten stan podělit! Já bejt na jeho místě...“.

„Ty máš být především na našem místě!“

ulovit. Zcela vyčerpané dobrodruhy navíc napadla v jejich jeskyni další tlupa trollů, opět vedená mohutným samcem s bílou lysinou a s holi v ruce.

Boj byl strašný. Hlady zemdleli obránci se nakonec ubránili pouze díky lepší organizaci. Největší zásluhu na tom měli Bolbuch, Růžicka, Bolen, Krach a nutno přiznat, že také již celkem odpočínutý vítální bocman Kosatka. Ten vycítil znovu svoji šanci a bil se ze všech sil. Navíc se tentokrát podařilo pobít všechny útočníky a zmocnit se tak té podivné hole.

„Nedejchá! Worrel nedejchál“, zakřičel po boji hraničnick Jorchen.

„Tak ten už dejchat ani nebude. Je mi líto“, oznámil kapitán Bolen poté, co prohlédl bezvládné elfi tělo.

„Počkat! Možná, že bude! Něco tu mám!“, vykřikl trpaslík Bolbuch, začal se přehrabovat ve svých věcech a vytáhl nechutnou věc. Vysušené trollí srdce, které již s sebou táhnul několikátou výpravu. Získal je kdysi v dražbě a znal jeho magickou moc.

„Vodevřete mu hubu a držte ji tak“, rozkázal trpaslík, a pak začal sekyrou otvírat ubitým trollům trupy. Potřeboval co nejvíce krve. Do té pak začal sušené srdce namáčet až se zvětšilo a získalo temně rudou barvu. Všichni na nechutnou řeznickou jenom zírali. Nasáklé srdce pak Bolbuch přiložil k Worrelovým ústům a začal do nich získanou krev ždímat.

„Bohové“, sykl Lipi.

„To je nechutný, kdybych měl co, tak bych blbl“, přidal se jinak drsný barbar Dorn.

„Už se hejbá! Už se hejbá“, vykřikl Berda.

A skutečně. Po několika dávkách trollí krve se elfovo tělo zacukalo a Worrel se nadechl. Bolbuchovo trollí srdce jej vrátilo do života.

„A nebude z něj stejnéj nemrtvej, jako je von vobčas vyvolával?“ zapochyboval Lipi.

„Nemělo by. Pokud teda vim“, rozložil rukama Bolbuch.

„Teda Bolbuchu, ty seš fakt dobrej. Ty možná nebudeš patřit tak úplně k nějaký podrase. Ty si zachránil elfovi život!“, upřímně poplácal trpaslíka Jorchen Kierke.

„Díky za uznání“, ušklíbl se ironicky starý Bolbuch.

Následující den museli všichni odpočívát. Pouze Zoltar Zemikosa opět oběhl všechny trollí mrtvolky a zbavil je očí. Už jich měl pěknou hromádku.

Dvacátého šestého dne měsíce jam oznámil hobit Lipi Hopkal následující věc:

„Pánové, je mi líto, ale dochází nám jídlo. Dost akutně...“.

„Dyť máme Kahance“, zamumlal do stropu trpaslík Bolbuch.

„Počkej?! Kahanec je přece mrtvej!“, podivil se Jorchen Kierke.

Tyto tři věty vlastně předurčily následující strašlivou událost. Událost, která neměla v historii Nurnské družiny žádné obdoby. Na konci světa, v ledové jeskyni, zcela odříznutí od civilizace, museli dobrodruzi a bývalá posádka GZS Karpen řešit děsivé dilema. Buďto se uchýlí ke kanibalismu a možná přežijí, nebo budou pomalu podléhat hladu. Všichni byli již tak dost zesláblí díky tvrdě přískrceným přídělům posledních týdnů. Poslední lovecké výpravy dopadly nezdarem, počasí venku bylo stále mizerné a noci byly stále dlouhé. Čára světla na obzoru sice pomalu sílila, ale zoufale pomalu.

„Jsem zásadně proti! K tomu se nikdy nesnížím! Jsem přece člověk! Dobře, vobčas trochu ujeďu, ale stále jsem lidská bytost!“, zvolal teatrálně bocman Kosatka a bohové vědě, že mu upřímnost jeho zvolání někteří i uvěřili.

„Uvidíme, ještě počkáme. Ještě to můžeme odložit. Ještě máme trochu sil, třeba se už zítra zlepší počasí“, nadhodil kapitán Bolen a Zoltar Zemikosa jej podpořil. Většině se trochu ulevilo a někteří se dokonce začali vsázet o to, že zítra se určité vyčáší a lov bude bohatý. A někteří dokonce začali na téma kanibalismu trochu křečovitě vtípkovat.

„Ale zítra se musíme rozhodnout. Když se nevyčáší, tak...“

Následující den se venku spustil orkán. Opustit zapáchající jeskyni se rovnalo sebevraždě. Vyhublí, zarostlí a zoufalí ztroskotanci se začali radit. Vše ale nevyhnutelně směřovalo k jedinému rozhodnutí.

„Takže, kdo to provede? Kdo ho... ehm, naporcuje a uvaří“, rozhlédl se po ostatních Zoltar Zemikosa.

„Možná bys mohl ty, seš vůdce a navíc máš ty zkušenosti, když vobcuješ s těma sférama. Navíc ti třeba vůbec nevadilo dloubat těm trollům ty voči...“, navrhl opatrně barbar Grendell směrem k vůdci Nurnských.

„Jo, to je fakt. Seš v tom takříkajíc honěnej. Já myslím, že to zvládneš“, podpořil Grendella Dorkal Dorn.

„To je něco jinýho! Chlapi, neblázněte! To nemůžete srovnávat. Ať to provede tady Kosatka. Za trest, jak se tady choval a mrvil tady vztahy. Že jo, Bolene?“, otočil se nervózně na kapitána Zemikosa.

„To by šlo. Kosatko, teď můžeš vodčinit svý prohřešky vůči morálce. Popadni kuchák a jaj se!“.

„Já, já? Tak to ne, chlapi. Já klidně urazím někomu hlavu pěsti, ale tohle po mě nemůžete chtít. Dyť já sem vlastně outlocitnej a mírumilovnej. Já mám pod tou svojí tvrdou námořnickou slupkou strašně měkký srdce. Nemůžu... ať to udělá tenhle! Dyť umí voživovat mrtvý! Tomu to vadit nebude!“, ukázal prohnatý bocman na Worrela Sováka.

seš fakt parchant!“, uplivil si před hraničnicka Bolen.

„Máme zajatce! Šamana a ještě tři další. A sou to ženský!“, oznámil všem Darkal Dorn.

„Jo, jednu už sem si zabral pro sebe! Teda až se dám trochu dohromady“, zašklebil se bocman Kosatka.

„Ženský? Fakt? To je dobrý“, objevil se na tváři Zoltara Zemikosa první úsměv od Tarnoru, „Sou pěkný? No asi ne, ale komu by to tady vadilo“.

„Maj takový velký prdele. Asi takhle...“, ukazoval rukama Dorn.

„Nekecej! To je dobrý“, přidal se i Thogey.

„A trochu smrděj...“.

„To nevadí, my taky...“.

„Jenom si je nespleteš s tím šamanem, prasata!“, ušklíbl se Worrel Sovák. „I když vám by to asi bylo jedno“.

Nespletli. Šamana si vytáhl Bolbuch a pokusil se o něco jako výslech. Brebentící šaman se však v tomhle ohledu ukázal být k ničemu, a tak jej trpaslík odpravil. To zneužití gulidky dopadly lépe. Znásilnění se sice nevyhnuly ani ráno, neboť dobrodruzi se rozhodli v znovudobyté jeskyni přenocovat, ale pak byly propuštěny a unikly tak osudu ostatních zmasakrovaných gulidů.

Po probuzení družiníky však čekalo nepříjemné překvapení, když se šli podívat na stav opuštěných členů, tak zjistili, že i zde řádili gulidé. Všechno kovové, co šlo oddělit, bylo ukradené. A co nebylo ukradené, tak bylo důkladně poničené.

„Tak tohle padá. No... aspoň se nemusíme rozhodovat a čekat, až moře aspoň trochu rozmrzne“, podrbal se ve vousích Krach.

„Takže pěšky. Aspoň bude mít Bolbuch radost“, pokýval hlavou Zemikosa, kterému se po obcování s gulidkami poněkud zvedla nálada.

A tak pokračovali na jih pěšky. Ztěžka se plahočili úbočími hor, ale vzhledem k tomu, že měli dostatek jídla, tak za několik dní hory překonali a opět se ocitli na rozlehlých pláních. Ty sice nebyly vždy rovné a i na nich bylo nutné překonávat různé kopce a také rozvodněné potoky z tajícího sněhu a ledu, ale celkově vytrvale postupovali kupředu. Oteplení přineslo i další nepříjemnost v podobě mračen komárů a různých bodavých mušek. Otravný hmyz dokázal některé poutníky přivést až na pokraj šílenství. Nebylo před ním úniku a příliš nepomohly ani nánosy tuku, kterým se někteří rozhodli chránit. Dalším problémem se ukázal podmáčený povrch, který nebyl zdaleka rovný, ale byl celý boulovatý. Nejhorší bylo, že díky starému i novému travnímu porostu nebyly občas vidět nejružnější výmoly, takže o podvrknuté kotníky nebyla nouze. Stany stavěli na podmáčené půdě, takže vše bylo mokré a provlhlé. V noci teplota stále padala pod bod mrazu, takže nejlepší bylo

vyrazet vždy ráno, když byla půda ještě relativně pevná a než z ní stačilo slunce učinita blátivou břečku. Ale nešlo o život, a tak míle v nohách přibývaly. Pokud byl relativně dobrý terén, nemuseli brodit příliš vodních toků a nemuseli moc šplhat do kopců nebo je naopak obcházet, dokázali za den ujít i čtyřicet mil.

O život však šlo, když se jedné noci k jejich tábořišti zatoulala skupina trollů. Hlidka našťestí stačila všechny zbucovat včas, a tak se bitka obešla beze ztrát a všichni přežili. Navíc všem trollím mrtvolám Zoltar Zemikosa opět vydlobul jejich oční bulvy. Theurg tak opět trochu pookřál. Ale zcela přestal řešit stále narůstající drobné konflikty mezi družinou a posádkou. A nezahladil to ani Bolen, který byl již také notně unavený.

A pak se před nimi opět zvedl další horský masiv, který vypadal vyšší, než ten předchozí. Když došli pod hory, utábořili se pod skalním převisem. To již byla polovina měsíce travna.

„Zatluč ten kolík pořádně, Darkale. Vypadá to, že se zase zvedá vítr“, ukázal Worrel Sovák na těžká mračna, která se vytvářela nad nedalekým mořem.

„Je to strašně měkký, ty kolíky v tom blbě držej. Navíc to nějak divně křupe...“, namítl barbar.

„Počkejte, já přinesu nějaký šutry, můžeme ty šňůry zaháknout vo ně“, nabídl se Grendell. „Ale vono to fakt nějak divně křupe“.

„To sou kosti! Fuj! Co, kosti?! To je celá mrtvola!“, zatvářil se barbar Dorn nemuchčeně a prohlížel si kostru paže, která byla ještě částečně navlečená do nějaké látky.

„To je fakt nechutný... hele... támhle Berda asi našel další!“.

A skutečně, místo, které si ten večer vybrali pro táboření, se ukázalo býti poseté asi tuctem koster, z nichž několik bylo prokazatelně dětských. Kostry byly očividně lidské a nemohly patřit gulidům. Navíc mnohé z nich byly ještě oblečené do pečlivě sešitých kožesinových plášťů a vlněných šatů. Byly nalezeny i zbytky sánek a smyků, nějaké cínové nádoby a několik kovových zbraní.

„Tak tady se mi spát teda nechce“, rozhodil rukama Grendell. „Myslíte, že to byli Tarnorský?“.

„Kdo jinej? Prostě tyhle došli dál než ty, co jsme našli v té naší jeskyni. A zřejmě je nenašli ani gulidi“, pokýval hlavou Bolbuch.

„A teď, chlapi, čumte, co sem našel!“, ozval se náhle zvesela Zoltar Zemikosa. „No jen hádejte?“.

„Medvědí lejno?“.

„Trollí bulvu?“.

„Smradlavý vonuce na dně báglu?“.

„Nic z toho. Tohle!“, natáhl před ostatní

mu rychle za to něco dát, aby nám nezdrhli nebo se na nás nevrhli. Je jich tady jak nasráno“.

„Jak to mám asi vědět. Dyt' to sou všichni stejný čmoudil“, odsekl vůdci hraničník, ale vůdce se už pevně ujal slova. Vyjednávání byla Zemikosova oblíbená činnost.

„Ták... milí malí lidičkové. Tohle je za ty ryby“, položil na zem Zoltar svoji dýku, „Abyste si jako nemysleli, že vás chceme vokrást. My dobří... my toho vyměnit víc. Jídlo máte? A dáte? Ham, ham?“, gestikuloval Zoltar zuřivě a posunková řeč mu šla velmi dobře.

Tvorové si jeho gesta naštestí vyožili správně. Brzy došlo k rozsáhlé výměně. Tvorové přinesli poměrně obštnou hromadu ryb, sušeného i relativně čerstvého masa a něco tuku. Dožadovali se hlavně kovových předmětů. Nurnští si všimli, že někteří tvorové již kovové předměty vlastní, takže se dalo usuzovat, že je znají, ale v dřívě většině byly jejich nástroje vyrobené z přírodních materiálů. Hlad donutil dobrodruhy, aby za jídlo skutečně platili kovem. Zbavili se tak některých přebytkých zbraní a také například kovových pásů, které obepínaly teď už nepotřebné soudky z lodí. Vrcholem výměny se stala halapartna, kterou směnili za mrtvého gulida. Směna trvala několik hodin a na jejím konci si gulidě začali počínat poměrně drze. Různě všechny ohmatávali a dožadovali se dalších a dalších věcí. Nakonec však odtáhli opět do ledové pustiny.

„Voni nám prodali svýho krajana! Dyt' to sou prachspřstý kanibalové!“, vykřikl barbar Grendell.

„Klid, bratře. Dyt' my vlastně taky“, odvětil mu Darkal Dorn.

„Ták, a sme zachráněný. Jak sem říkal. Všechno bude. S tímhle vydržíme určitě pár tejdnu“, zaradoval se vůdce Zemikosa a nálada se mu viditelně zlepšila.

„Musel si jim vyměnit i tu šamanovu hůl? Třeba byla kouzelná. A těch zbraní maj teď možná i moc. Co když nás s nima napadnou?“, zeptal se Zoltara Jorchen.

„Tak jim zmalujem držky! A to jídlo sme nutně potřebovali. To snad uznáš. Tak bando, deme se pořádně nadlábnout. A dvojité hlidky, kdyby přišli znova a vo něco se pokusili!“.

Tento den byl celý nabitý událostmi. Dopoledne bylo ve znamení obchodování s gulidy, následoval plnohodnotný oběd skládající se z rybi polévky a opečeného masa, a pak vyrazilo několik lidí úspěšně lovit tuleně a nakonec přišlo velké finále tohoto vydařeného dne.

„Tak. Já myslim, že by to dneska šlo. Dneska je dobrej den“, usmál se záhadně Zoltar Zemikosa a poplácal si spokojeně plné břicho.

„Co by šlo?“, zvědavě se zeptal Lipi Hopkal.

„Uvidíš. Mohl by si mi podat támhle dva kusy tý plachty?“.

„Mohl. Tady sou“, podal hobit vůdci to o co žádal. „Sou ale dost zasviněný. S tou mastnotou se dá ale těžko něco dělat“.

„To neví. Nejsem zase tolik cimprdlích. Ty, Krachu, ty máš určitě nějaký štipování?“.

„To mám, hned ho najdu. Chceš si z toho ušít nový gatě?“.

„Ne. Něco lepšího. Já teďka sešiju ty dva kusy k sobě!“.

„Já ti je klidně sešiju, určitě to budu umět líp. Koukám, že si nepočínáš moc vobratně“, nabídl se bývalý kormidelník.

„Ne, ne. To si udělám sám“, šklebil se Zemikosa a začal dratví dělat do plachty otvory. Moc mu to nešlo, ale to ho neodradilo.

„Takže sešiješ k sobě dva kusy špinavý plachty? A eště blbě, jak tak koukám. Tak to je to tvoje velký překvapení?“, rýpl si Jorchen

„Dneska mě, ty věčnej kverulante, nevytočíš. Dneska ne. Dneska je velkéj den“, pokračoval Zemikosa v šití. „Berdo myslíš, že bys mohl roztopit ty druhý kamínka ve stanu. Budu potřebovat teplo. Nesmím mít zmrzlý ruce“.

„Jo, jo“, poslušně se jednonohý námořník odebral učinit, oč byl požádan.

Asi po hodinovém úsilí vůdce z dvou kusů plachty slátal jeden.

„Už je tam teplo, Berdo?“.

„Je, pane Zemikosa“.

„Tak já du dovnitř, a hlavně mě teď pár hodin nikdo neruše. Budu potřebovat naprostej klid“, zalezl do vytopeného stanu Zoltar i se svým výtvozem.

Ostatní se po sobě rozpačitě rozhlédli.

„Já myslim, že se prostě akorát chce vychrápat v teple“.

„Já ani nechci myslet, na co najednou potřebuje soukromí“.

„Je to magor!“.

„Myslim, že není“.

„Určitě má něco za lubem“.

„Kulový“.

Tak tam seděli a pozorovali oživlé stíny, které se mihaly na stanové plachtě, jak uvnitř při světle lucerny něco vůdce kutil.

Ve stísněné prostoro stanu se zpocený theurg Zoltar prohraboval svými věcmi, které neměl nikdy pořádně srovnané a několikaměsíční pobyt v ledové jeskyni tento stav rozhodně nevylepšil. Nakonec však našel to, co potřeboval. Opracovaný

Maximálně pár tisícovek...“.

„Padesát tisíc?!“.

„Seš hluchej, vůdče? Posloucháš, co ti říkám? Tenhle podnik zkrachoval!“.

„Ale... ale voni to z toho tady dostávali. Ta holka mluvila vo pytlích granátů. A taky říkala, že si za ně s tím Bulwarrem koupili dopravu do Gwendarronu a barák...!“.

„Rybářskou chatř, řekl bych. Asi se do ní nakonec nepřestěhuju. Teda pokud se vrátíme“, uplivil si Lipi Hopkal.

„Tady se potvrzuje, že seš naprostej kretén! Zoltar Zemikosa sedí na hromadě neužitečnejch šutrů na konci světa! A je to celý na hovno!“, přisádl si Jorchen Kierke.

„Drž hubu! Budeme hledat, dokud do nenajdeme!“.

„Nenajdeme co? Nic tady není. Jo, kdysi tady něco těžili. Kdysi. Dávno, když ještě vobchodovali. Pak se na to vykašlali. Měli tady v tý prdeli dost času, aby tu rudu nadrtili, případně i vybrousili. Ostatně brusný kotouče sou tam v těch barákách venku. Ale to je dávno“, vykládal Bolbuch a jeho slova se bolestně zarývala do Zoltarova mozku.

„A proč by to tady nakonec nechávali?“

Myslim ty vopracovaný granáty. Dyt' přece znali jejich hodnotu. Podle mě to vzali s sebou, když to tady vopouštěli“, podotkl Worrel Sovák.

„A zachránili se jenom Bulwarr a Šasta. A ty dva ty svoje drahocný šutry už prošustrovali před lety“, pokýval hlavou Dwany Růžička.

„Sbohy a řetěz!“.

„Kurva!“.

„Zasranej život!“.

„Ne! Ne! Ne! To je nespravedlivý! To je nespravedlivý!“, řval Zemikosa.

„To je život!“.

„A někdo je za to zodpovědněj! Někdo, kdo nás sem zbytečně táhnul!“, ozval se jedovatě opět Jorchen.

„Ty drž hubu! Říkal sem... ty drž hubu! A nesar! Parazite! Mohl si zůstat doma!“.

„To sem teda měl! Mělo mi bejt hned jasný, že celej tenhle posranej podnik plave na vodě!“, křičel hraničník.

„Gulidi! Vodnesli to gulidi. Pochytáme ty skřety a dostaneme to z nich! Budeme je mučit! Rozděláme jim vohem pod pačmákama!“.

„Uklidni se, vůdče. Plácáš blbosti“, usadil vztekklého Zemikosu trpaslík Bolbuch.

„...jo, to je asi blbost. To je fakt blbost. Dobře... dobře...“, nadechl se nervózní vůdce, „Tři dny, ještě tři dny to tady všechno vobrátime vzhůru nohama. Třeba to najdem“.

„Já si myslim, že TO nenajdem, ale prosim, tři dny tady můžem pobejt. A pak deme na jih“, souhlasil s vůdcem jeho zástupce Bolbuch.

„Třeba něco našli Bolenovci“, chtěl se vůdci zavděčit barbar Grendell, ale sám svým slovům

příliš nevěřil.

„Já se du pokusit nachytat ryby k řece. De někdo se mnou?“, pokrčil ramený Worrel Sovák a oddělil se od zmlklé skupiny.

Následující tři dny prohledávala část Nurnských trosky Tarnoru. Pomocí létající plachty se dostali i na přilehlý ostrůvek a prohledali zřícený maják. Výsledkem bylo pouze dalších pár kusů granátonosné rudy. Jinak nic. Zoltar Zemikosa byl zlomen. Veškerá energie z něj vprchala. Věřil ve svojí vizi a doufal ve svůj úspěch. Teď přišlo kruté vystřízlivění. Selhal a za těch pár dní zestárl o tučet let. Rozkazy takřka nevydával a mlčel. Nijak nereagoval ani na nářáky ostatních. Svě si také přisádl bocman Kosatka, který se zase cítil silný a na koni. Zoltarovi to bylo jedno.

„Zejtra vyrážíme zpátky. Má se něco ještě udělat nebo připravit“, otázal se Bolbuch zlomeného vůdce.

„Co... cože? Jo... musíme si vopatřit jídlo na cestu. Ptáky a ryby...“.

„Jestli sis nevším, tak jsme tady toho nalovili takovou hromadu, že to ani nevodtáhнем“, oznámil vůdci zjevný fakt Worrel Sovák.

„Potřebujeme víc. Aby nebyl hlad“, nepřítomně mu odpověděl Zoltar.

„Slyšel si, co ti tady elf povídal? Máme toho dost, seš blbě?“, houkl si Jorchen.

„Drž hubu...“, otočil se na hraničnicka vůdce, ale jeho hlas byl sotva slyšitelný.

Cesta zpět a zase ti gulidě

Další den vyrazili. Opět s plachtou a párem sáněk. Počasí bylo příznivé. Za několik hodin nechal trosky Tarnoru daleko za zády. A už se na tohle místo neohdlati nikdy vracet. Čerstvé maso z posledních dní jim obnovilo síly. Pro některé to byla radostná cesta na jih a pro některé, především pro Zoltara Zemikosa, to byla cesta s pachutí porážky. Snažili se jít co nejrychleji, neboť nevěřili místnímu počasí. Pokud to jen šlo, tak šli až do noci. Cesta byla jasná a na obzoru před nimi se rýsoval pás hor, ze kterých před několika dny přišli. Třetí den po odchodu sice začalo sněžit, ale ve srovnání se zimními bouřemi v horách to byla příjemná přehánka. Ukázal se však jiný problém. A verze mezi Nurnskými a posádkou, způsobená dlouhým pobytem v uzavřené společnosti, postupně narůstala. A nic s tím neudělal ani Bolen a už vůbec ne nyní zlomený Zemikosa. A pak se objevil ještě jeden problém. Sněžná slepota. Prudké severní slunce se odráželo od sněhové pláně a většině dobrodruhů začalo nyní způsobovat prudké záněty v očích. Jako první si začal stěžovat starý trpaslík Bolbuch a vzápětí bolestivý problém pocítil i kormidelník Krach. Další den se bolesti očí dostavili i u vždy odolného Thogeye, Dorna a Zemikosa.

Z posádky byli pro cestu na sever do Tarnoru kapitán Bolen, kormidelník Krach a námořník Berda. Proti se postavil bocman Kosatka a námořník Kazda. Tři ku dvěma pro sever. A teď byl řada na Nurnských.

„Já sem pro sever. To je jasný!“, odhlasoval vůdce Zemikosa.

„Já sem proti! Chci na jih!“, pokýval hlavou trpaslík Bolbuch.

„Chci na jih!“, oznámil svůj verdikt hraničník Jorchen Kierke.

„Jsem pro to dokončit, co jsme začali. Na sever!“, řekl barbar Rhak Thogey.

„Já taky“, oznámil barbar Darkal Dorn.

„Držim s bratry barbary. Na sever! I když je to blbost!“, vyjádřil se i barbar Grendell.

„Já chci na jih. Do tepla!“, odhlasoval hobit Lipi Hopkal.

„Aspoň jeden rozumnej hobit“, okomentoval Lipiho volbu Jorchen“. A co druhý hobit?“.

„Já si teda až tak nemyslim, že tam něco najdem. Ale je fakt, že podle těch písemností, který jsme tady našli, je to fakt asi kousek. Takže bychom to měli zkusit...“.

„To se dalo čekat! Debilní hobiti! Posraný prťavý hobiti!“, vybuchl hraničník vzteky, protože teď byl výsledek už jasný.

„A hlasuju pro sever taky proto, že i když mám spoustu výhrad k vůdci, tak ho chci teď podpořit. Jo, chci podpořit vůdce! Protože už mám plný zuby tady toho zamindrákovaného hysterického hraničníka!“, dokončil svoje hlasování hobit Dwany Růžička, neobvykle dlouhým proslovem.

„Ty hobiti kryso! Ty...“.

„Počkejte! Ještě hlasuju já! Já chci říct, že chci na jih. Mám strach, že tady zmrznu. Vopravdu se toho bojím. A taky si myslím, že tady na sebe nemusíme pořád ječet. Ale vono už je to asi jedno“, dokončil hlasování elf Worrel Sovák.

„Jo, je to jedno. Ale díky všem za vyjádření. Takže do nějakých deseti dní vyrazíme na Tarnor! Do té doby balíme a lovíme do zásoby! Konec debaty!“, tleskl rukama Zoltar a šel zatím uklidit svoji létající plachtu někom do bezpečného kouta jeskyně.

Toho večera se stranou ostatních sešel Zoltar Zemikosa a kapitán Bolen.

„Poslyšte, kapitáne. Potřebuju vod vás, abyste si držel na uzdě toho vašeho Kosatku. Mý chlapi už sou na něho alergický. Já vim, že v boji vydá za dva, ale je to nebezpečnej kretén. A navíc si většina z nás myslí, že má na svědomí toho Zářeza“.

„Já si to myslím taky. Máte pravdu, budeme ho z Krachem držet stranou, jak jen to půjde. Ale bude to těžký. Za normální situace bych ho vysadil z lodi nebo bych zavedl řádný vyšetřování a poslal ho před soud. To tady ale nejde“.

„Jo, asi ne. Tak díky“.

„Počkejte, pane Zoltar. Já po vás taky něco budu chtít. Vy si zase budete držet na uzdě toho vašeho Kierkeho. Mý chlapi už sou na něj taky alergický. Možná nikoho nezabil, ale je to taky pěkný rozvraceč“.

„Na toho sem alergický i já, ale co naděláte. Před soud ho postavit nemůžu. Aspoň ne řádně“, zašklebil se Zoltar a přátelsky si s kapitánem Bolenem potřásl pravicí.

Několik dní lovili tuleně, a pak se náhle citelně oteplilo. Mrazy přes den citelně polevily. Byla to nesmírná úleva, když se konečně objevilo slunce, i když noci byly stále dlouhé. Sníh v okolí jeskyně začal tát. Všechno bylo sice mokré, ale nikomu to nevadilo. Kožichy a beranice šly dolů. A pak se dokonce objevili ptáci. Obrovská hejna ptáků, kteří přiletěli od jihu, aby na strmých skalních útesech nakladli vejce a vyvedli mladé pro tento rok. Byly uspořádány lovecké orgie, které díky důvěřivosti ptačí populace definitivně zahnaly vidinu hladu. Alky, buňáci a rackové byli zabíjeni po desítkách holem, které si dobrodruzi vzali ze stanových konstrukcí. A vejce také přišla všem velmi vhod. Byly to dny úlevy, neboť i věčně provokující Kosatka byl náhle bodrý a přátelský a nosil největší úlovky.

A pak zase přišly hádky. Hádky, které již nikdo nepočítal. A hlavními postavami byli opět Zoltar Zemikosa a Jorchen Kierke. Jak jinak. Ostrá hádka se točila kolem stále stejných a mnohokrát omlétých témat. Navíc hraničníka rozzuřilo, když Zoltar Zemikosa přislíbil, že část případného nálezu v Tarnoru připadne i posádce. Ale největší kalibr si nechal vůdce na hraničnickovu adresu na závěr.

„Stejně seš to ty, kdo nejvíc kurví tuhle výpravu!“.

Tarnor

Čtrnáctý den měsíce deštna konečně vyrazili. Na sever, jak si odhlasovali. I s létající plachtou. Ta byla, i přes svoji celkovou humpoláckost, mistrovským výtvořem pokročilé theurgie Zoltara Zemikosa. Naložili na ní část zásob, takže šetřili záda i sánky. A zároveň se na ni vždy vezl jeden člen výpravy. Většinou to byl beznohý Berda, který i s primitivní protézou měl problém se pohybovat v náročném terénu. Berda přijímal toto privilegium s rozpaky a necítil se nijak dobře. Zemikosova plachta se sunula asi sáh nad zemí a mírně se vlnila. Povoláný démon, který to celé měl na svědomí, poslouchal svého pána na slovo.

Trasa pochodu vedla kolem strmých štítů přes řadu zrádných propastí a trhlin, takže na některých místech bylo nutné se navazovat na lana. Při jejich upevňování se velmi osvědčila magie

Worrela Sováka, na kterém byla změna počasí vidět asi nejvíce. Trápila jej pouze omrzlá paže, která byla nyní částečně nehybná a kouzelník ji měl stále zafačovanou v hadrech.

Dny byly nyní stále delší a dobrodruzi se snažili využít denního světla na maximum. Pod světelnými paprsky tál led a všichni měli brzy mokré boty, ale po přetřpených mrazech to byla vlastně úleva. Po nějakých dvou dnech začali sestupovat z hor a ocitli se na rozlehlé pláni, která byla stále pokrytá sněhem, umeteným od větru. Pochod se nyní zrychlil. Největší potíže, tak nyní způsobovaly vodní kapsy, které se občas skrývaly pod sněhem. Pokud někdo nedával pozor mohl se snadno po proboření nechtěně vykoupat. O život však nešlo.

Tak šli několik dní a dvacátého prvního dne měsíce deštna začali scházet do údolí. Sněhu zde bylo stále méně a méně. Objevila se holá místa porostlá převážně žlutou loňskou travou a zeleným mechem. Všude zurčely potůčky, které bylo někdy nutné obcházet. Na jednom místě museli dokonce přebrodit říčku.

„Tam, tam! Podívejte se tam. To musí bejt maják! To je ten maják! To je Tarnor!“, vykřikl hobit Dwany Růžička, který šel před ostatními.

„Je to pravda! Je to pravda. Tarnor existuje, bohové“, klesl Zoltar Zemikosa do mokré trávy. Jeho úleva byla nesmírná. Dokázali to! On to dokázal! Na tenhle okamžik vsadil všechno. V tohle doufal během nekonečných a vysilujících hádek, když stále prosazoval cestu na sever. Dokázal to sobě, dokázal to Šimovi, dokázal to celé Nurnské družině. Tenhle okamžik si vysnil, když se Karpen zmítal v bouřlivých vodách oceánu, když vlekli čluny po ledu k pevnině, když zmírali v ledové jeskyni hlady, když čelili trollům. Kvůli tomuhle byly některé vztahy v družině vybičované k hranici nenávnosti. A teď konečně byli na konci cesty. A on je sem dovedl jako vůdce. Železný Zemikosa! Klečel teď na zemi s mokřými koleny a slzel.

„Tak, a teď si jdeme pro odměnu“, rozhlédl se v dojemné chvíli Zoltar po ostatních, kteří stejně jako on zírali na travnaté údolí poseťované opuštěnými a chátrajícími stavbami. Zbývalo už jen poslední míli.

„Tohle musí bejt tady ten Jižní dvorec“, ukazoval mastným prstem na náčrtku, který pocházel z Nurnské knihovny, Worrel Sovák, když míjeli ponurě trosky staveb a kamenných zídek, které kdysi zřejmě sloužily jako ohrady.

„A támhle před náma to bude Semův dvorec a kousek za ním bude chrám. Jo, a potom bude řeka. Sedá řeka. Kde to mohli nechat? Musíme to všechno důkladně prohledat...“, nedočkavě se

rozhlížel vůdce.

„Hele, musíme taky dávat bachat, kdyby tady někdo žil“, nabádal k opatrnosti trpaslík Bolbuch.

„Kdo by tady žil? Dyť tu není nic k žrádlu“, namítl Dwany Růžička.

„Co já vim, třeba trollové nebo ty gulidi“.

„Gulidi sou v pohodě. Dyť nám donesli jídlo...“, namítl Darkal Dorn.

„Taky si za to nechali tučně zaplatit“, uplivil si Jorchen, který do té doby mlčel. Uvnitř s ním cloumaly dva pocity. Na jednu stranu byl rád, že to příšerné putování dosáhlo svého konce. Alespoň s největší pravděpodobností. Teď už se budou muset obrátit na jih. Na stranu druhou, měl tak trochu vztek, že to Zemikosovi asi vyšlo.

„Hele, padá už tma a taky mlha. Musíme se někde utábořit. Co třeba tady. Natáhneme přes ty trosky ty naše plachty a rozděláme pořádné voheň. Snad tady najdeme nějaký dřevo v těch ruinách“, navrhl Bolen a ostatní mu dali za pravdu.

„Moc dřeva tady teda není. Všimli ste si, že tady taky není nic kovového. Prošel jsem se po některých těch stavbách. Nikde sem tady nenašel ani skobu, nebo třeba držák na pochoděň. Prostě nic a trámy ze střeš tady taky nejsou...“, dupal Dwany a okusoval pečenou rybu.

„Já myslím, že tady nikdy moc věcí ze dřeva ani nebylo. Dyť tady nerostou žádný stromy, ani keře...“, pokýval hlavou Rhak Thogey.

„To ne, ale aspoň něco by tady mělo bejt. Dyť kdysi tady přistávaly lodě. Tak něco určitě museli přivážet. Trámy a kovový věci. Určitě“, přidal se Lipi Hopkal.

„Trámy tady byly. Podívejte, tohle musí bejt díra po trámu a tady jsou další. Pravidelně od sebe. Spíš to někdo tady rozebíral“, ukazoval dál Thogey.

„Gulidi. To je jasný. Dyť ste si všimli, že když s náma měnili to jídlo, tak chtěli samý kovový věci. A dřevo je pro ně taky vzácnost. Takže, když to tady ty Tarnoři povustili, tak to tady tyhle mrňousové vyplundrovali“, řekl Bolbuch. „A důkladně. Ten voheň nějak pohasíná“.

„Ty, vůdče. Můžeme vovedřit tu poslední kořalku? Jako na voslavu“.

„Jo, jasně, chlapi. Pijte. Jen pijte. A nechte mi tam taky loka“, nepřítomně se ozval Zoltar. Po nadšení, které prožíval při objevení Tarnoru, se u něj nyní dostavily pochybnosti. Najdou to, pro co se sem plahočili? Neukradl to někdo? „Tak teď rozdělím hlídky a zejtra začneme hledat ty pytle, co vo nich mluvila Šasta. Začneme v chrámu a pak taky musíme najít tu Juleho d'ouru“.

Druhý den vstali brzy. Zemikosa rozdělil všechny do několika skupin a začali tak systematicky prohledávat všechny ruiny. Údolí, na kterém se